

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic wedding scene featuring a couple in a stone archway. The groom, in a white shirt and tan vest, leans over the bride, who is in a white lace wedding dress. They are about to kiss. The bride's long blonde hair is styled in a braid. The groom's hand rests on a stone ledge. A bouquet of white flowers is visible on the left. The background is a stone wall with a white archway. The scene is lit with warm, golden light, and there are small golden bokeh lights scattered throughout.

mine to
PROMISE
Southern Wedding Series

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

natasha madison'a

söz vermek için benim

teelif hakkı

Telif Hakkı © 2023 Natasha Madison. E-

Kitap, Sesli ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiştir, ilişkilendirilmemiştir veya desteklenmemektedir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)

Kurgu Jenny Sims tarafından yapılmıştır

Editing4Indies Kurgu Karen Hrdicka tarafından

yapılmıştır Barren Acres Editing

Prova [Julie Deaton by Deaton Yazar Hizmetleri Prova Judy's](#)

[proofreading](#)

Kapak fotoğrafı: [Britt & Bean Fotoğrafçılık](#) .

İçindekiler

AİLE AĞAÇLARI için: Güney Düğünü, Güneyli, BÖYLE BİR ŞEY, BU, SADECE BİRİ & İÇİN YAPILMIŞ

1. Addison
2. Stefano
3. Addison
4. Stefano
5. Addison
6. Stefano
7. Addison
8. Stefano
9. Addison
10. Stefano
11. Addison
12. Stefano
13. Addison
14. Stefano
15. Addison
16. Stefano
17. Addison
18. Stefano
19. Addison
20. Stefano
21. Addison
22. Stefano
23. Addison
24. Stefano
25. Addison
26. Stefano
27. Addison
28. Stefano
29. Addison
- Epilog Bir

[Natasha ile Natasha](#)

[Madison'da Madison tanışın](#)

['dan Teşekkür](#)

[Ücretsiz kitap](#)

soy ağacı için: güney düğünü
Güney, öyle bir şey ki, bu sadece bir tane ve

Güney Düğün Aile Ağacı

Benim Olacak

Harlow & Travis
Charlotte
Theo

Tutmak Benim

Shelby & Ace

Mine To Cherish

Clarabella & Luke

Benim Aşkım

Presley & Bennett
Violet

Almak Benim

Sofia Barnes & Matthew Petrov

Söz Vermek Benim

Stefano Dimitris & Addison
Avery

Güney Aile Ağacı

Billy ve Charlotte
(Kallie ve Casey'nin anne ve babası)

Güney Şansı

Kallie & Jacob McIntyre
Ethan McIntyre (Savannah'nın Oğlu)

Amelia (*Güney Sırları*) Travis

Southern Comfort

Olivia & Casey Barnes

Quinn (*Southern Heat*)

Reed (*Southern Sunshine*)

Harlow (*Mine to Have*)

Güney Fırtınası

Savannah & Beau Huntington

Ethan McIntyre (Jacob'ın oğlu)

Chelsea (*Southern Heart*) Toby

Keith

Güney Gündoğumu

Emily & Ethan McIntyre

Gabriel

Aubrey

Güney Kalbi

Chelsea Huntington & Mayson Carey

Tucker

Güney Sıcaklığı

Willow & Quinn Barnes

Grace

Charlie

Güney Sırları

Amelia McIntyre & Asher

JB Normand

Güney Güneşliği

Hazel & Reed Barnes Sofia

(*Mine To Take*) Kaine

Denver

ÖYLE BİR ŞEY Kİ, BU SADECE BİR TANE VE SOY AĞACI İÇİN YAPILMIŞ!

Hokey Serisi

ÇOK SERİ BİR ŞEY

Çok Doğru Bir Şey

Parker & Cooper Stone

Matthew Grant (*Something So Perfect*)

Allison Grant (*Something So Irresistible*)

Zara Stone (*This Is Crazy*)

Zoe Stone (*This Is Wild*) Justin

Stone (*This Is Forever*)

Çok Mükemmel Bir Şey

Matthew Grant & Karrie

Cooper (*Only One Regret*)

Frances (*Only One Love*)

Vivienne (*Made For You*)

Chase (*Made For Me*)

Karşı Konulmaz Bir Şey

Allison Grant & Max Horton

Michael (*Only One Mistake*)

Alexandria (*Only One Forever*)

Senaryosuz Bir Şey

Denise Horton & Zack Morrow Jack

Joshua

Elizabeth

BU BİR SERİ

Bu Çılgınlık

Zara Stone & Evan Richards

Zoey

Taş (*Made for Stone*)

This Is Wild

Zoe Stone & Viktor Petrov
Matthew (*Mine To Take*)
Zara
Lexi

Bu Aşk

Vivienne Paradis & Mark Dimitris
Karrie
Stefano (*Mine To Promise*)
Angelica

Bu Sonsuza Kadar

Caroline Woods & Justin Stone
Dylan Stone (Formally Woods) (*Only One Forever*)
Christopher
Abigail (*Bizim İçin Yapıldı*)
Gabriella (*Made For Romeo*)

SADECE BİR SERİ

Sadece Bir Öpücük

Candace Richards & Ralph Weber
Ariella
Brookes

Sadece Bir Şans

Layla Paterson & Miller Adams
Clarke

Sadece Bir Gece

Evelyn & Manning Stevenson
Jaxon
Victoria

Sadece Bir Dokunuş

Becca & Nico Harrison Phoenix
Dallas

Sadece Bir Pişmanlık

Erika & Cooper Grant
Emma
Mia
Parker
Matthew
Leo
Felicia

Sadece Bir Hata

Jillian & Michael Horton
Jamieson
Bianca
Bailey

Sadece Bir Aşk

Frances Grant & Brad Wilson
Stella

Sonsuza Kadar Sadece Bir

Dylan Stone & Alex Horton
Maddox
Maya
Maverick
James

Benim İçin Yapıldı

Julia & Chase Grant

Sizin İçin Yapıldı

Vivienne Grant & Xavier Montgomery

Bizim İçin Yapıldı

Abigail Stone & Tristan Weise
Penelope
Payton

Romeo İçin Üretildi

Romeo Beckett & Gabriella Stone

Almak Benim

Matthew Petrov & Sofia Barnes

Söz Vermek Benim

Stefano Dimitris & Addison

benim söz vermem hakkında

Wall Street Journal ve USA Today çoksatan yazarı Natasha Madison'dan *küçük bir kasaba, tek gecelik ilişki, gizli bebek, ikinci şans romantizmi. İki dünya kesiştiğinde. This Is Serisi ve The Southern Serisi'nden.*

Addison

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.
Özellikle de ben başkasının düğününü planlarken, o kız arkadaşıyla el ele tutuşuyordu.
Tek gecemiz vahşi ve tutkuluydu; onu asla unutamadım çünkü hayatımı değiştirdi.
Şimdi o burada ve tek gecemizin sonucu ayaklarımızın dibinde prenses elbisesiyle dönüyor.

Stefano

Ben hata yapmadım.
Cevaplara ihtiyacın olduğunda aradığın kişi bendim.
Acımasızdım ama bana nazik olmam için para vermediler.
Her saniye kontrol bendeydi.
Gardımı düşürdüğüm tek zaman beş yıl önceydi.
Bir daha asla unutamayacağım kadını görmenin beni şaşırtacağını düşünseydim,
kızımızı ilk kez görmek gibisi yoktu.

önsöz

Sevgili aşkım,

Vay, vay, vay, ne diyebilirim ki.

İki evren tekrar buluşmak üzere. Beş yıl sonra.

Sadece bu sefer ikisinden daha fazlası var. Stefano,

Avery'yi gördüğünde nasıl tepki verecek?

Addison birlikte ebeveynlik yapmalarına nasıl tepki verecek? Aile nasıl tepki verecek?

Bunu sadece zaman gösterecek.

XOXO

Aşk NM

addison

"Ne demek düştü?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, tam bir panik ataktan bir adım uzaktayım.

"Yani, biraz fazla tatlı çay içti ve düştü," diyor Zara diğerk uçtan, gülmemeye çalışıyor ama yine de gülüyor. "Bir şey olmaz. Biz icabına bakarız." Müstakbel damat Mathew'in teyzesi olan Zara'nın işlerle ilgilenmesi gerekiyordu.

"Ingrid nerede?" Kimsenin beni panik halinde görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Onunla konuşabilir miyim?" Ingrid gelin süitinde içecek ve yiyecek servisinden sorumluydu, telefondan gelen seslere bakılırsa yapmamamız gereken bir şeydi bu. Gelin odasında dinleniyor ve gelin hazır olana kadar bekliyor olmaları gerekiyordu. Aslında dinlenmediklerini ve beklemediklerini doğrulayabilirim.

Telefonun diğerk ucundan bağırışlar, kıkırdamalar, daha doğrusu bir sürü kıkırdama duyuyorum ve sonra Ingrid hatta geliyor. "Merhaba." Sesi çıldırmaya bir adım kalmış gibi geliyordu.

"Artık içki içmek yok," diye emrediyorum. "Kahve ve su ve onlara biraz yiyecek getirin."

"Hallediyorum," diye yanıtlıyor ve ardından telefonu hızla kapatıyor.

"Geliyor," diyor biri ve ben de izlemek için dönüyorum. Nefes alıp verdiğimi duyabiliyorum ama bunu olabildiğince sessiz yapmaya çalışıyorum ki bu düşündüğümden de zor. Kalbim saniyede bir milyon kez atıyor, tabii bu mümkünse. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Bu tam olarak doğru değil. Başka anlar da oldu. Anıtsal anlar, aslında.

Hayatımın ne zaman büyük bir değışim geçirdiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Birincisi ilk tek gecelik ilişkim i yaşadığım zamandı. İkincisi, söz konusu tek gecelik ilişkiden hamile kaldığımı öğrendiğim zamandı. Üçüncüsü tüm ailemden koparılmam ve tek başıma doğum yapmamdı. Dördüncüsü bu işe girmemdi ve şimdi beşincisi de bu düğün için dizginleri bana vermeleri.

Yemin ederim, ellerim titrerken üzerimden akan ter damlalarını hissedebiliyorum. Clarabella, Presley ve Shelby'ye bakıyorum; dördümüz bir ormanın ortasında saklanmış, sürpriz evlenme teklifinin gerçekleşmesini bekliyoruz. Hepimiz Sofia'nın evet diyeceğini biliyoruz; üniversiteye birlikte gittiklerinden beri Matty'ye aşık. Elbette, aralarında bir ara oldu ve Matty başka biriyle nişanlandı, ama bu onların tekrar birlikte olmalarını sağladı. Yani, düğün organizatörünüzün hayatınızın eski aşkı olması her gün olan bir şey değil. Hayatınız boyunca sadece ona aşık olduğunuzu fark ettiğinizde nişanlınızı düğün organizatörünüz için terk etmeniz de her gün olmuyor.

"Beklemek beni öldürüyor," diye fısıldıyorum yanımda duran Clarabella'ya. Shelby, Clarabella'nın diğer tarafında, Presley'nin yanında duruyor. Üçü de en büyük ve en prestijli etkinlik planlama işine sahipler. Başlangıçta sadece düğünler yaparak başladılar ve sonra yavaş yavaş kurumsal etkinlikleri de eklemeye başladılar. Bu iş o kadar büyüdü ki, yakın zamanda Clarabella, Shelby ve Presley'nin şirketin kurumsal tarafıyla ilgilenmesine ve Sofia'nın düğün tarafıyla ilgilenmesine karar verdiler. Yaptığı ilk şey beni resmi olarak kıdemsiz etkinlik planlayıcısı olarak yerleştirmek oldu. Hazır olduğumdan emin olmak için onun altında çalışıyordum. Flaş haber, hazır değildim. Yani belki hazırdım ama bugün için kesinlikle hazır değildim.

Matty geçen ay evlenme teklif edeceğini bildirmek için ofise geldiğinde çılgına döndük. Daha sonra bize sadece evlenme teklif etmekle kalmayıp aynı zamanda evlenmek istediğini de söyledi. Bunun çılgınca olduğunu düşündüysem, gittiğinde ve üçü bana bakıp "Tebrikler, ilk müşterini buldun" dediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. En hafif tabirle şok olmuştum. Onlara bunu yapamayacağımı söyledim. Hazır değildim ama iş başa düştü ve onlara ihtiyacım olduğunda yanımda olacaklarını söylediler. O günden sonraki iki hafta hayatımın en stresli dönemiydi. Sadece bu düğünü planlamakla kalmıyordum, aynı zamanda bunu gizlice yapıyordum, bu da onu daha da stresli hale getiriyordu. Diyelim ki bu gece hayatımın en büyük içkisini içeceğim, sonra da tam anlamıyla çökeceğim.

"Oluyor mu?" diye fısıldıyor biri yanımdan ve Sofia ile Matty'nin sabahtan beri süslediğimiz açık alana girdiklerini görüyorum. Büyülü olmasını istedim, bu yüzden ağaçların etrafına çay ışıkları sarıldı. Adamlara uzaktan görebileceğiniz her bir ağacı ışıklarla sardırdım. Bir sürü oflayıp puflama yaşadım ama Sofia ve Matty için başardılar.

Sofia şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor ve sonra Matty dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesi kesiliyor. Elim kalbime gitti. Başkalarını bilmem ama ben onu dinlerken nefes almayı bırakıyorum.

"Sofia." Adını söyleme şeklindeki gülümsemeyi ve sevgiyi duyabilirsiniz. Tek kelime etmiyor. Onun yerine geri çekilip başını sallıyor.

Ne dediğini duymuyorum ama Matty'nin ona gülümsediğini görüyorum. Bu sık sık gördüğüm bir bakış. İçten içe bir gün kendim için de dilediğim bir bakış.

"Seni gördüğüm andan itibaren, iki saniye sonra kim olduğunu öğrenmem gerektiğini biliyordum." Kız onun şakasına gülüyor. Sakin bir şekilde onları flörtten nişanlılığa geçirecek o iki kelimeyi söylüyor. "Benimle evlenir misin?" diye soruyor ve yüzümden akan tek damla gözyaşına engel olamıyorum. "Sana bunu sormaya çalıştığım onca yoldan sonra hatırlayabildiğim tek iki kelime bu ikisi. Sana evlenme teklif etmeye hazırlanırken babama gittim ve ona söyledim. O da benimle birlikte babama evlenme teklif etmeye geldi." Sofia bir şeyler mırıldanıyor ve ardından kahkahası ormanı dolduruyor. Açıklığın diğer tarafına baktığımda ailesinin orada cevap vermesini beklediğini görüyorum. "Evet, şey, hayır dedi. Şansına, ne derse desin bunu yapacaktım." Cebinden siyah kutuyu çıkarıyor ve benim tek yapabildiğim ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımı çaprazlamak oluyor. Kelimeleri beklerken gözlerim kapalı. "Peki, ne diyorsun Sofia? Benimle evlenip beni dünyanın en mutlu erkeği yapacak mısın?"

Evet demesini bekliyorum, ama onun yerine etrafımdaki herkesten soluk sesleri duyuyorum. Tam zamanında gözlerimi açıyorum ve yüzük kutusunun elinden fırladığını görüyorum. Gözlerim nereye düştüğünden emin olmak için yüzük kutusunu takip ediyor. "Aman Tanrım!" Sofia çığlık atıyor. "Yüzük!" diye bağırıyor ve ben sesler duyuyorum.

"Tek bir işi vardı," diyor babası Reed, ormanın diğer tarafından. Hepsi başını sallayan kız kardeşlere bakıyorum.

"Ona saldırdı," diyor Viktor, Matthew'un babası, saklandıkları yerden çıkarak. "Düşmesine izin mi vermeliydi?" Matty hemen uzanıp kutuyu kapıyor. Viktor yüksek sesle, "Gördüğünüz gibi onu buldu," diyor.

Matty Sofia'ya "Bunun sadece ikimiz için olması gerekiyordu," diyor ve Sofia onun yüzünü tutup dudaklarından öperek ona başka bir şey söylüyor.

"Keşke konuşsa," diyor Clarabella yanımdan. "Kıyafetlerine mikrofon yerleştirmeliydik," diye tıslıyor Shelby.

"Bunu yaptığımızı ve daha önce seks yaptıklarını hayal edebiliyor musun?" Presley bize baktı.

"Bunu yaptığımızı ve herkese dinlemesi için kulaklık verdiğimiz hayal edebiliyor musunuz? Ya da daha iyisi, ahırda bekleyen herkese yayınladığımızı?" Shelby başını sallar.

"Neden aklın oraya gidiyor ki?" Clarabella azarlar. "Her zaman en kötü durum senaryosu."

"Hayır, bu doğru değil. Travis'in evleneceği zamanı hatırlıyor musun, etkinlik alanımız neredeyse yanıyordu ve sonra 'gelin'" -Shelby alıntı yapmak için ellerini kullanıyor- "kendini acil serviste buldu? Bir kere bile bunu yapmamamız gerektiğini söylemedim."

"Evet, yaptın." Presley gülüyor. "Annem beni öldürmeyecekse, ona bazı şeyleri yeniden düşünmesini söyleyeceğimi söylemiştin."

Shelby'nin bunu hatırlarken başını yana eğdiğini gördüğümde dudaklarımı yuvarlamadan edemiyorum. "Yani, eğer bu en kötü durum değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Hayır demiyorum!" Sofia omzunun üzerinden bağırarak hepimizin tekrar ona bakmasını sağladı. "Asla ama asla hayır demeyeceğim."

"Bu bir gerçek mi?" Matty ona soruyor ve ben sadece sırtıyorum. "Peki, bugün evlenelim desem?"

"Yapmadı," diye inledi Reed. "Az önce-" "İşte başlıyoruz," diyor Shelby, "yap ya da öl."

"Neden ölüyor?" Tıslıyorum. "Asla ölmez. Her zaman yaşar." "Matthew," diyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Ya her şeyi hallettiğimi ve tek yapman gerekenin elbiseyi seçmek olduğunu söylersem?" Buna tıslayan tek kişi o değil. Bütün erkekler de öyle. Gördüğünüz gibi, bunu başarmak için etrafta gizlice dolaşmamız ve sadece bir nişan kutlaması olacakmış gibi davranmamız gerekiyordu. Ama görmedikleri şey, araya sıkıştırdığımız tüm detaylardı. Evlenme teklifinin yapılacağı yer konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüler ki, kimse gelinlik getirttiğimiz gerçeğini fark etmedi. Zara's Closet'in sahibi ve dünyanın en çok aranan kişisel stilisti olan Zara'yı tüm gelinliklerin hazır olduğundan emin olmak için getirmek zorunda kaldık. Ona gizlilik yemini ettirdik ve Matty'nin annesi onun ikizi olduğu için bu çok zor oldu. Sözünü tuttuğunu düşünüyor muyum? Hayır. Zoe'nin iyi sakladığını düşünüyor muyum? Evet.

"Bütün bunları nasıl yaptın?" Sofia soruyor ve ben gülüşmeler duyuyorum.

"Gitme zamanı," diyorum ve üç kız kardeş saklandığımız yerden çıkarken bana başlarını sallıyorlar.

"Sence nasıl yaptı?" Shelby soruyor ve Sofia başını çevirip bize bakıyor. Kız kardeşlerin hepsi ona gülümseyerek bakıyor ve ben de el sallıyorum.

garip bir şekilde yanlarında.

"Peki, ne diyorsun," diye tekrar soruyor Matty, "evlenmek ister misin?"

"Bunu kaçıracağımızı düşünmedin, değil mi?" Clarabella başını sallayarak soruyor.

Presley gülümseyerek, "Bunu biz olmadan yapsaydı onu öldürürdük," diyor.

"Yani." Shelby Sofia'ya sırtıyor. "Bunu yapıyor muyuz? Evleniyor muyuz?" Başını yana eğiyor. "Bugün mü?"

Tek yapabildiğim nefesimi tutarak beklemek. İşte bu kadar. Doğruyu söylemek gerekirse, aklımızda tek bir cevap vardı. Hayır derse ne yapacağımızı kimse düşünmedi, ben bile. "Evet."

Kızlarla birlikte en büyük tezahüratı yapmaktan kendimi alamıyorum. "Pekâlâ millet." Shelby ellerini çırpı. "Yapacak işlerimiz var."

"Yapmamız gereken her şeyi yaptığımızı sanıyordum?" Sofia'nın büyükbabası Casey, ellerini kalçalarına koyarak bana bakıyor.

Ona bakıyorum ve başka bir zaman olsa sanırım ondan özür dilerdim ama kusacakmışım gibi hissediyorum, onun yerine başımı sallıyorum. "Yanlış düşünmüşsün."

"Sen." Clarabella Sofia'nın yanına gider. "Tebrikler, ama şimdi kutlama zamanı değil." Elini Sofia'nın koluna koydu. "Seni giydirme ve sarhoş etme zamanı."

"Matthew, "Yüzüğe ihtiyacı var mı?" diye sorar. Sofia onu yakaladıktan hemen sonra etrafta sürünerek bulduğu yüzüğü havaya kaldırıyor.

"Öyle." Sonunda kendime geldim ve ona gülümsedim. "Git ona tak." Sonunda taktığında mutlulukla ellerimi çırpıyorum.

"Sofia," dedi Matthew onun elini tutarak, "benimle evlenir misin?"

Presley, "Bunun için vaktimiz yok," diyor. "Zaten evet dedi, o yüzden hemen giydirin. Kızlar bekliyor."

"Onları ayıltmaya çalışıyoruz ama çoğu gerçekten çok heyecanlı," diye açıklıyor Clarabella. "Büyükannen Zara'nın aldığı elbiseler karşısında aklını kaybediyor. Hatta onun önünde eğildi ve sonra düştü." Casey bir adım öne çıkıyor. "O iyi." Sonra mırıldanıyor, "Biraz makyajın gizleyemeyeceği bir şey değil."

Clarabella bana bakarak, "O elimizde," diyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Siz ikiniz." Shelby ve Presley'i işaret ediyor. "Adamları toplayın."

"Adamları topla," diyor Matty'nin amcası Matthew. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bence bu, eğer kaçmaya çalışırsan, o..." Matthew'un amcası Max gülmeden söylemeye çalışıyor ama duramıyor, "sana kement atıyorum."

Matthew Amca ona ters ters bakarken Casey ellerini göğsünde kavuşturarak, "Benim," diye sesleniyor.

Clarabella Sofia'nın elinden tutup onu bir golf arabasına doğru çeker. "Getir içeri."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ve benim tek yapabildiğim ona sırtıtmak oluyor.

Sonuçta, mutlu olduğum tek şey sürprizi bozmamış olmam.

Clarabella, Sofia'nın büyük büyükbabasının ahırına giden yolda ilerlemeye başlarken ben de arabanın arkasına biniyorum.

Pembe traktörünü dışarıda görünce nefesi kesildi. Yanımdaki koltuktan panoyu aldım ve ona baktım.

"Hazırlanmamız gereken çok şey var," diyorum golf arabasından inip biz konuşurken dönüştürülmekte olan ahıra doğru bakarak.

"İlginç bir bilgi," diye paylaşıyor Sofia, "ben bu ahırda dünyaya gelmişim."

Clarabella, "İşte şimdi tam daire oldu," diyor. "Resepsiyon alanını mı görmek istersiniz yoksa gidip elbiseleri mi dikmek istersiniz?"

"Lütfen, size hayatım pahasına güveniyorum," diyor. "Beni elbiselere götürün."

"Yaşasın." Tekrar alkışlıyorum. "Çok heyecanlıyım, hepimiz bahse girdik," diyorum sonunda onu ahırın yanına doğru götürürken. Yeterince yaklaştığımızda kahkahaları ve kıkırdamaları duyabiliyorum.

Kapı açılıyor, ciyaklamalar daha da yükseliyor ve tek yapabildiğim şok içinde kadınların sarhoşluktan gözlerini kaçırmaya çalışmasını izlemek oluyor.

"Her şey yoluna girecek." Clarabella yüzümdeki telaşlı ifadeyi görmüş olmalı. "Bunun için ayık olması gereken tek kişiler Presley ve Shelby."

"Ne?" Ayık olmak için daha fazla insan olması gerektiğini düşünerek Bu.

"Son rötuşları yapacak adamları var.

"Clarabella bana tören alanıyla ilgili bilgi verdi. "Tek yapmamız gereken kimsenin göğüslerinin düşmediğinden ve özel bölgelerinin görünmediğinden emin olmak."

"Bir elbise seçebilir miyiz?" Zara kafasını ofisten dışarı uzatarak, "Bir elbise seçebilir miyiz?" diye soruyor.

Sofia'yı odaya kadar takip ediyorum ve daha önce yaptığım tüm sıkı çalışmaların karşılığını aldığımı görüyorum. Bir zamanlar ofis olan yer şimdi yirmi aynayla dolu.

Dört duvarın etrafında, önlerinde makyaj masaları ve antika sandalyeler var. Odanın ortasında insanların oturabilmesi için bankları olan küçük yuvarlak masalar var. "Bu..." Orada asılı duran zarif avizeye bakıyor.

"Bu bir şey değil," diyorum, resepsiyona açılan kapıyı göstererek. "İçeriye görmelisin." Clarabella'ya bir bakış atıyorum. "Şimdi, eğer bana ihtiyacınız yoksa, tören ve resepsiyon için her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyım." Sofia'ya bakıyorum. "Sen benim ilk müşterimsin."

Sofia bana gülümseyerek, "O zaman sanırım en iyi ellerdeyim," diye cevap veriyor. Son dokuz ayda çok yakınlaştık ve onu en iyi arkadaşım olarak görüyorum. Sıkıştığım zamanlarda Avery'ye bakmam için bana yardım bile etti.

"Yakında görüşürüz," diyorum ona dönüp yanından uzaklaşırken ve doğruca ahıra girerken.

Yan taraftan bağırışlar duyduğumda kapıdan zar zor çıktım. Oraya doğru yürüyorum ve Casey ile Matthew'un Casey'nin elindeki tüfeğe baktıklarını görüyorum. "Sanırım onlar kabul ediyorum der demez, silah selamı vereceğiz."

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Hışımınla yanlarına gittim.

Casey bana, "Sonunda silahları ateşleyeceğiz," diye bilgi verdi. "Yeterince adamımız var." O konuşurken elimi kaldırıyorum.

"Derhal hayır! Bunu yapmanın hiçbir yolu yok. Çizgiyi çekiyorum." Casey'ye bakıyorum. "Ve sen silah tutmayı bile bilmiyorsun," diye tıslıyorum Matthew'a. O da sadece gözlerini deviriyor.

"Evet, biliyorum. Bak," diyor, tarlanın uzak ucuna doğru koşarak.

"Aman Tanrım, gerçekten silahla ateş mi edecek?" Casey'ye soruyorum, ikna edebileceğim birileri var mı diye etrafa bakıyorum.

Casey gülerek, "Merak etme, ona kurusıkı atan bir silah verdim," diye beni rahatlatıyor ama ateş edildiğini duyduğumuzda tüm gülüşmeler kesiliyor. Casey başını sallayarak, "Salak herif," diyor.

Matthew bize doğru koşuyor. "Görüyorsun, sorun yok."

"Ben öyle bir şey görmüyorum!" Ona bağırıyorum. "Sen." Casey'i gösteriyorum. "Silah yok. Sen." Matthew'u gösteriyorum. "Hiçbir şey yok. Gidip tören alanını hazırlamaya yardım etmeni istiyorum." Diğerlerinin çalıştığı tarafı işaret ediyorum. "Eğer bir silah görürsem Billy ve Cooper'a haber veririm." Onlara babalarından bahsettim.

"Oyunbozan," diye homurdanan Matthew silahı Casey'ye geri verirken, Casey de onu takip ederek uzaklaşır.

Gözlerimi kapatıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. "Mükemmel olsa iyi olur."

stefano

"Varış noktanıza ulaştınız." Kadının sesi arabayı dolduruyor. "Gideceğiniz yer sağ tarafta." Camdan dışarı, yan taraftaki büyük eve bakıyorum. Arabalar her iki yönde de tüm caddeyi kaplıyor. İnsanlar panik içinde koşuşturuyor gibi görünüyor. Kuzenlerimi görüyorum ve yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. Onları en son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçti. "Sonunda," diye homurdanıyor Jenna ya n ı m d a n , "Sanki uzun zamandır buradaymışız gibi hissediyorum.

beş gün boyunca araba."

Ona baktım. "İki saat oldu." Başımı sallıyorum.

"Bu arabaya bineli iki saat oldu, bundan önceki dokuz saatlik sürüşü unutuyorsun." Arabanın kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor, etrafına bakınırken geriniyor.

"Bu düğünü kaçırmayacaktım." Kendi arabamın kapısını açıp dışarı çıkıyorum, nem beni hemen çarpıyor. "Sis yüzünden San Francisco'daki tüm uçakları yere indirdiler, ne o l a c a ğ ı n ı sanıyordun?"

"Vegas'a gidelim ve oradan uçağa binelim demeni beklemiyordum," diye tekrar homurdanıyor ve onu getirmenin bir hata olup olmadığını merak ederek gözlerini kapatıyorum. Sadece bir aydır çıkıyoruz.

"Geride kalabilirdin." Bagajı açıp valizimi aldım. "Sana burada sadece üç gün kalacağımı söylemiştim."

"Kız arkadaşın düğünü kaçırmaya karar verirse bu ailene nasıl görünür?" Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce sarı saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Onları görmek istemiyoymuşum gibi görünür."

Silah seslerini duyduğumda ona, "Ailemin bunu o kadar düşüneceğini sanmıyorum, senin neden burada olmadığın dışında endişelenecek başka şeyleri var," diyorum.

Jenna sıçradı ve sonra yere eğildi. "Bu da neydi böyle?"

"Silah sesi gibi geliyor," diyorum güldüğümü gizlemeye çalışarak. "Çantayı almamı ister misin yoksa iyi misin?"

"Bir centilmen asla sormaz." Bana ters ters bakıyor.

Ona kıkırdıyorum. "Eğer kız kardeşlerimden ya da kuzenlerimden birinin çantasını alsaydım, taşaklarım tekme atarlardı ve sonra eğilmemi beklerler ve sonra da kıcıma tekme atarlardı," diye onu bilgilendiriyorum. "Bunun başkalarının da başına geldiğini gördüm."

"Ben senin kız kardeşin ya da kuzenin değilim, ben senin kız arkadaşınım," diyerek arabanın arka kapısını açıyor, "ve çantamı taşımanda bir sakınca görmüyorum."

Arabanın arkasına doğru yürüyüp çantasını almadan önce, çimlerin üzerinden geçerek ahıra doğru giden ve önünde pembe bir traktör olan bir golf arabası görüyorum. Kadının uzun sarı saçları rüzgârda uçuşuyor.

"Bakın kedi kimi sürüklemiş." Başımı kuzenim Stone'un sesine doğru çeviriyorum. Çantamı ve Jenna'nın çantasını yere bırakıp yanına gidiyorum ve ona sarılıyorum. "Babam başaramayabileceğini söyledi."

Birbirimizi bıraktığımızda ona "Buraya gelmek için her türlü iyiliği yapardım," diyorum, elim omzuna çarpıyor ve sıkıyorum. "Sıska görünüyorsun."

"Siktir git," diye karşılık verir. "Spor salonuna gitmemiş gibi görünüyorsun." Karnıma vuruyor ama orada kastan başka bir şey yok.

"Tekrar düşün." Ona çenesini kaldırmasını söyledim. "Stone, bu Jenna." Onu Stone'la tanıştırıyorum. "Jenna, bu benim kuzenlerimden biri, Stone."

"En iyi kuzenini unutmuş," diyor Stone ve yanına gidip yanağından öpüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?" Ona soruyorum, etrafıma bakıyorum ve amcalarım Matthew ve Max'in başka bir adamla konuşmaya çalıştığını görüyorum. Biraz daha bakıyorum ve ellerinde pompalı tüfekler olduğunu görüyorum ve Stone konuşmaya başladığında soru sormak üzereyim.

"Kadınlar içeride." Stone ahırını işaret ediyor. "Ve sonra erkekler şurada." Ahırdan çok uzakta olmayan bir evi işaret ediyor.

"Şurada da bir soyunma odası var, ne dersiniz deyin." Büyük evin arka tarafındaki küçük evi işaret ediyor.

"Ben şuraya gidip üstümü değiştireyim," diyor Jenna, "seninle sonra buluşuruz." Yanıma geldi ve beni öptü.

Çantasını alıp yanımdan uzaklaşırken ona "Buralarda olacağım," dedim. Biz.

"Bir kızı düğüne getirmek," diye homurdanıyor Stone, kız uzaklaşır uzaklaşmaz yeterince uzakta. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Ona ne demem gerekiyordu, gelemez misin?" Çantamı kaptığım gibi geri atıyorum.

"Evet," diyor ve ben gülüyorum. "Bir hafta oldu."

"Bir ay oldu," diye belirtiyorum ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Bir ay önce, ben onun çalıştığı şirkette çalışırken tanışmıştık.

Omzuma bir tokat attı. "Ailene onu getireceğini söyledin mi?" diye soruyor.

"Romeo'ya kız kardeşiyle takıldığını söyledin mi?" Ben karşı çıkınca durdu.

"Onun kız kardeşiyle takılmayacağım." Yürümeyi bıraktı. "Onunla takılmaya çalışıyorum, arada fark var."

"Aradaki fark, insanların sana hayır demesine alışık olmaman," diye belirtiyorum ona, evin merdivenlerini çıkarken ve şimdiden çocukların seslerini duyabiliyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor Stone, kapıyı açarak. "Bakın ne buldum." İçeri girer ve tüm kafalar kapıya doğru döner.

"Stefano!" Herkes adımı haykırıyor. Odadaki tüm kuzenlerime baktığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yani teknik olarak kan bağıımız yok ama annem Vivienne ben doğmadan önce de bu ailedeymiş. Onlar onun ikinci ailesi ve biz birlikte büyüdük.

"Bakın kim gelmiş," diyorum, elinde birayla duran Matty'yi görünce. Çantamı bırakıp ona doğru yürüyorum.

"Nasılsın?" Ona sarılıp soruyorum. Beni bırakmadan önce sırtıma bir tokat atıyor.

"Şu anda kendimi harika hissediyorum!" diye haykırıyor, göğsü kabarıyor. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim. Arabayla gelmek eğlenceliydi," diyorum kıkırdayarak. "Her beş dakikada bir güvenlik kontrolünden geçiyormuşum gibi hissettim." Sadece bana bakıyor. "Her yerde fotoğraf çeken kameralar var. Siz görmediniz mi?" Odaya soruyorum ve herkes kafasını sallıyor.

"Ne bekliyordun ki?" Ön kapıdan bir ses duydum. "Herhangi birinin içeri girmesine izin vereceğimizi mi?"

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ama tanıtılmaya ihtiyacı yok. Yani benim için yok çünkü onu zaten bir süre önce araştırmıştım. Casey Barnes. CBS Şirketi'nin sahibi. Dünyanın en büyük güvenlik firması. ABD hükümetiyle büyük anlaşmaları var ve bazılarında kimsenin haberi yok. Yani, benim dışımda.

"Sakin ol," diye yatıştırıyor amcam Matthew, odaya girerken. "Stefano." Yanıma geliyor ve bana sarılıyor. "Görüyorum ki şimdiden tüylerini diken diken etmişsin." Gülüyor. "Casey." Adama bakıyor. "Tanışacağın en büyük baş belasıyla tanış." Omzumu sıktı. Casey'ye bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Memnun oldum," diyorum ve beni süzdüğünü görebiliyorum. Matty Sofia'yla yeniden çıkmaya başladığında, ailesinin kim olduğunu öğrendik. Amcamdan bir telefon aldım ve ismi duyduğumda taşaklarım bile büzüştü. Casey Barnes'ın kim olduğunu bilmeden işimi yapamazsın.

Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Sonunda güvenlik duvarımı kıran adamı görebileceğim," diye şaka yapıyor ve tek yapabildiğim gülmek oluyor.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diye yanıtlıyorum elini sıkarak, "bütün bir günümü aldı."

"Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor," diye karşılık veriyor ve elimi bırakıyor. "Birinin güvenlik duvarımı kırdığını bilmek beni daha iyi hissettirirdi."

"Şu anda neler oluyor?" Matty önce bana, sonra Casey'ye bakarak soruyor.

Casey, kontrolün Matthew'da olmamasının onu rahatsız ettiğini bildiği halde ellerini ceplerine sokup sırtarak, "Dükkân muhabbeti," diye paylaşıyor.

"Babam nerede?" Arkamı dönüp onu aradım.

"Sofia'nın amcası Quinn ile birlikteydi," diyor Matty. "Bazı köpekleri onun rehabilitasyon merkezine götürmeyi tartışıyorlar." Babam profesyonel hokey oynardı ama her zaman köpek gezdiriciliği gibi bir yan işi vardı. Bunun komik bir iş olduğunu düşünebilirsiniz ama sadece büyük şehirlerde değil, daha küçük şehirlerde de köpek gezdirme yerleri açtı; köpek kreşlerini de ilk başlatanlardan biriydi. Şimdi ülke çapında iki yüz elliden fazla mağazası var. Köpek gezdirme, köpek kreşleri, köpek bakıcılığı ve yeni yeni köpek eğitimi alanlarında hizmet veriyorlar.

"Güzel," diyorum etrafıma bakarak. "Gidip üstümü değiştirmeliyim."

Çantamı aldım ve Matty'ye doğru yürüdüm. "Bir şey yapmamı ister misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor ve gözleri mutlulukla parlıyor. "Sana nerede üstünü değiştireceğini göstereyim."

Beni merdivenlerden yukarı, üç takım elbisenin asılı olduğu yatak odalarından birine götürüyor. "Burada üstünü değiştirebilirsin. Bunlardan biri senin." İşaret ediyor

Üç takım elbise asılı ve birinin üzerinde SD olduğunu görüyorum, yani benim olmalı.

Çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. "Evleneceğine inanamıyorum," diyorum kot pantolonumun düğmelerini açıp tekmeleyerek çıkarırken.

"Sabırsızlanıyorum." Yüzünde hemen bir gülümseme beliriyor. "Tekrar bir araya gelir gelmez onunla evlenirdim." Ona başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diye yemin ediyor, yüzü bembeyaz oluyor. "Hediyeyi unuttum." Köşedeki sandalyenin üzerinde duran çantasına doğru koşar. Çantasından beyaz kurdeleli açık mavi kutuyu çıkarıyor. "Bir işim vardı."

"Sanırım birden fazla işin vardı," diye takılıyorum, ten rengi keten pantolonumu kapıp giyerken. "Stres yapacak zaman değil. Giyineceğim ve gidip bunu ona vereceğim."

Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Teşekkür ederim. Kendim üstlenmek isterdim ama sanırım annem beni ayağımdan vuracak."

"Buraya geldiğimde silah sesleri duydum," diyorum ona, beyaz tişörtümü çıkarıp beyaz keten gömleği elime alarak. "Yelekli mi yeleksiz mi?"

"Tören için yelek, resepsiyon için yelek yok. Sunakta hepimizin benimle birlikte ayakta durmasını sağlayamadığım için üzgünüm." Başımı salladım ve güldüm.

"Kaç tane nedimeye ihtiyacı olacağını hayal edebiliyor musun?" Başımı sallıyorum. Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim birkaç şey var ve ailem bu listede bir numara. Her birimizin kendi hayatı olabilir ve herkes dünyanın dört bir yanına dağılmış olabilir ama yılda bir kez hepimiz bir araya geliriz. Karmakarışık bir durum ve eskiden bundan hep şikayet ederdik ama şimdi yılın dört gözle beklediğim tek zamanı. Bir de Noel ama o da genelde bir ya da iki gün sürüyor. Tatil her zaman iki haftadır.

Matty bana doğru yürüdü ve kutuyu bana uzattı. "Karım olması için sabırsızlanıyorum."

Ona baktım. "Bunu ona söylememi ister misin?" Kutuyu aldım. "Yani, söyleyeceğim ama..."

"Notun içinde." Dönüp çantaya doğru yürümeden önce aynı anda hem ters ters bakıyor hem de tıslıyor. "Sanırım düşündüğümden daha gerginim." Beyaz kartı aldı ve bana uzattı.

"Hey," dedim ona, "bu sende."

"Evet." Alt kattan biri adını seslendiğinde derin bir nefes alıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, git ve damat işlerini hallet." Sırtarak bana başını salladı.

"Evleniyorum," diyor, göğsü gururla parlıyor. "İyi hissettiriyor, sen de denemelisin."

"Sakin olalım." Elimi kaldırıyorum. "En uzun ilişkim beş aydı sanırım. Ve bunun sadece üç buçuk ayında onu görmedim."

"Kim bilir? Belki de onsuz yaşayamayacağın biriyle tanışırsın," diyor odadan çıkmadan hemen önce.

Ayakkabılarımı giydikten sonra kutuyu ve kartı aldım. "Kim bilir?" Aşağı inip kapıdan çıktıktan sonra tekrarlıyorum. "Belki de olabilirim."

addison

Golf arabasını ahırın hemen yanına park ediyorum ve tören alanının olması gerektiği gibi olduğunu görerek etrafa bakıyorum. Sofia için koridor olarak döşenen ahşap yola doğru ilerleyerek ağaçlara doğru yürüyorum ve buradan bile ışıkları görüyorum.

Wisteria sarmaşığı ratta beyaz çiçekleri yere kadar sarkıyor ve daha sonra perde efekti verecek şekilde yandan tutturuluyor. Bu resmi internette gördüğüm anda burada harika duracağını anlamıştım. Ahşap yolda yürümeye devam ederken bir tutam çiçeği elime alıp kokluyorum. Beyaz gül yaprakları patika boyunca uzanıyor, uzun ağaçlar güneşin içeri girmesini engelliyor. Yumuşak sarı çay lambaları, ağaçların arasından geçmeye çalışan güneş ışığının yanı sıra biraz daha fazla ışık katıyor. "Hey," diye selam veriyorum aşağı indiğimde ve Ace ile Bennett'in koridorun her iki tarafına beyaz ve altın rengi sandalyeleri yerleştirdiğini görüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Ahırda içiyor olsaydık çok daha iyi olurdu," diye yakınıyor Ace, son sandalyeyi koyarken oflayıp pufluyor. "Sürpriz düğünümde kaç kişi vardı biliyor musun?" Shelby ile düğünü, sevgililerinin birbirleriyle yattıklarını öğrendikten sonraydı. Shelby bunu düğünden bir gece önce öğrendi ve sonra koridorda yürüyüp onu bir patron gibi teşhir etti. Sonra ikisi birlikte balayına gittiler ve davranışlarına bakılırsa hâlâ balayındalar. Başımı sallıyorum.

"Belki altmış kişi," diye beni bilgilendiriyor ve sonra Bennett'e bakıyor.

Bennett, Presley ile düğünleri için "Benimki sayılmaz; aslında bir cinsiyet gösterisiydi ve yaklaşık iki yüz kişi vardı" diyor.

"Kişi sayısı neydi?" Ace bana soruyor, ellerini Kalçalar.

"Sanırım üç yüze yakın bir rakamdı, hatta biraz daha fazlaydı." Cevap veriyorum ve Bennett ıslık çalıyor. "İkisinin de kocaman aileleri var." Bunca zaman sonra bile gözyaşlarımın acısı beni hâlâ sarsıyor. "Bu harika görünüyor," diye övüyorum, koridorun sonuna doğru bakıyorum, orada çiçeklerden bir gölgelik ve

ışıklar. "Resepsiyon alanını kontrol etmem gerekiyor. Neden siz de gelip soğuk bir şeyler içmiyorsunuz?" Başım la beni bekleyen golf arabasını işaret ediyorum.

"İki kere söylemene gerek yok," diyor Ace, ikisi de beni golf arabasına kadar takip ediyor. Onları ahıra götürüyorum ve hızla inip binaya giriyorlar.

Kimsenin daha fazla silah ateşlemeye çalışmadığından emin olmak için etrafıma bakınırken Shelby ve Presley'nin ellerinde bir kadeh şampanyayla bana doğru yürüdüklerini görüyorum. "Bu ne için?"

Shelby elini havaya kaldırarak, "Bu bunun için," diyor ve ben de bunu gerçekleştirmek için son iki hafta boyunca yaptığım tüm sıkı çalışmalara bakıyorum. Elimde değil ama bunu başardığım için gurur duyuyorum.

"Siz bana yardım ederken çok kolay oldu," diyorum ve o da başını geriye atıp gülüyor.

"Hepsi senin eserin," diye iltifat ediyor Presley, "küçük detay dokunuşları her şeydir." Dönüp üzerinde mumlar olan rustik cam vazolarla bulduğum boş şarap fiçilerini işaret ediyor. Yuvarlak masalar yerine uzun masalar koydum ki herkes az çok bir arada olabilsin. Masaların ortasında çiçekleri üzerinde tutan küçük yuvarlak tahta parçaları var.

"*Polaroid resim gibi sallamak* harika bir şey," diyor Shelby, iplerin asılı olduğu ve resimlerin eklenmesini bekleyen büyük panoyu göstererek. Herkes geldiğinde bir fotoğrafçı fotoğraflarını çekecek ve sonra resimleri asacak. "Buna bayılacak."

"Umarım öyledir," diyorum onlara. "Gelinden bahsetmişken, her şeyin yolunda gittiğinden ve herkesin daha az tatlı çay ve daha normal olduğundan emin olmam gerekiyor." Dönüp ahırdan çıkarken onlara gülümsüyorum.

Uzaktan gelen kuş cıvıltıları içimi bir çeşit huzurla dolduruyor. Ta ki tekrar silah sesi duyana kadar. Bu sefer kafamı kaldırıp baktığımda Billy ve Cooper Sr.'ın birlikte durduklarını ve ona silahı nasıl tutacağını gösterdiklerini görüyorum.

Onlara doğru koşmadan önce ellerimi başımın üzerine koyuyorum. "Bugün için tüm silahları saklayabileceğimizi düşünüyor musun?" Billy'ye soruyorum, o da bana gülümsüyor.

"Olur, kızım," diye kabul ediyor, beni görmezden geliyor ve dönüp benden uzaklaşıyor. Geri dönüp gelin odasına doğru koşuyorum ve kapıyı açmak üzereyken havaya bir el daha ateş ediliyor.

Acele ediyorum, nefes nefese kalıyorum. Odaya girdiğimde "Her şey yolunda," diye haykırıyorum. Saçlarımı yana iterken nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ve yüzüme sahte de olsa bir gülümseme yerleştiriyorum. "Adamlar

Belki de silahları ateşleyerek sizi selamlamayı düşünüyordum ama bir tanesi ateş almadı." Sofia'nın yüzündeki dehşeti görüyorum ve durumu sakinleştirmem gerektiğini biliyorum. "Kimse yaralanmadı."

Bana gülüyor, aynı anda biri kapıyı çalıyor. "Girebilir miyim?" diyor kafasını içeri uzatan bir erkek sesi. "Hediyelerle geldim." Başımı çevirip kapıya ve sese doğru bakıyorum.

Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Her şey olurken göz kırptığımı duyabiliyorum. Gözlerim içeri giren adama takılıyor. İçeri girdiğinde tüm vücudumdaki kanın çekildiğini hissedebiliyorum, 1.80'lik gövdesi odayı dolduruyor. Parmaklarımın altında ipek gibi hissettiren siyah saçları kafasında mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Gözlerinin yeşil olduğunu anlamam için bana bakmasına gerek yok. Taba rengi pantolon, beyaz gömlek ve taba rengi yelek giyiyor; damat tarafının giyeceği şeylerin aynısı. Biri soluk soluğa kalıyor ve Sofia olup olmadığını merak ediyorum ve ona döndüğümde yüzünde şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum. O zaman fark ettim ki, nefesi kesilen bendim. O bendim. *Bu olamaz*, diye düşünüyorum kendi kendime; başım sanki dönüp duruyor ve aynı anda odanın tam tersi yönde döndüğünü hissediyorum. Ağzım sıcak bir yaz günündeki çölden daha kuru oluyor, dilim ağzımın içinde büyümüş gibi hissediyorum. Boynumun arkası yavaş yavaş nemlenmeye başlıyor ve parmaklarım karıncalanıyor. Felç mi geçiriyorum? Belki de burada, karşımda değildir. Belki de dışarıdaki güneş ve sıcak yüzünden zihnim bana oyun oynuyordur. Belki de kurşunlardan biriyle vuruldum.

Tüm bunlar aklımdan geçiyor ama gözleri odanın içinde dolaşmayı bırakıp doğrudan bana bakmaya başladığında duruyor. "Aman Tanrım," diyorum elimi ağzıma götürürken. "Bu sensin." Bu o, son beş yıldır rüyalarımın giren adam. Bir gece barda tanıştığım ve birlikte eve gittiğim adam. Tek bildiğim ismine aşık olduğum adam. Çocuğumun babası olan adam. Avery'yi düşündüğüm an, buradan gitmem ve onu buradan uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Shelby'nin çocuklarıyla bir yerde olduğunu ve iyi olduğunu biliyorum.

Stefano'nun yüzündeki renk solar ve bir hayalet görmüş gibi görünür. "Sen," diyor fısıltıyla. Sofia'yı yanımda görebiliyorum, başı benden Stefano'ya ve tekrar bana dönüyor. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Şükrettiğim tek şey, odada üçümüzden başka kimsenin neler olup bittiğini görmemesi. Oturmak üzereydim ya da

Avery'nin ıgılgını duyduğumda bacaklarım kopmak üzereydi. Gözlerimi kapatıyorum, onu gitmeye zorlamaya çalışıyorum. Ya da belki de bunu yaparsam şu anda olan her şeyin gerçekte olmadığını düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Belki de tüm bunlar bir rüyadır. Belki de tam karşımda değildir.

"Anne, anne!" Avery bana doğru koşarak bağıyor ve ben de ona bakıyorum. Saçlarını iki yandan tutturmuş ve çiçeklerden bir hale takmış. Giydiği beyaz elbisenin kolları kısa ve her yerinde çiçekler varmış gibi görünüyor. Elbise dizlerine kadar uzanıyor ve mini bir balo elbisesine benziyor. Küçük allık pembe, ısıltılı balerin ayakkabıları kıyafeti tamamlıyor. "Bir prenses elbisesi giyeceğim." Tek ayağının üzerinde bir daire çizerek dönüyor, Sofia'ya ve sonra Stefano'ya bakarken tökezliyor.

"Aman Tanrım." Stefano yutkunuyor, elini ağzına götürüyor. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğinden hiç şüphem yok. Kadının gözleri onunkilerle aynı. Etraflarında aynı altın halka var. Göğsümde atan kalbimin sesi, uğultuyla birlikte kulaklarımı dolduruyor.

"Stefano," diye birinin ona seslendiğini duyuyorum. Kapı kapanırken gözlerim odaya giren bir kadını görüyor. Uzun bacakları elbisesinin yırtmacından dışarı çıkarak ona doğru yürürken göz kamaştırıyor. Formunu şekillendiren ve size mükemmel bir vücuda sahip olduğunu gösteren bir elbise. Göğüsleri iki küçük top gibi görünüyor ve bu başka birinin başına gelseydi gülerdim. "Bebeğim, nereye gittin?" diye soruyor, elini onun elinin arasından geçirerek. "Kim varmış burada?" Her yere kusmamam bir mucize. Kafamın içinde değil de ağzımdan ıgılgıların çıkmaması bir mucize.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakan kıza hiçbir şey söylemiyor. Sarı saçlarının ucu mükemmel bir şekilde kıvrılmış. Gözlerim hemen evli olup olmadıklarını anlamak için yüzük parmağına gidiyor ama boş.

Stefano'ya bakıyorum ve sonra tekrar Avery'ye bakıyorum. "Sofia Teyze," diyor, "bir prensese benziyor muyum?"

İki saniye önce gözleri fincan tabağı kadar büyük olan Sofia, Avery'ye gülümseyerek önüne çömeliyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel prensessin," diye onu temin ediyor.

"Bakın, çiçeklerden bir tacım var," diye övünüyor, başının üstündeki taca dokunarak, "gerçek bir prenses gibi.

"Anne," diyor Avery, yanıma gelerek. "Bir sepet dolusu çiçeğim var ve onları atmam gerekiyor." Yapması gereken şeyi taklit ediyor.

Sarışın gülüyor. "Çok sevimli; adı ne?"
Şimdi başımı kaldırıyorum ve bu anı asla unutmayacağım şeyler listesine ekliyorum. "Onun adı Avery."

stefano

Beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Ya öyle ya da öldüm ve gözlerimin önünde çözülmekte olan hayatıma bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Nefes alırken bile üzerimde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum. Keten yelek vücudumu çok sıkıyormuş gibi geliyor. Yemin ederim artık kulaklarımdan uğultu sesleri duyuyorum. Jenna'nın ona adını sormasını dinliyorum.

Adını söylediği anda, sanki melekler şarkı söylüyor. Çılgınca, değil mi? Hiç aklımda yok ama sanki bu isim beni sakinleştiriyor. "Avery," diyorum ama içimden değil, daha çok fısıltıyla. Gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. "Bu çok güzel bir isim." Avery başını kaldırıp bana bakıyor ve yemin ederim, sanki gözlerimin içine bakıyor. Şu anda ne haltlar dönüyor? Bana gülümsüyor, yarısı annesinin yarısı benim olan bir gülümseme. Karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Üstünü çiz, önce hayalarımın sonra da mideme tekme yemiş gibiyim. Önce ona, sonra da bayılacakmış gibi görünen Addison'a bakıyorum. Yüzü bembeyaz, sanki hayalet görmüş gibi ve sanırım beş yıl sonra beni görmek de böyle bir şey.

Jenna yanımdan Avery'ye gülümseyerek, "Çok güzel bir elbise," diyor ve ben de ona bakıyorum. Bir an için onun burada olduğunu bile unuttum. Tekrar Addison'a bakıyorum, gözleri Jenna'nın kolumu kavrayan elinin üzerinde.

"Sofia, "Addison, bu Stefano," diyor. Gözlerini dakikada milyonlarca kez kırıştırıyor. "Ve kız arkadaşı." Jenna'ya bakıyor, onun kendisini bilgilendirmesini bekliyor çünkü onunla bu kadar çok konuştum.

"Jenna," diyor onlara gülümseyerek.

"İkinizle de tanıştığım memnun oldum," diye cevap veriyor Addison, Sofia'ya bakarken bana bakmaktan kaçınıyor. Bakışıyorlar ve Sofia sessizce başını sallayıp onun elini tutuyor.

"Sizi kovmaktan nefret ediyorum ama giyinmem gerek." Sofia Addison'a döner ve "Giyinme vaktim geldi mi?" diye sorar. Addison giyinmiyor.

Bir şey söylemedi ve sadece başını evet anlamında salladı. Sonra tekrar bana ve elime baktı. "Bu benim için mi?"

Kutuyu tutuyorum. "Evet. Bu Matty'den."

"Teşekkür ederim." Kutuyu benden alıyor ve ben burada durmam gerekenden daha uzun bir süre durup Addison'a ve sonra tekrar Avery'ye bakıyorum, odadan çıkmaya korkuyorum ve sonra Sofia gidiyor. Avery, Addison'a doğru eğilirken bana gülümsüyor.

"Dışarıda görüşürüz," diyorum Avery'ye dönüp kapıdan çıkmadan önce. Kapı arkamdan bir klik sesiyle kapanıyor ve ben hemen arkamı dönüp içeri girmek istiyorum.

Jenna etrafımızdaki kargaşaya bakarak, "Bu çok garipti," diye gözlemliyor. Gökyüzüne bakıyorum, şu anda çıldırmamaya çalışıyorum. "Neden gidip bir şeyler içmiyoruz?" diye soruyor, yanıma gelip kollarını boynuma doluyor ve ben aniden ondan uzaklaşma ihtiyacı duyuyorum.

"Sen git, seninle orada buluşuruz," dedim ona.

"Yalnız gitmek istemiyorum." Sözlerini söylüyor. "Seninle gitmek istiyorum. Neden benimle gelmiyorsun?"

"Matty'nin bir şeye ihtiyacı var mı diye bakmam lazım," diyorum, dırdırından rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışarak, ama başımın ağrımaya başladığını da hissediyorum. "Buraya gelirken bunu biliyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Sanki burada değilmişsin gibi olacağını söyleyen sendin."

"Peki," diye homurdanıyor, kolları boynumdan düşüyor. "Gidip bir içki alacağım ve sonra sana yanımda bir yer ayıracağım." Gülümsüyor. "Sana bir dans bile ayırabilirim," diye flört ediyor, benden uzaklaşmadan hemen önce. Dönüp kapıya bakıyorum, içeri dalmak istiyorum ama düğünde olay çıkarmak da istemiyorum.

Damadın evine geri dönmeden önce onun ahıra doğru gidişini izliyorum. Merdivenleri koşarak çıkıp eve girdiğimde Matty, Stone ve diğer kuzenim Christopher'ın oturmuş bira içtiklerini görüyorum. "Lanet olsun, iyi misin?" Stone içeri girdiğimde bana sordu. "Hayalet görmüş gibisin." İkisi de tıpkı benim gibi giyinmiş, sadece Matty'nin üzerinde yelek yok, onun yerine ceket var.

Yürüyorum ve bacaklarım tam anlamıyla beni bırakmadan önce sandalyeye düşüyorum. "Sanırım yaptım," diye mırıldanıyorum ve sonra sadece bana bakan Matty'ye bakıyorum.

"Hediyeyi teslim ettin mi?" diye soruyor bana, hediyeyi teslim etmediğim için gergin bir şekilde doğruluyor.

"Ben yaptım," diye bilgilendirdim onu. "Düğününü kim planlıyor?" Soru iki kez düşünmeme bile gerek kalmadan ağzımdan çıktı, ki bu benim için normal değil. Her zaman, her zaman biriyle konuşmadan önce bir plan yaparım.

"Clarabella, Presley ve Shelby," diye yanıtlıyor, sandalyede arkasına yaslanıp birasından bir yudum alarak, "birlikte çalışıyorlar."

"Sofia için Addison kim?" Meraklı ya da kim olduğunu umursuyormuş gibi görünmemeye çalışarak ona soruyorum. Ama bana cevap vermiyor. Onun yerine bana ters ters bakıyor.

"Yasak," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "O bekâr bir anne." Bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyor. "Aklından bile geçirme."

"Burada bir kızla birlikte değil misin?" Stone bana bu soruyu sorarken gülüyor. "Sen de onunla çıkmaya başlamadın mı?" Christopher da kendi sorum.

Tek yapabildiğim onları görmezden gelmek. "Avery kaç yaşında?" Ona soruyorum, içimin derinliklerinde onun benim olduğunu bilmeme rağmen. Bunu açıklayamam ama biliyorum. Gözlerimi ona kilitlediğim anda onun benim olduğunu biliyordum.

"Hiçbir fikrim yok, dört... beş... altı." Omuz silkiyor.

"Onun küçük kızıyla tanıştın mı?" Ona soruyorum ve bakışları daha da yoğunlaşıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu benim düğünümde mi yapmak istiyorsun?" diye bağıyor ve Christopher ile Stone onun ses tonuna gülmemeye çalışıyorlar.

"Ben bir şey yapmıyorum," diyorum, bacağımdan sinirden bir aşağı bir yukarı titriyor. "Sadece kim olduklarını soruyorum. Onlarla yeni tanıştım."

Matty, "Sofia genellikle ben yoldayken onları ağırlıyor," diye paylaşıyor. "Avery'yi birkaç kez orada burada gördüm."

"Biriyle çıkıyor mu?" Christopher soruyor ve şimdi ben ona ters ters bakıyorum. "Dinle." Matty ayağa kalkar. "Siz sapıkların hiçbiri onun için bir oyun." Üçümüzü de işaret ediyor ve eğer diğer ikisi de bunu denerse, daha tek kelime bile edemeden boğazlarına yumruğu indireceğimi söylüyorum. Aslında, eğer bunu düşünürlerse, canlarını yakarım.

"Rahat ol," diye güvence veriyor Stone. "Benim için çoktan konuşuldu." Christopher buna gülüyor. "Senin varlığından bile haberi var mı?"

Stone sırtarak, "O biliyor," diyor ve Addison dışında başka bir şey konuştukları için mutlu oluyorum.

Kapı açılıyor ve amcam Viktor içeri giriyor. "Vakit geldi." Matty ayağa kalkıyor ve elindeki birayı önündeki masaya bırakıyor. "Şimdi mi çıkıyor?"

"Hayır, Tanrım hayır," diyor Viktor, "ama fotoğrafçı bizimle fotoğraf çektmek istiyor falan."

Christopher birasını bitirirken, "Ve bir milyon kişi olduğumuzu düşünürsek, bu kedileri gütmek gibi bir şey," diyor.

"Çok zamana ihtiyaçları var." Stone ayağa kalkar ve Matty'nin omzuna bir tokat atar. "Evleniyorlar."

"Bu harika," diyor, "denemelisiniz."

"Onunla çıkmak bile istemiyor, onunla nasıl evlenecek?" Stone ona ters ters bakarken Christopher gülüyor.

"Yani Matthew Amca Karrie Teyze'yi yatağa kelepçeledi," diye hatırlatıyor Viktor ve üçümüz de kelimenin tam anlamıyla inliyoruz.

"Sizin neyiniz var böyle?" Matty diyor ki. "Bugün benim düğün günüm; teyzem ve amcamın seks yapmasından bahsetmesek olmaz mı?"

"Seks yaptıklarını söylemedim," diye savunuyor Viktor. "Siz sapıksınız ve aklınız oraya gitti."

"Nasıl olmasın ki?" Stone başını sallar ve kapıya doğru yürür. "Yoksa neden kelepçe kullanasın ki?"

"Onları ödünç alıp alamayacağına bakmalısın," der Christopher ona, "belki o zaman Ryleigh sana gününü gösterir."

Stone onu tersler. "Kız kardeşinin Stone'la çıkmasından bahsederek Romeo'yu kızdırmamak olmaz mı?" Matty sıkılmış dişlerinin arasından yalvarıyor.

"Çıkıyorlar," diyor Christopher kapıdan çıkmadan hemen önce. "Sanırım 'eşekler domuzların uçmasına yardım ettiğinde' demişti."

"Fikrini değiştirdi." Stone bize göz kırpmıyor.

"Düğünümü mahvetmesek olmaz mı?" Evden çıkarken Matty soruyor.

"Kimse düğününü mahvedemeyecek," diye onu rahatlatırken, geri dönmek istediğim eve bakıyorum. Onun yerine yan tarafa bakıyorum ve ailemin bir araya gelmeye başladığını görüyorum.

Onlara doğru yürümeye başladığımda yan tarafa dönüyorum ve babamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Kravatsız, açık mavi bir takım elbise giymişti. Havacı gözlükleri gözlerini kapatıyor ama yüzünde kocaman bir gülümseme belirlediğinde gözlerinin açık kahverengi olduğunu anlıyorum.

"İşte orada," diyor bana yeterince yaklaştığında, beni kucaklarken. Boyumu babamdan aldığım kesin. Sırtımı tokatlıyor ve beni bırakmadan önce başımın yan tarafını öpüyor. "İyi görünüyorsun."

"Beni iki ay önce gördün." Kolunu omzuma atarken ona gülüyorum. "Ve haftada en az iki kez FaceTime yapıyoruz."

"Seni yüz yüze gördüğümde farklı oluyor." Ellerini omuzlarımdan indiriyor. "Nasılsın?"

"Tamam," diye cevap veriyorum, ona bakmadan önce yere bakıyorum ve az önce olanları ona itiraf ediyorum. Babam benim en büyük destekçim. Aynı zamanda ne zaman bir sorunum olsa, ne olursa olsun gittiğim kişidir. Hata yaptığımda bile, ki hata yaptığım zamanlar olmuştur, "ben sana söylemiştim" demek yerine sakince bir çözüm bulur. O ve annem birbirlerinden daha zıt olamazlardı.

"Bundan sonra bir konuşma yapmalıyız," diye bana tavsiyede bulunuyor ve kelimenin tam anlamıyla olduğum yerde duruyorum. Biliyor muydu? Avery ile tanıştı ve biliyor mu? Bir çocuğum olduğu ve onu terk ettiğim için kıcıma tekme basacak mı? Korktuğumu hissetmiş olmalı. "Kötü bir şey yok. Jenna'yla tanıştım," diyor ve ellerini ceplerine sokarken duruyor. "Onunla nerede tanıştın?" diye soruyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. "Yargılamıyorum," diyor hemen, "sadece ikinizin nerede tanıştığını merak ediyorum?"

Etrafıma bakıyorum ve Avery'nin diğer çocuklarla birlikte koştuğunu görüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, gittikçe hızlanıyor ve zaten normalden daha hızlı atmaya başlamıştı. "Önemli değil," diyorum babama, çünkü bugünden sonra benim için önemli olan tek şey kızım olacak. Bu garip bir düşünce çünkü kendimi bir çocukla gördüğümü hiç sanmıyorum. Yani, evlenmek ve bir aile kurmak istediğimi biliyordum ama kendimi asla bir çocukla hayal etmemiştim. Özellikle de onun gibi güzel biriyle. "Sana bir şey söylemem gerek," diye başlıyorum ve sonra Matty'nin fotoğraf çektiirmek için poz verdiğini görüyorum. "Ama burada değil," diyorum, gününü mahvetmek istemediğimden, "ama yarın."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesini dolduran endişeyle. Sadece başımı sallıyorum çünkü boğazımdaki yumruyla bir şey söyleyecek kadar kendime güvenmiyorum. "Tamam," diye kabul ediyorum, "yarın."

Uzaklaşmadan önce omzuma bir tokat atıyor ve beni tarlanın ortasında öylece bırakıyor. Gözlerim bir yanda ailemde, diğer yanda kızımda. Aileme doğru ilerlemeden önce "Yarın," diye tekrarlıyorum.

addison

Kapı Stefano'nun arkasından kapanıyor ve yemin ederim sanki içimdeki her şey bir anda çekip gidiyor. "Aman Tanrım," diyorum, yere yığılmadan önce bir sandalyeye uzanmaya çalışıyorum ki bu daha da büyük bir olay yaratacak.

"Aman Tanrım," diyor Sofia, mavi kutuyu yere bırakıp az önce ne olduğunu kimsenin görmediğinden emin olmak için odaya bakarken. Tüm kadınlar az önce olanları umursamayacak kadar hazırlanmakla meşguldü.

Kapı tekrar açıldığında yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve sanırım bugün ikinci kez kalbim duruyor. Stefano'nun hışımla içeri girip olay çıkaracağını düşünerek başımı kaldırıyorum ama karşımdaki Clarabella. "Pekâlâ, gelin hariç herkes," diye anons ediyor, "fotoğraf zamanı." Kadınlar yavaşça odadan çıkarken rahat bir nefes alıyorum ve kelimenin tam anlamıyla başımı öne eğiyorum. Sofia'nın kuzenlerinden biri gelip Avery'yi yanına alıyor, Presley ve Shelby de odaya girip etrafa bir göz atıyorlar.

"Neler oluyor?" Presley soruyor.

"Aman Tanrım," diyor Shelby, "biri mi vuruldu?"

"At mıydı?" Clarabella'nın nefesi kesildi. "Onlara silah selamı vermenin iyi bir fikir olmadığını söyledim."

"Bekle... ne?" der ve sonra başını sallar. "Unut gitsin. Her seferinde tek bir şeye odaklanmam gerekiyor." Dönüp bana bakıyor. "Sen iyi misin?" Sesi yumuşuyor.

Başımı sallıyorum ve etrafta tatlı çay olup olmadığına bakıyorum. Eğer tatlı çayın zamanı olsaydı, şu an olurdu.

"Neden iyi olmasın ki?" Shelby usulca yanıma gelip oturarak soruyor. Gözlerimden yaşlar boşalıyor ama onları çabucak siliyorum. Dördü, beş yıldır sahip olduğum aileye en yakın şeydi.

"Az önce beş yıldır görmediğim birini gördüm," diyorum ve sonunda sesim çatlıyor.

"Bu çok tuhaf," diyor Clarabella sandalyeye otururken. "Kimdi o?"

Presley, Clarabella'nın oturduğu sandalyenin koluna otururken, "Beş yıl, bu çok uzun bir süre," diyor.

"Bunu nasıl anlamıyorlar?" Sofia ellerini havaya kaldırıp kızların her birine bakarak çığlık atıyor.

"Sanırım oturmam gerekiyor," diyorum, aslında oturduğumu unutarak.

"Aman Tanrım!" Clarabella sanki dünyanın en büyük gizemini çözmüş gibi haykırıyor.

"Bebeğin babası mı?"

Başımı sallıyorum ve Shelby yanımdaki koltuktan fırlıyor. "Mor Kod." Çılgınca etrafına bakınmaya başladı. "Mor kodumuz var."

"Hepimiz buradayız." Presley ellerini havaya kaldırır. "Başka kimi arayacağız?"

"Mor Kod'a ihtiyacımız yok" diyorum, gerçi benim Mor Kod'a ihtiyacım var. Aslında, düşününce, bebeğinizin babasıyla beş yıl sonra kız arkadaşıyla buluşmak Mor Kod'dan daha yüksek sayılmaz mı? "Bunun ne yeri ne de zamanı." Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim. "Bugün Sofia'nın günü." Ona bakıyorum ve içimdeki her şey parçalanmak istiyor ama bugün onun günü, bu yüzden duygularımı bir kenara bırakıp işimi yapmalıyım. Onlara bu işi yapabileceğimi göstermeliyim. "Hadi Sofia'yı evlendirelim." Sofia bana bakarken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmanı istiyorum."

"Tamam," diye pes etti Sofia, "ama bunu tartışmamız gerekecek."

"Bunu tartışmak zorunda kalacağım tek kişinin sen olduğunu sanmıyorum," diyorum sonunda. "Yüzünü gördün mü? O biliyor."

"Yani, erkekler bu kadar sezgisel mi?" Presley soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Oh, hemen anladı," diye araya girdi Sofia. "Gözleri aynı. Bir araya getirmem toplam iki nokta altı saniye sürdü."

"Umalım da başka kimse bir araya gelmesin," diye mırıldanıyorum, "özellikle de kız arkadaşı."

Clarabella'nın nefesi kesiliyor. "Onun bir kız arkadaşı var ve sen bu bilgiyi mi veriyorsun?"

"Affedersiniz?" Shelby araya giriyor. "Kim olduğunu öğrenebilir miyiz?"

"Stefano Dimitris," diye tamamlıyor Sofia ve şimdi bana büyük olasılıkla Avery'nin doğum belgesine eklemem gereken soyadını veriyor. Midemin bulandığını hissediyorum ve bu düşüncüyü bastırıyorum, *sen iyisin*. İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek. Bu sefer kendime inandığımı bile sanmıyorum.

Presley, "Bu çok seksi bir isim," deyince Clarabella eliyle onun koluna vuruyor. "Ne? Öyle."

"Sofia'ya elbisesini giydirmeye odaklanabilir miyiz lütfen?" Israr ediyorum. "Gidip anneni getireyim de seni giydirelim."

Shelby, "Ben gidip Hazel'ı getireyim," diye gönüllü oluyor. "Sen burada kal ve bir bardak tatlı çay iç. Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyledikten sonra biri ölmüş ve sonra da köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun." Derin bir nefes alır. "Bu iyi bir görüntü değil."

"Vay canına," diye takılıyor Clarabella, "pürüzsüz."

"Elbiselerinizi ne zaman giyeceksiniz?" Sofia soruyor ve hepimiz ona bakıyoruz. "Tüm gelin ekibim leylak rengi giyiyor ve dördünüzün de giymesini bekliyorum."

"Ama-" Söylemeye başladım.

"Ama hiçbir şey. Bugün benim günüm ve ben ne dersem onu yapacaksın," diye homurdanırken kapı açılır ve annesi kafasını içeri uzatır.

"Zorlamak gibi olmasın ama Matty sabırsızlanmaya başladı. Topuklarının üzerinde zıplamaya başladı ve sonra büyükbaban ona ormanda atış yapmaya gitmek isteyip istemediğini sordu." Gülümsüyor ama gözlerindeki paniği görebiliyorsunuz. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz."

"Bütün silahları kaldırdıklarını sanıyordum!" Çığlık atıyorum. "Billy kaldıracağını söyledi." "Charlotte onlara bu bölgeden ayrılırlarsa kimsenin yiyecek alamayacağını söyledi," diyor Hazel içeri girerken. "Şimdi sizi giyinmiş."

Onu gelinliğinin yanına götürürken ikisine de gülümsüyorum. "İşte." Presley bana lila rengi bir elbise uzattı. "Sen omzu açık olanı al."

"Onu bilemem. Avery ve emzirdiğimden beri sütyen takmam gerekiyor, artık İsa'ya şükretmiyorlar." Güzel saten elbiseye baktım.

"Artık kimse İsa'yı övmüyor," diye mırıldanıyor Clarabella. "Sadece giy şunu, iyi olacaksın." Banyoya giriyorum ve leylak rengi saten elbiseyi giyiyorum. Avery'yi doğurduktan sonra sahip olduğum kıvrımların her birini sarıyor. Sevgiliye benzeyen yakası, küçük kap kollarla birleşiyor. Yardım istemek zorunda kalmadan önce elbisenin fermuarını arkadan çekebildiğim kadar çekiyorum.

Presley, "Kıçın bu elbisenin içinde harika görünüyor," diyor. "Seni yiyip bitirmek isteyecek."

Onlara bakmaktan kaçınarak, "Hiçbir şey yemesini istemiyorum," diyorum. "Şimdi, üçünüzün de oraya gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olmanız gerekiyor."

"Mükemmel," diyor Shelby. "Ben sadece bakmaya gittim, ama biz gidip yerlerimizi alalım." Bana doğru geliyor. "Bu iş sende." Tekrar tehdit etmeye başlayan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

Üçü odadan çıkıyor, Sofia dışarı çıkıyor ve ben onun ne kadar muhteşem olduğunu görünce nefes nefese kalıyorum. "Vay anasını," diyorum ve sonra elim ağzıma gidiyor, "sen..."

"Sence beğenecek mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Buna bayılacak," diye teminat veriyorum, gözyaşlarımı silerken. "Şimdi, neden oraya gidip seni evlendirmiyoruz?"

Ben trenini ve duvağını alırken başını sallıyor ve dışarı çıkıyoruz. Reed bir ileri bir geri adım atarak onu bekliyor ve onu görür görmez elini göğsüne koyuyor. "Sakın ağlamaya kalkma," diye tıslıyor Sofia. "Koridorda hüngür hüngür ağlayarak yürüyemem."

Reed "Ağlamayacağım," diye reddediyor ama aynı zamanda gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

Sofia'ya buketini verirken onlara gülümsüyorum, sonra dönüp çiçekçi kızlara ve yüzük taşıyıcılarına bakıyorum. "Pekâlâ, çocuklar." Çömeliyorum. "Unutmayın, önce kızlar, sonra erkekler."

Avery bana fısıldayarak, "Birkaç çiçeği daha sonra atmak üzere saklayacağım," diyor, "böylece onları tekrar atabilirim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, burnunu öpüyorum, hayatının çok değişeceğini biliyorum.

Yerimde durup herkesin koridordan geçtiğinden emin olduktan sonra rahat bir nefes alıyorum. Bir aksilik çıkmadı. Matty onu görür görmez gözyaşlarını sildi ve ben kendi adıma fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum.

Arkada durup yeminlere odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim odayı tarayıp Stefano'nun başının arkasına bakıyor. Kız arkadaşının hemen yanında oturuyor ve elim karnıma gidiyor. Titreyen ellerime bakıyorum, onunla tanıştığım geceyi hatırlıyorum.

Orada olacağımı söyledikten bir saat sonra bara geldim. Gitmeye karar vermem bile o kadar uzun sürdü. İnsanların arasından geçip doğruca onların genelde oturduğu arka tarafa gittim ve kesinlikle gitmiş olduklarını gördüm. Telefonumu çıkardım ve Chloe'den bir mesaj gördüm.

B i r ş e y l e r yemek için lokantaya gittim.

"Ugh." Döndüm ve birinin göğsüne çarptım. Birinin çok sert göğsüne. Nefis kokan birinin. Hayatımı değiştirecek biriydi ama o anda ikimiz de bunu bilmiyorduk. Elleri kollarımı kavradı. "Çok özür dilerim," diye özür diledim ve başımı kaldırdığımda tek yapabildiğim bakmaktı. Siyah saçları geriye taranmıştı ve loş odada bile yeşil gözleri beni büyüliyordu. Hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adam olmalıydı.

"İyi misin?" Sesi çok yumuşak çıkmıştı.

"Evet, iyiyim," dedim ve ondan uzaklaştım ama sonra biri bana çarptı ve tekrar kollarına atıldım. Tek yapabildiğim sinirli bir şekilde gülmek oldu. "Sanırım o kadar da iyi değilim."

Güldü ve tüm vücudum ısındı. "O zaman seni bir yere oturtalım." Beni barın hemen sonunda boş bir koltuğun olduğu köşeye götürdü.

"Gerçekten iyiyim," diye güvence verdim o üzerime gelirken. "Ben Addison." Elimi uzattım.

"Stefano." Adını söyledi ve o zaman bile, bunun lanet bir şey olduğunu düşündüm.

Sıcak.

"Bu eşsiz bir isim." Bunu söyledikten sonra gözlerimi kapattım. "Bu çok aptalca geldi." Kızardığımı görmemesini umarak ellerimi yüzüme götürdüm.

Oda müzik ve insanların konuşmalarıyla çınlıyor olsa da kahkahaları odayı dolduruyordu. "Sen Addison," dedi bana, "burada bulunduğum süre boyunca başıma gelen en iyi şeysin." Başımı yana doğru eğdim. "Seninle buradaki son gecemde tanıştığıma inanamıyorum."

"Demek buralı değilsin?" Ona sordum ve tabii ki şansına hayatımın en ateşli erkeğiyle tanışacaktım ve o burada yaşamıyordu.

"Hayır, iş için buradaydım," diye bilgilendirdi beni. "Yemek yedin mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, bana gülümsedi ve yeşil gözleri daha da parladı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Başıyla kapıya doğru işaret etti ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Koridora baktığımda Matty'nin Sofia'nın yüzünü ellerinin arasında tuttuğunu ve onu öptüğünü gördüğümde tezahürat sesleri beni hayallerimden koparıyor. Koridorun her iki tarafı da ayağa kalkmış tezahürat yapıyordu.

Dönüp koridorda yürümeye başladıklarında ellerimi heyecanla onlar için çırpıyorum. Sofia, Matty'nin elini tutup öperken ona bakıyor. Hissediyorum

Döndüğümde Stefano'yu doğrudan bana bakarken buluyorum. Gözleri koyu yeşil, onunla birlikte olduğum zamanların aksine. Bir süre ona bakıyorum ve sonra Jenna kulağına bir şeyler fısıldarken yanındaki harekete bakıyorum. Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için dönüp ahıra doğru yürürken kendime, "O asla senin olmayacak," diyorum.

stefano

Addison'ın uzaklaşmasını izlerken aynı anda Jenna'nın kolumu aşağı çektiğini hissediyorum. Çift önümüzde koridorda yürürken Sofia'nın elbisesi için "Bu elbiseye bayıldım," diyor. Matty'nin yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki hiçbir şey, ama hiçbir şey onu silemez. Kahretsin, bu kadar aşık olmak nasıl bir duygu, asla bilemeyeceğim.

Koridordan mihraba doğru bakıyorum ve erkeklerin arkalarında kızlarla birlikte yürüdüklerini görüyorum. Avery yürürken, çiçekleri havaya fırlatırken ve sonra dönerken gözlerim onun üzerinde. Herkes ona gülüyor ve elimde olmadan gurur duyuyorum, ki bu düşündüğüm en aptalca şey çünkü onun için yaptığım tek şey Addison'la seks yapmaktı. Hayatımın en iyi seksiydi, bunu da ekleyeyim, ama ondan sonra artık takılmayacağımı söyledim. Bir daha asla tek gecelik ilişki yaşamayacaktım.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diyor babam, bir başka yaprağı havaya fırlatıp yere düşerken yakalamaya çalışmasına gülerken.

"Çok güzel," diyorum yüksek sesle, ama kafamın içinde *onun benim olduğumu* da ekliyorum. Yardım edemiyorum ama tüm zaman boyunca onu izliyorum. Diğer küçük kızlarla birlikte koridorda ilerlerken gözlerim onu hiç bırakmıyor. Önyargılı olabilirim ama gerçekten de içlerinde en güzeli o.

Jenna dışarı çıkmaya başlayan insanlara bakarken, "Oturup yemek yemek için sabırsızlanıyorum," diyor.

"Affedersiniz," diyor arkamdan biri, omzumun üzerinden bakarak. "Oğlum buraya geldi ve bir bonjour bile demedi mi?" Annem Fransızca ile İngilizceyi karıştırıyor. Babamı iterek önümden çekiliyor ve bana doğru yürüyor. Fransa'da büyümüş ve okula gitmek için Amerika'ya gelmiş. New York'a aşık olmuş ve kalmaya karar vermiş. Bir seri flörtçüydü, o kadar ki bir blog oluşturdu ve sonra bir dergide kendi köşesi oldu. Babamla tanışıp ona aşık olana kadar kimse onun olduğunu bilmiyordu. Sonra seri çapkınlık, seri anneliğe dönüştü ve bu daha da büyüdü. Hiç evlenmeyeceğini söylerken dört çocuk sahibi oldu ve herkesin evlenmesi için baskı yaptı.

"Anne," diyorum Fransızca, ona doğru yürüyorum ve eğilip yanaklarından öpüyorum ve ona sarılıyorum.

"Mon beau garçon." Benim yakışıklı oğlum, diyor. "Comment vas-tu?" Nasılsın? Bana gülümsüyor. Elini göğsüme koyduğunda koyu mavi gözleri parlıyor. "Ça va bien oui?" İyi gidiyor, değil mi?

"Oui. Ça va." Ona iyi olduğunu söyledim.

"Tu as l'air fatigué." Yorgun görünüyorsun, dedi bana.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, gözlerine bakmaktan kaçınarak. Ebeveyn olmakla ilgili bir şey, bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlıyorlar. Eskiden böyle bir şey olduğunda hep şaşırırdım. "Jenna'yla tanıştın mı?" Düşüncelerini değiştirmek için Jenna'ya doğru bakarak soruyorum.

"Bien sûre." Tabii ki diyor ve sahte gülümsemesini takınıyor. İnanın bana, onun sahte gülümsemesini bilirim. Bir keresinde, on ya da on iki yaşındayken, yüzünde bir gülümsemeyle beni Fransızca dövmekle tehdit etmişti ve herkes onun beni övdüğünü sanmıştı. Övmüyordu.

"Kim bir şeyler içmeye hazır?" diyor Matthew amcam omzuma vurarak. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor bana.

"Herkesin nesi var? Ben iyiyim," diye karşılık veriyorum, herkes yavaşça dışarı çıkarken. Güneşe adımımı atar atmaz Addison'ı görüp göremediğimi anlamak için etrafıma bakıyorum. "Hemen döneceğim," diyorum ve kimsenin bir şey söylemesini bile beklemiyorum, herkes derken Jenna'yı kastediyorum.

Beni takip etmemesini umarak ahıra doğru yürüyorum. Tam ahıra adım atacakken cebimdeki telefonum ötüyor. Elime alıp çıkardığımda bir e-posta geldiğini görüyorum.

İstendiği gibi sloganı okudum ve telefonu cebime geri koydum. Ahıra giriyorum ve etrafta koşuşturan birkaç insan görüyorum. Gözlerim odanın içinde dolaşırken onu köşede birine bir şey anlatırken görüyorum. Bir şeyi işaret ediyor ve adam ona gülümsüyor. Adam dönüp uzaklaşırken o gülüyor ve ben ona doğru yürümeden önce ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

"Addison," diye sesleniyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Başını bana doğru çeviriyor, ben aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzündeki gülümseme soluyor. Omuzlarını geriye atmadan önce bir saniye etrafına bakınıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, yanımdan uzaklaşmadan. Önüne geçtiğim anda, kokusu bütün o eski anıları geri getiriyor.

O gecenin anıları. Ona baktıkça, onunla ilgili anılarımın çok yanlış olduğunu düşünmeden edemiyorum çünkü o hatırladığımdan çok daha iyi.

Oh, bana bir konuda yardım edebilirsin, diye bağıyor kafam onu içeri alırken. Sarı saçları kesinlikle geçen seferkinden daha uzun. Kahverengi gözleri de eskisinden biraz daha koyu. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?" İsteddiğimden daha sert çıktı.

Etrafıma bakıyor ve gözlerinin gergin bir şekilde odayı taradığını görebiliyorum. Elleri bile titremeye başladı. "İş için buradayım," diyor usulca. "Bu işe ihtiyacım var." Bu sözleri söyleme şeklinin arkasında bir şey olduğunu düşünmek zorundayım. Sesinde neredeyse bir çaresizlik var. Söylediklerini düşünürken ona kadar sayıyorum, sözlerinin her şeyin önüne geçmesine izin veriyorum.

Seslerin daha da yaklaştığını duyuyorum. "Tamam o zaman, yarın nasıl?" Ona soruyorum. Ona sorup sormadığımı bilmiyorum çünkü ne derse desin yarın oturup konuşacağız.

"Sanırım," diye cevap veriyor, ellerini ovuşturarak yan masaya doğru yürüyor ve telefonunu eline alıyor. "Numaran kaç?" diye soruyor, sürekli telefona bakıyor.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve açmak için koduma basıyorum. Açıldıktan sonra e-posta simgesine tıklıyorum. Buraya gelmeden önce aldığım e-postayı açıyorum. E-postadaki telefon numarasına basıyorum. Telefon elinde çalıyor. "Ne? Nasıl?" diye soruyor şaşkınlıkla, reddetme düğmesine basıyor.

"Benim işim bu," diye bilgilendirdim onu. "Şimdi, benim yerim mi senin yerin mi?" Her ne kadar şu anda bir "benim yerim" olmasa da, onun kendi yerini söylemesini umuyorum.

"Hayır," diye tersliyor. Sesi biraz fazla yüksek çıkıyor ve kafalar bize doğru dönüyor. "İkisi de değil."

Başının belaya girmesini ya da işini kaybetmesini istemediğim için ona "Tamam, tarafsız bir yerde buluşuruz," diyorum.

"Yarın eve dönmek için ayrılıyorum," diyor usulca, sesi neredeyse fısıltı halinde.

"Sana mesaj atarım, nerede buluşabileceğimize bakarız." Gözlerinin içine bakıyorum, o gece içinde kaybolduğum gözlerin aynısına.

"Kulağa hoş geliyor." Omzumun üzerinden bakmadan önce başını sallıyor. "Kız arkadaşın seni arıyor," diyor arkasını dönüp benden uzaklaşmadan önce. Arka tarafta bir yere gitmek için odadan hızla çıkarken elbisesi sağa sola sallanıyor.

"Hey," diyor Jenna yanıma gelip kolunu belime doladığında. "Kaçıp gittin."

"Evet, tuvaleti arıyordum." Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum ve kulağa bir sürü saçmalık gibi geliyor.

"Ah, nerede?" diye soruyor bana.

"Kuzenlerimden biriyle konuşurken dalıp gitmişim," diyorum ve etrafta dolaşan bir garson görüyorum. "Tuvaletin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Şu kapılardan." Yan taraftaki kapıları işaret ediyor. "Size gösterebilirim."

Jenna dönüp adamı odadan çıkarken takip etmeden önce bana gülümsüyor. Bir şekilde tuttuğum kocaman nefesimi bırakıyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum kendime, yürümek için döndüğümde Avery'nin bana doğru koştuğunu görüyorum. Kahkahası bulaşıcı ve hayatımın sonuna kadar dinleyebilirim.

"Selam," diye selamlıyorum, önünde çömelerek. Küçük eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırırken koşmaktan pantolonunu çıkarıyor. "Bu Prenses Avery değil mi?" diyorum ve gülümsüyor. "Kaç yaşındasın, Avery?" Cevabını bildiğim halde hayal görmediğimden emin olmak için soruyorum.

"Dört yaşındayım," diyor ve başparmağını içeri doğru bükmeye çalışırken tüm elini kaldırarak beni güldürüyor.

"Küçük arkadaşın kim?" Babam yanıma geldiğinde beni şok ediyor.

"Bu Avery," diyorum ona. Ona bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Bunu o kadar hızlı yapıyor ki sanki kırbaçlanmış gibi.

"Um..." diye başladı ama sesi kesildi. Tüm yüzü benim de aklımda olan sorularla dolu.

"Şimdi olmaz," diyorum ona.

Avery etrafında olup bitenlerden habersiz babama bakıyor. "Bugün prensesim," diye anons ediyor, tek ayağının üzerinde dönerken elbisesinin kenarını tutuyor.

Babamın gözlerinde bir damla yaş gördüğüme yemin edebilirim. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel prensessin," diye iltifat ediyor babam usulca, onu daha iyi görebilmek için yanıma çömeliyor.

"Tamam, hoşça kal," diyor arkasını dönüp birlikte koştuğu çocukların yanına koşmadan hemen önce.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor babam sıkılmış dişlerinin arasından, sesi çok ama çok kısık. İkimiz de hâlâ çömelmiş durumdayız.

"Um..." Ne diyeceğimi bilemediğim için söylemeye başladım. "Az önce tek gecelik ilişki yaşadığım kızla karşılaştım ve bir kızım var" demek hoşuna gider mi emin değilim. Aslında, muhtemelen buradan evrenin dışına kadar kıcımlı tekmelerdi.

"Ya gözlerimi kontrol ettirmem gerekiyor ya da..." diyor Avery'yi göstererek.

"Burada olmaz," diyorum ayağa kalkarken.

"O zaman benimle gelmeni öneririm." Sesi gergin ve onunla gitmezsem, tıpkı gençken yaptığı gibi boynumdan tutup beni buradan sürükleyeceğini görebiliyorum.

Düğünün tadını çıkaran ve sohbet eden herkesin yanından geçerken ona başımla selam veriyorum.

Hatta bazıları gidip bir masaya oturmaya bile karar verdi.

Ahırdan çıkıp daha önce hazırlandığımız damadın evine doğru gidiyoruz. Gürültüden uzağa. Yeterince yaklaştığımızda arkasını döndü. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Genelde soğukkanlı, sakın ve soğukkanlı olan babamın sesi çıldırmak üzereymiş gibi geliyor.

"Yeni öğrendim," diyorum ona, elimi saçlarımda gezdirip boynumu tutarken kalbim hızlanıyor.

"Yeni öğrendim de ne demek?" Bana ters ters bakıyor.

Yaklaşık bir nokta iki saniye yalan söylemeyi düşündüm ama yapamayacağımı biliyordum, onunla değil. Eğer bir şey olursa, onun yardımına ihtiyacım olacak. "Birlikte bir gece geçirdik," diyorum sonunda.

"Oh, Tanrı aşkına." Ellerini havaya kaldırdı. Evet, tam olarak böyle olacağını düşünmüştüm.

"Onu daha bugün buldum," diyorum başımı sallayarak. Başka biri olsa bu duruma gülüp geçerdim ama şimdi içinde ben olduğum için gülünecek bir durum yok. "Gelin odasına girdiğimde o da beni gördüğüne şaşırdı, sonra Avery geldi ve ben de şok oldum. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Peki ya Avery?" Sesinde bir yumuşaklıkla onun adını söylüyor.

"Tek bildiğim dört yaşında olduğu ve prenses olmak istediği." Gülümsüyorum. "Ve dönmeyi seviyor." Göğsüm kabarıyor. "Ve o mükemmel biri," diyorum, onun hakkında üç şey bildiğim için.

"Bu büyük bir mesele Stefano." Sesi şimdi daha yumuşak.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun baba?" Sesim yükseliyor. Her zaman her şeyin kontrolü bende olmuştur. Her zaman soğukkanlı, sakin ve derli toplu olmuşumdur, babamdan aldığım bir şey bu. Her şeye bir satranç oyunuymuş gibi davranırım. Oturur, sabırla bir sonraki hamleyi bekler, rakibimin hamlesini çoktan kafamda kurmuş olurum ki içeri girip şahı çalabileyim. Ama bu durum beni uçurumun kenarına itiyor ve parmaklarımın ucuyla tutunuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu sadece içeri girip, ortalığı süpürüp işiniz bittiğinde çıkabileceğiniz bir anlaşma değil." Bunu söylerken ona baktığımdan emin oluyor. Sanki bir kızım olduğunu söylemem durumu beynimde pekiştirmemiş gibi.

"Baba, anladım." Hayal kırıklığına uğradım çünkü anlıyorum ve aklıma bile gelmeyen sorular var.

"Senin bir evin bile yok." Buna hazır olmadığımın bir başka nedenine işaret ediyor. "Otellerde yaşıyorsun."

"Benim bir dairem var." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Benim bir dairem var." Kendini işaret ediyor. "İçinde kalmana izin verdiğim."

"Öldüğünde alacağımı söylediğini sanıyordum." Sinirlerimi yatıştırmak için bir espri yapmaya çalıştım.

"Stefano," diye tıslıyor.

"Baba, ben hallederim," diyorum, sesim gergin. "İnan bana, anladım amına koyayım. Baba olmaya hazır değilim. Bir evim yok. Bir çocukla ne yapacağımı bilmiyorum." Ahıra dönüp bakıyorum ve Avery'nin ayakta durduğunu, Sofia ve Matty ile konuşurken Addison'ın elini tuttuğunu görüyorum. "Ben hallederim," diye tekrarlıyorum usulca, gerçekten halledemeyeceğimi bilerek. "Eğer almazsam, alacağım."

addison

"Bizden ne istiyorsun?" Clarabella beni kenarda, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için etrafa bakarken bulduğunda soruyor. Shelby ve Presley bize doğru yürümeye başladılar.

"Sanırım iyiyim." Ona gülümseyerek kalbimin normal atışına dönmesini sağlamaya çalışıyorum. Çok hızlı atıyor ve göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Ya öyle olacak ya da her yerde bağıracağım.

Shelby şampanyasından bir yudum alarak, "Bu dekor," diye değerlendiriyor ve ben hayatımda hiç kimseyi bu kadar kıskanmamıştım. "Muhteşem. Bunu internete ve bir broşüre koymamız gerekecek."

"Ağaç kütükleriyle yapılan küçük dokunuşlar." Presley masaların ortasını işaret ediyor. "Bu gibi küçük ayrıntılar burayı mükemmel kılıyor."

Gülümsemekten ve rahat bir nefes almaktan kendimi alamıyorum. "Umarım istediği her şey olur. Başından beri bana anlattığı her şeyi düşünmeye çalıştım." Odaya bir göz attığımda Sofia'nın Matty ile birlikte etrafta dolaştığını ve her şeyi incelediğini görüyorum. Koridorda yürüdüğünden beri yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı. Yaşadığım küçük durumun hiçbir şeye gölge düşürmemesine seviniyorum. Elimdeki telefon çalışıyor ve zamanlayıcımın çalıştığını görmek için aşağı bakıyorum. "Pekâlâ, yerlerinize oturmanızı istiyorum," diyorum onlara. "Gösteri zamanı."

"Gösteri zamanı mı?" Clarabella kafası karışmış bir şekilde bana soruyor. "Gösteri zamanının onun koridorda yürümesi olduğunu sanıyordum."

"Yemek vakti geldi. Şimdi yerlerinize geçin." Ellerimi çırpıyorum. "Chop-chop." Onlara gülümserken aynı anda mikrofona gelen grubun solistine başımla selam veriyorum.

"Bayanlar ve baylar," diyor yumuşak sesiyle, "herkes yerine oturabilirse, partiyi başlatmanın zamanı geldi."

Sofia ve Matty'nin önüne gelene kadar odanın içinde zikzaklar çiziyorum. "Merhaba," diyorum, "ana giriş zamanı. Beni takip edin." Ahırın yanından gizlice çıkıp etraftan dolanırken başımla işaret ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Matty soruyor.

"Burada gizli bir arka giriş var," diye bilgilendiriyorum onları. "Merdivenler ikinci kata çıkıyor, buradan çıkacaksınız ve herkesin önünde merdivenlerden aşağı ineceksiniz."

"Buna bayıldım," diyor Sofia, "ve bugün sana milyonlarca kez söylemediysem diye söylüyorum" -ellerimi tutuyor- "her şey mükemmelin ötesinde."

"İyi iş çıkardın Addison," diye ekliyor Matty, kolunu Sofia'nın omuzlarına koyarak.

"Beni ağlatamazsınız," diye tıslıyorum ikisine de. "Şimdi mutfağa gitmem gerekiyor." Yan kapıyı açıyorum. "Git."

Matty elini Sofia'nın sırtının alt kısmına koyarken, "Kahretsin, patronluk tasladığında çok otoriter oluyor," diye dalga geçiyor.

"Bu anne sesi, sanki sıçıp batırmışsın da kışına tekme basacakmış gibi." Sofia kapıdan girerken bana yan gözle bakıyor ve beni güldürüyor.

Dönüp mutfağa gitmeden önce ikisinin de içeri girmesini bekliyorum. Arka taraftaki kapıyı açıyorum ve Luke'un bağırarak verdiği komutları duyuyorum. "Dört dakikamız var!" diye bağırıyor onlara, uzun gümüş masanın arkasında yürürken. Beyaz tabaklar çoktan üzerine yerleştirilmiş. "Tabakların mükemmel görünmesini istiyorum."

"Nasıl gidiyor?" Sinirden ellerimi sıkarak ona soruyorum.

"Korkunç." Bunu söylediği anda içimdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Aman Tanrım, şaka yapıyorum. Sakin ol."

"Senin neyin var böyle?" Elimi alnıma koyarak ona tıslıyorum.

"Sakin ol," diye beni temin ediyor, "Ben hallederim." Telefonum elimde vızıldarken kendine bir bakış atıyor. Aynı anda tüm tezahüratları duyuyorum, bu yüzden az önce giriş yaptıklarını biliyorum.

"İki dakikamız var," diyorum ve o da parmaklarını şıklatıyor.

"Bir dakika millet," diye anons ederek personeline doğru yürüyor. "İki dakika dersen tembellik edebilirler." Bana göz kırptıyor ve herkesin bir şeyler yaptığını görüyorum.

İlk ders sorunsuz geçti ve Avery'nin iyi olduğundan emin olmak için bir saniyeliğine kafamı dışarı uzattım. Yaptığım en iyi şey, çocuklara bakacak birilerinin olduğundan emin olmaktı. Neyse ki Matty'nin ve Sofia'nın tarafından birileri bu işe el attı.

Mutfaktan çıkıp elleri arkasında, duvarın dibinde duran baş servis elemanına doğru yürüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Pürüzsüz," dedi bana. "İkinci yemek için neredeyse zaman geldi."

Mutfağın kapısını iterek açtığımda ellerimi çırpıyorum. "Bir sonraki servise on dakika var."

Tencere ve tava sesleri mutfığı doldururken, baskı arttıkça sesler de yükseliyor.

"Ne yapıyorsunuz?" Presley hışımla mutfığa girer, onu kız kardeşleri takip eder.

"Um," diyorum, tam olarak ne sorduğuna emin değilim, "çalışıyor musun?"

"Bunu bizim yapacağımızdan çok daha iyi yaptın," diyor Clarabella bana, gözleri parlıyor ve samimi mi yoksa tatlı çay mı içti diye merak ediyorum. Her iki durumda da bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Hayır, yapmadım." Başımı sallıyorum. "Ve son kişi ayrılana kadar bitmez. Bunu bana sen öğrettin." Shelby'yi gösteriyorum.

"Evet, yaptın ve şimdi dışarı çıkıp bizimle birlikte tadını çıkarmanın zamanı geldi." Shelby ellerimden tutarak beni mutfaktan uzaklaştırdı. "Emirlerini verdin. Sana ihtiyaçları olursa, seni nerede bulacaklarını biliyorlar."

"Pek sanmıyorum," diye söze başlıyorum ama Sofia'nın mutfak kapısını iterek açtığını görünce duruyorum. Yüzü asıktı, ben de ayaklarımı hareket ettirmeyi bıraktım.

Sofia omzunun üzerinden işaret ederek, "Oh, kıcını kaldırıp buraya gelsen ve düğünümü kutlamama yardım etsen iyi olur," diye emrediyor.

Dördüne de baktım. İş için başvurduğumda, işi alacağımı umuyordum. Mülakatta bile kendimi takımın bir parçası gibi hissettim. Geldiğimde beni kanatlarının altına aldılar. Avery'yi gözlerini kırpmadan kabul ettiler. Beni sahip olduğum tüm yüklerle birlikte kabul ettiler. Onlarla geçirdiğim kısa sürede benim için ailemin tüm hayatım boyunca yaptığından daha fazlasını yaptılar. "Tamam."

Mutfak kapısından çıkarken onlara gülümsüyorum. Masaya doğru yürüyoruz ve ben etrafıma bakıyorum, izlerimde duruyorum. Gözlerim dans pistinin yanında, Avery'nin önünde çömelmiş duran Stefano'ya odaklanıyor. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki başını çevirip bize doğru bakıyor.

"Aman Tanrım," diyor Clarabella yanımda fısıltıyla.

"Bu...?" Shelby şimdi soruyu sormaya çalışıyor ama duruyor.

"Aman Tanrım, onun gözlerine sahip," diye gözlemliyor Presley, eli ağzına gidiyor, "ve gülümsüyor."

"Biliyorum," diyorum sonunda.

"Nasıl bilmezsin?" Shelby Sofia'ya bakar.

"Nereden bilebilirdim ki?" Sofia ona tıslayarak karşılık verir. "Etrafta dolaşıp gözlerinin içine baktığımı mı sanıyorsun? Onunla iki kez karşılaştım."

"Onlarla birlikte iki haftalığına tatile gitmedin mi?" Clarabella soruyor Onu.

"Tekrar söylüyorum, onun gözlerinin içine bakarak dolaşmadım." Sofia ona ters ters bakar.

Onlar. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı Yunan asıllı Fransız kuzeninin bebeğinin babası olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"O Yunan mı?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum ve Presley ile Clarabella'nın

Dudaklar.

Shelby, Sofia'ya dönmeden önce "Ve Fransızca," diye işaret ediyor.

"Fransızca

İkisini de konuşuyor mu?"

"Fransızca konuştuğunu kesinlikle biliyorum. Annesiyle Fransızca konuşuyordu," diyor Sofia hepimize, "saf Fransızca gibi."

"Bu çok ateşli," diyor Clarabella. "Fransızca bildiğim tek şey voulez-vous coucher avec moi ce soir?"

"Bu sözü kim bilmez ki?" Sofia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Bu evrenseldir."

"Bunu nasıl bilmezsin?" Shelby bana sordu. "Pek gündeme gelmedi." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Ne oldu biliyor musun?" Clarabella bana baktı. "Aleti."

Presley, "Bu konu kesinlikle gündeme geldi," diye ekliyor.

Sofia bana "Bana yaptığın en iyi seks olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyor.

"Uzun zaman oldu," diyorum onlara, ondan sonra nihayet seks yaptığımda kendimi çok kötü hissettiğimi söylemeye zahmet etmiyorum. Bu çıktığım son randevuydu. "Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Sonunda yalvardım, onun aletini daha fazla hayal etmek istemiyordum.

"Ne yapacaksın?" Shelby yanımda sessizce soruyor.

"Yarın bir araya gelip konuşacağız." Kocaman bir iç geçirdim. "Seninle gelebilir miyim?" Presley sordu ve tek yapabildiğim elimi sallamak oldu.

Kafa.

"Pekâlâ hanımlar, insanlar bize bakmaya başladı," diyor Shelby. "Hadi dışarı çıkalım ve beş yıl sonra bebeğinizin babasıyla tanışmamışsınız gibi davranalım."

"Söylemesi kolay," diye karşılık veriyorum ve onları takip ederek odanın diğer ucundaki koltuğuma oturuyorum. Bütün gece Stefano'dan uzak durup yerime yapışıyorum. Ancak Avery beni bulup gözlerini ovuşturduğunda kalkıyorum.

"Ben çıkıyorum," diyorum masadakilere ve üçü birden ayağa kalkıyor. "Ben iyi olacağım."

Kimsenin, daha da iyisi Stefano'nun beni takip etmemesini umarak başım önümde mekandan çıkıyorum. Gece için tuttuğum küçük eve doğru ilerliyorum, kendi elbisemi çıkarmadan önce Avery'nin üzerindeki elbiseyi çıkarıyorum.

Bütün gece uyumadım ve Avery uyandığında onu hemen besledim ve şehirden çıktım. İki saatlik ev yolculuğu beş saat sürüyormuş gibi geliyor. Tüm çantalarımızı kaptığım gibi merdivenlerden çıkıp dairemize gidiyorum. Onun merdivenleri çıkmasını beklerken her şeyi dengelemeye çalışıyorum. "Bacaklarım yoruldu," diye yakınıyor bana, her adımı teker teker değil de iki ayağıyla atarken. Çantalar ellerimden kaymadan önce onları tutmaya çalışırken ellerim yanıyor.

"Prenses olmak zor," diye hayıflanıyorum nihayet ön kapıya vardığımızda. Yan komşunun kapısı açılır açılmaz elimden bir çanta kayıyor.

"Dönmüştün," diyor Bayan Drummond dışarı çıkarken. "Nasıl geçti?"

"Bir prenestim," diye açıkladı Avery. "Ona elbisemi gösterebilir miyim?"

"Birazdan," diyorum ona, kapıyı açıyorum ve o da bizim eve giriyor. "Bayan Drummond, öğleden sonra bir toplantım var, birkaç saatliğine ona göz kulak olabilir misiniz?" Son bir yıldır benim kapı komşum ve Avery'yi torunları gibi seviyor. Sadece uzakta yaşıyorlar, bu yüzden Avery ile vakit geçirmekten her zaman mutluluk duyuyor.

"Ne zaman istersen canım. Elbisesini getir de denesin," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Eve giriyorum, yatak odalarına doğru ilerliyorum ve çantayı bırakıp geri dönüyorum. Bu noktada sinirlerim bozuldu. Yerleşmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum, bu yüzden telefonumu alıyorum ve dün gece uyuyamadığımda kaydettiğim kişiyi açıyorum.

Mesajları açıyorum, yazıyorum.

Merhaba.

Bir saniye bakıyorum ve sonra siliyorum. Midem boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. "Boşsa ona mesaj at."

Hey, ben Addison, boş m u s u n ?

Gönder tuşuna basmak üzereydim ki aklıma geldi. "Delirdin mi sen?" Kendime sordum. "Ya kız arkadaşı görürse?" Numarasına bakıyorum. "Sadece onu arayacağım." Yeşil tuşa basıyorum ve bir kez çalıp kapandıktan sonra çıldırıyorum. "Oh, aramamı kaçırmış olmalı." Telefonu yanımdaki yatağın üzerine koydum. Elimle yüzümü ovuşturuyorum, bütün gece uyuyamadığım için gözlerim yanıyor. Yanımda telefon çalıyor ve yerimden sıçırıyorum, bakıyorum ve ekranda onun adını görüyorum. "Cevap verme" diyorum kendime ama elim beni dinlemiyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum, sanki bu beni içten içe öldürmüyormuş gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Telefonu kapattın." Sesi hafif ve midemin bulanmasına neden oluyor.

"Hayır," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum, "telesekretere düştü." Bana inanmasını umarak gözlerimi kapatıyorum.

"Mesaj bıraktınız mı?" diye sordu. "Evet."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, yapmadın."

"Hayır, yapmadım," diye itiraf ediyorum sonunda. Hafifçe gülüyor ve vajinam kış uykusundan çıkmak istediğine karar veriyor.

"Her neyse, evdeyim ve Avery'ye bakacak birini buldum." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bir saatim var, boş musun?"

"Olabilirim." Arka planda bir hışırtı duyuyorum ve hâlâ çiftlikte mi yoksa otelde mi olduğunu merak ediyorum. "Şu anda Matty'nin evindeyim," diyor ve ben yataktan fırlıyorum.

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Nerede buluşmak istiyorsun?" Çıldırmamı engelliyor. "Luke'un evinde buluşmaya ne dersin-" diye söze başlıyorum.

"On dakika içinde orada olurum," diye söze girdi.

"Harika. Orada görüşürüz." Başka bir şey söylemiyorum çünkü telefonu kapatıyor.

Aynada kendime bakma zahmetine girmiyorum çünkü ne kadar korkunç göründüğümü görürsem, gitmeyi aklımdan bile geçirmem.

Avery'nin dün gecedan kalma elbisesini aldım ve onu yatağında uyurken buldum. Usulca dışarı çıkıyorum, yan kapıya gidip kapıyı çalıyorum. Bayan Drummond bir saniye sonra kapıyı açtı. "Uyuyor," dedim ona.

"Oraya geliyorum," diye cevap veriyor, telefonunu kapıyor ve beni takip ediyor.

"Çok teşekkür ederim. Prenses elbisesi uyandığında kanepenin üzerinde olacak."

Merdivenlerden inip sağa dönüyorum ve Luke'un yerine gidiyorum. Beş dakikalık bir yürüyüş ama her adımda ayakkabılarımda çimento varmış gibi hissediyorum. Luke'un kapısını açıp içeri giriyorum ve burada olup olmadığını anlamak için etrafa bir göz atıyorum. Masalar çoğunlukla boş, öğleden sonra saat iki olduğu için bu bir sürpriz değil. Öğle kalabalığından sonra ve akşam yemeği telaşından önce.

"Merhaba." Hostes geldi. "İçeride mi yoksa dışarıda mı yemek yiyorsunuz?"

"Varım," diyorum, "iki kişilik." Elimi iki parmağım yukarıda olacak şekilde kaldırıyorum. Elim yaprak gibi titriyor.

"Bu taraftan." Bana gülümsüyor ve masaya doğru yürümek için dönüyor.

"Arka tarafta bir yer bulmamız mümkün mü?" Mutfağa yakın olduğu için buraya geldiğimizde genellikle yemek yediğimiz ve Luke'un da sık sık bize katıldığı kabini gösteriyorum.

"Elbette." Zikzaklar çizerek boş masaların arasından arka tarafa geçiyor ve menüleri masanın üzerine koyuyor. "Sunucunuz birazdan sizinle ilgilenecek," diyor ben kapıya bakan kabine geçerken.

Etrafıma bakınırken elim masaya vuruyor, sinirlerim beni yiyip bitiriyor. "Bir içki almalıyım," diyorum elimi kaldırıp sonra hızla indirerek. "Ya çocuğunu yetiştiren bir alkolik olduğumu düşünürse?" Başka bir şey düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü kapı açılıyor ve başımı çevirip ona bakıyorum. Siyah saçlarını geriye atmış, beyaz tişörtüyle kaslı kollarını ortaya çıkarmış ve yüzünde aviator gözlükleriyle içeri giriyor. Ağzımdan çıkan tek şey "Kahretsin" oluyor.

stefano

Avuçlarım ter içinde ve kalbim hızla çarparak restorana giriyorum, sanki Matty'nin arabasını almak yerine buraya koşmuşum gibi hissediyorum. Hostes standı boş duruyor ve oraya çıktığımda onu bulup bulamayacağımı görmek için etrafa bakıyorum. Masaların çoğu boş. Gözlerim bara gidiyor ve orada oturan bir adam görüyorum. Tam telefonumu çıkarıp ona mesaj atacakken bir kadın sesi duyuyorum.

Başımı kaldırdığımda kadının bana ve hostes standının arkasına doğru yürüdüğünü görüyorum. "İçeride mi yoksa dışarıda mı yemek yiyorsunuz?"

"Burada biriyle buluşacağım," diyorum telefonuma bakarak. Tam onu aramak üzereyken kafamı kaldırıyorum ve bana baktığını görüyorum. Elini bana doğru kaldırıyor. Addison'a doğru yürürken kıza "Onu buldum," diyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bütün gece bu konuşmayı düşünüp durdum. Bütün gece dönüp durdum, hiç sakinleşemedim. Kafamdaki soruları tekrar tekrar sordum. Ama şimdi burada olduğuna göre, şimdi soruları sorabileceğim için, zihnim boşluğa düşüyor. Belki de onu tekrar görmek beni rotamdan saptırıyor.

En arkadaki masada oturuyor. Masalar arasında zikzaklar çizerek onun oturduğu kabine geliyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum onu önündeki kabine geçerken.

"Merhaba," diye yumuşakça karşılık veriyor.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?" Telefonu masaya bırakarak ona soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Daha yeni geldim." Gergin olduğunu söyleyebilirim. Elleri masanın üstünde, başparmağı diğer başparmağına vururken çapraz bir şekilde birbirine kenetlenmiş.

Sunucu geldiğinde bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. "Merhaba." Sunucuya bakıyorum. "Siz menüye bakarken içecek bir şeyler getireyim mi?"

Garsona gülümseyen Addison'a bakıyorum. "Ben bir su alayım." Sonra bana döndü.

"Ben de aynısından alayım," diyorum garsona, ama sanırım bir shot viskiye falan ihtiyacım var. Ama onun düşünmesini istediğim son şey düzenli olarak içtiğim.

"Hemen döneceğim," diyor garson arkasını dönüp uzaklaşırken. Hemen iki bardak suyla geri dönüyor.

Addison bana bakarak, "Sanırım sorularınız var," diye söze başlıyor.

"Var," diye cevap veriyorum ve derin bir nefes aldığını görüyorum.

"Tamam, o zaman bir numaralı sorudan başlayalım" diye ısrar ediyor.

"Doğum günü ne zaman?" Onunla tanıştığımda ilk düşündüğüm şey buydu. Bu ve onunla kaçırdığım tüm doğum günleri.

"Eylül'ün yirmisi," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor. "Yirmi dokuz haftalıkken doğdu." Bu bilgi karşısında soluğumu tutamıyorum.

"O iyi mi?" Onunla tanıştığımı ve mükemmel olduğunu düşündüğümde aptalca bir soru gibi görünebilir.

"Şimdi öyle," diye gülümseyerek beni rahatlatıyor. "Başlangıçta zordu. İki kilo bir ons olarak doğdu." Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, oturup konuşmak yerine kardiyo egzersizinin ortasında olduğumu sanırsınız. "Bir aydan fazla bir süre yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kaldı." Bu bilgi karşısında başım dönüyor. Başlangıçta onun için bu kadar zor bir başlangıç olacağını hiç tahmin etmemiştim. "Son ziyaretinden itibaren normal boy ve kilosuna ulaştı."

"Mükemmel görünüyor," diyorum sonunda ve o da başını sallayarak bana katılıyor. "Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık altı hafta sonra. Finallerin ortasıydım ve pizza yiyip yatağımın her yerine kusana kadar gerçekten emin değildim. Ayrıca normalden daha fazla bitkin düşmüştüm. Bir keresinde sandalyede otururken uyuyakalmışım." Gülüyor, eli su bardağını tutuyor. Bardağı evirip çeviriyor. Gergin olduğunu ve ellerini hareket ettirmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Eğilip elini tutmak ve ona sorun olmadığını söylemek istiyorum. Ama bunun yerine, onun önünde oturup bana hikayesini anlatmasını dinliyorum. "Sonra dışarı çıkıp bir test aldım ve o test geri geldiğinde bozuk olduğunu düşündüm." Parmağıyla masaya vuruyor. "Ben de doktora gittim ve bozuk olmadığı ortaya çıktı ve aslında hamileydim."

"Hamileliğin nasıl geçti?" Dün gece Matty'lere gittiğimde iPad'imdeki notlarıma yazdığım soruları düşünüyorum. Yazdığım tüm sorular şimdi unutuldu, bu yüzden şimdi pantolonumun koltuğuna göre gidiyorum.

"Her şey yolunda gitti. İkinci üç aylık döneme kadar yorgundum. Gece gündüz fıstık ezmesi ve Nutella aşırıyordum." Her şeyi tek başına yaptığını düşündükçe içimde bir şeyler batıyor. Bensiz neler yaşadığını dinlerken yanımda olmamanın suçluluğu bugün daha da güçlü.

"Ona benim hakkımda ne söyledin?" Sormak için sonuna kadar beklemek istediğim soru buydu, ama başım döndüğü için her şey farklı bir sırayla ortaya çıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda cevabını istediğim tek soru bu. Bunun dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Ona işe gittiğini söyledim," diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Dört yıl boyunca mı?" Ona şaka yapıyorum ve o da sırıtıyor. Bedenimdeki gerginlik yavaş yavaş beni terk ediyor. Onunla otururken sakinliği buluyorum. İki gün önce ajandamda hiçbir şey olmaması delilik. Tüm hayatım sadece işti ve şimdi değişti.

"Yani, o daha dört yaşında, o yüzden tüm bu zaman olayını gerçekten anlamıyor. Biliyorum, anlayacak kadar büyüdüğünde başka bir şey bulmam gerekecek."

Servis elemanı geldiğinde ona başımla selam veriyorum. "Menüye bakma fırsatımız oldu mu?" diye soruyor, siparişimizi almaya hazır.

Addison, "Ben lahana salatası alacağım," diye sipariş veriyor ve garson bana bakıyor. "Ben de aynısından alacağım," diye cevap veriyorum ve o da başını sallayıp uzaklaşıyor.

Bir bardak su alırken bana "Lahana mı yiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, nefret ediyorum." Ağzı açık kaldı. "Menüye bakmaktan daha kolaydı.

"Hayatında bir baba figürü var mı?" Soruyu soruyorum ve düşünürken bile midem bulanıyor.

"Hiç yok," diye onaylıyor arkasına yaslanarak. "Sadece ben ve o varız." Bu ifadeden neden bir rahatlama hissi duyduğumu bilmiyorum. Bu beni daha da bencil bir pislik gibi hissettiriyor.

Başımı sallıyorum. "Onunla tanışmak ve onu tanımak istiyorum," diyorum sonunda, başka bir sorum olduğundan bile emin değilim ama bu en önemlisi.

"Elbette," diyor hiç düşünmeden. "Onu senden uzak tutmak gibi bir niyetim asla olmadı." Ellerine bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Yaşadığım ilk tek gecelik ilişkiydi," diye itiraf ediyor, bizi dinleyen, hatta konuşmamızı duyacak kadar yakınımızda olan biri olup olmadığını görmek için etrafına bakarken sesi alçalıyor. "Bir gün

Ertesi gün uyanıp benden gitmemi istemenden daha az garip olur diye düşündüm." Omuz silkiyor.

"Senden gitmeni istemezdim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sen olsan ne yapardın?" Bana yüklü bir soru soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe. "Kim bilir? En azından numaranı alırdım."

"Bu bizi bir sürü sorundan kurtarırdı." Hüzünle gülümsüyor ve bu ifadede görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum. Servis görevlisi iki kâseyle geri geliyor, birini Addison'ın önüne, diğerini de benim önüme koyuyor. Yeşil kaseye bakıyorum ve yüzümdeki buruşukluğu görmüş olmalı ki yüksek sesle gülüyor. Bu beni restorandaki geceye geri götürüyor, ona evime gelmesini söylemeden hemen öncesine.

Addison masadan kalkmadan önce garsona "Teşekkür ederim," diyor. "Çok güzel, deneyin."

"Lahananın tadını biliyorum. Bu edinilmiş bir tat ve ben henüz edinmedim," diye itiraf ediyorum, çatalını kapıp yemeye başlarken.

"Ailen bebeğin olmasıyla nasıl başa çıktı?" Ona soruyorum ve o başını kaldırıp bakmaktan bile kaçınıyor.

"Kararımın hayranı değillerdi" diyor, "ama bu hiçbir zaman kafamda verdiğim bir karar değildi."

"Sanırım şimdi fikirlerini değiştirdiler." Çatalı elime alıyorum ve kâsedeki lahanayla oynuyorum.

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyor lahanasından bir ısırık almadan önce. "Ailemle tanıştın." Kıkırdıyorum.

"Yaptım." Sırıttırıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Dört yüz tanesini."

"Onlara söylemem gerek." Lahanayı deniyorum ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi, her zamanki gibi iğrenç. "Bu... Yapamam," diyorum tabağı kendimden uzaklaştırarak.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyor.

"Lahana için mi, yoksa aileme söylemek zorunda kaldığım için mi?" Lahanayı zorla mideye indirirken bir bardak su alıyorum.

"İkisinden de biraz." Gülüyor ve gözleri biraz parlıyor.

"Babam biliyor," diyorum ve çatalı bir çınlamayla elinden düşüyor. "Beni onunla konuşurken gördüğünde ikiyle ikiyi bir araya getirdi."

Elini başının üzerine koyar. "Benden nefret mi ediyor?" Sesi o kadar kısık ki, karşısında oturuyor olmasaydım onu duyamazdım.

"Hayır." Başımı sallıyorum, sesim gergin çıkıyor. "Senden nefret etmiyor. Öte yandan ben, seni terk ettiğim için kıcıma tekmeyi basmaya hazırdı."

"Sana söylemediğimi ona söyledin mi? Sana söylemek istesem bile, dünyada kaç tane Stefano olduğunu biliyor musun?" Ona öylece bakıyorum. "Google'da yirmi dört milyon hit."

"Sadece ilk adımı mı aradın?" Gülmemeye çalışarak soruyorum. "Elimdeki tek şey buydu. Başka şeyler düşünmeye çalıştım ama..." Bakıyor. Aşağı. "Onları gerçekten hatırlamıyordum ve aradan altı hafta geçmişti, yani..." Omuz silkiyor.

"Ben onunla tanıştıktan sonra ailemin de tanışmasını istiyorum, sonra ailenin geri kalanını da bu işe alıştırabiliriz." Gözleri büyüyor. "Yani, Matty onunla çoktan tanıştı. Ve Matthew amcam da onunla mutlaka tanışmak isteyecektir."

"Kulağa mantıklı geliyor. Onu senden ya da aileden asla uzak tutmayacağım." Sesi kesiliyor ve başka bir şey söylemek istediğini anlıyorum, o yüzden bekliyorum. "Senden sadece onun önünde kadınları teşhir etmemeni istiyorum." Sertçe yutkunuyor. "Bir kız arkadaşın olduğunu anlıyorum ve eninde sonunda onunla tanışacak, ama tanışmadan önce ben onunla tanışmak istiyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor," diye itiraf ediyorum, "ve eğer bir erkek arkadaşın olursa." Başını sallıyor. "Önce onunla ben tanışsam, sonra da ailemle tanışması için bir randevu ayarlasak nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor ve şimdi kasesinde lahanayı itip kakan o oluyor.

"Yarına ne dersin?" Gözleri benimkilere kaydı, şok olmuştu. "Akşam yemeği yiyebiliriz." Dürüst olmak gerekirse, bunu hemen şimdi yapardım ama geç oluyor ve işleri zorlayıp zorlamadığımdan emin değilim.

Çatalını bırakarak derin bir nefes alıyor. "Sanırım bunun için iyi bir zaman yok, gerçekten."

Sunucu geldi ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sormadan önce tabakları aldı. İkimiz de hayır diyoruz ve o da uzaklaşıyor. "Nerede yapmak istersiniz?" diye sordum.

"Bunu benim evimde, onun ortamında yapabiliriz," diyor. "Sanırım en kolay bu olur."

Servis görevlisi gelip hesabı bırakıyor ve o daha hesabı almadan ben alıyorum. "Ben hallederim," dedim. "En sevdiği yemek nedir?"

"Pizza," diyor, "Eggos, yaban mersinli olanlardan, çikolata parçacıklı olanlardan değil. Onun için daha iyi olsa da buğday değil beyaz ekmek. Birlikte kesilmiş muz ve ilek, buna bayılıyor. Burger, peynirli burger seviyor, sebze ya da sos yok. Patates kızartması, çünkü kim patates kızartması sevmez ki? İçinde pastırma olan iki kez pişirilmiş patates çünkü pastırma olmadan tadı aynı olmuyor."

"Bu uzun bir liste," diyorum, cüzdanımı çıkarıp kartımı garsona uzatırken.

"Daha da uzun ama bunlar en önemlileri," diyor ve kabinden çıkıyor. "Benim gitmem gerek. Komşuyla birlikte ve neredeyse akşam yemeği vakti."

"Tamam, yarın seninle temasa geçerim ve bir zaman belirleriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Başını salladı ve benden uzaklaştı. Restorandan çıkışını izliyorum. Mavi kot pantolon, beyaz tişört ve parmak arası terlik giymişti. Kapıdan uzaklaşırken başı öne eğik yürüyor. Onu bir şekilde üzmüş ola bileceğimi düşünerek midemde bir yanma oluşmaya başlıyor. Tam peşinden gitmek üzereyken telefonum çalıyor ve aşağıya bakıp arayanın Jenna olduğunu görüyorum.

"Merhaba." İkinci zilden sonra cevap veriyorum. "Selam," diye selamlıyor Jenna. "Ne yapıyorsun?"

"Matty'nin evine geri dönüyorum," diye bilgi veriyorum ona, kartımı işlemek için gelen garsona başımı sallayarak.

"Orada ne kadar kalacaksın?" Bu sabah otelden apar topar çıktım ve onu havaalanında bir uçak biletiyle bıraktım. Orada üç gün kalacaktık ama acil bir işim olduğunu ve kaçmak zorunda olduğumu söyledim. Hiç mutlu olmadı.

"Hımm," diye söze başlıyorum ve sonra bana fişimin bir kopyasını veren garsona başımı sallıyorum. Kabinden kayarak çıkıyorum ve dışarı yöneliyorum. "Henüz karar vermedim." Kızımın burada yaşadığını, dolayısıyla artık burada yaşayacağımı söylemek yerine ona bu yalanı söylüyorum.

"Ne?" diye çığlık atıyor.

"Dinle Jenna," diye söze başlıyorum ve ses tonumdan içten içe homurdanıyorum. "Bu işin yürüyeceğini sanmıyorum."

"Affedersiniz?" diye karşılık veriyor, şok olmuş bir halde. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bence en iyisi sadece arkadaş olmamız." Yemin ederim, ailemden herhangi bir kadın burada olsaydı, beni taşaklarımdan tekmelerdi. "Benim bir sürü

ve buna odaklanmam gerekiyor."

"İnanılmaz," diye homurdanıyor. "Bu karara ne zaman vardın?" diye soruyor ama cevap vermeme fırsat vermiyor. "Tüm hafta sonu boyunca mesafeliydin."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-" Cümleyi tamamlayamıyorum çünkü patlıyor.

"Siktir git!" diye bağırıyor ve sonra hiçbir şey duymuyorum. Telefona bakıyorum ve aramayı sonlandırıldığını görüyorum.

"Tamam o zaman," diyorum, telefonu arka cebime koyup kamyonete doğru yürüyorum ve biniyorum. "Bir plan yapma zamanı." Pencereden dışarı bakıyorum, tam olarak kimi aramam gerektiğini biliyorum.

addison

Yumuşak çan sesleri beni uyandırıyor ve yatağında yuvarlanıyorum. Elim gürültüyü durdurmak için uzanıyor. Başım sanki beş bin kilo ağırlığındaymış gibi hissederken, gözlerim açılmayı bile reddediyor. Bütün gece uyanık kalıp Stefano'yla yaptığım konuşmayı kafamda tekrarlıyorsam olacağı buydu. Sonunda uykuya daldığımda bile tek yaptığım onu hayal etmektir. Son beş yıldır onu ara sıra rüyamda görüyordum ama artık onu yeniden gördüğüme göre, hiçbir şey gerçekte onun karşısında olmanın yerini tutamaz. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama erteleme tuşuna basıyorum ve yedi dakika sonra ziller tekrar çalıyor. Kalkmam gerektiğini biliyorum. Alarmı kapatmadan önce yavaşça bir gözümü açıyorum. Tekrar uykuya dalmadan önce yorganı üzerimden atıyorum. Odamdan mutfığa doğru yürüyüp kahve makinesinin düğmesine basıyorum. Gözlerim kapalı bir şekilde Keurig'in önünde dururken makine buhar çıkarıyor ve ardından kahve kokusu odayı dolduruyor. Kahve son damlasına kadar tükürdükten sonra üzerine bir fiske süt ekliyorum. Avery'nin odasına gitmeden önce kahveden iki yudum alıyorum. Bu daireden önce bir oda ve bir yatağı paylaşıyorduk. Ödeyebileceğimin en fazlasıydı ama o gençti ve daha iyisini bilmiyordu. Gençken yaşadığım zorlukları görmediği için ona minnettarım.

Yatak odası beyaza boyalı, ev sahibi izin vermediği için değiştiremedim ama aldığım pembe çocuk yatağı da dahil olmak üzere diğer her şey pembe. Cibinliği dolar mağazasında buldum ve biraz YouTube ve Pinterest ile onu bir gölgelik yatağa dönüştürdüm. Alabileceğimin en iyisiydi. Parmak ucumda odaya girdim ve onun yan yatmış, örtüyü ayaklarına kadar çekmiş bir şekilde uyuduğunu gördüm. Onunla birlikte yatağa girdim ve onu kendime çektim. Kollarımda usulca horlarken yumuşak yanağını öpüyorum. "Günaydın," diye sessizce ona sesleniyorum. Her sabah yaptığı gibi kollarımda inliyor. Benim kızımın sabah insanı olmadığı tek şey. Bebekliğinden beri dünyanın en iyi uyuyan çocuğuydu. Doktor bunun hamileliğim sırasında çok sakin olduğum için olduğunu söyledi. Ben sadece şanslı olduğumu düşündüm. "Nasıl uyudun?"

Gerinirken poposunu dışarı çıkarıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor bana sarılırken. "Rüyamda bir kale gördüm." Elimde olmadan sessizce gülüyorum çünkü bu onun her gün verdiği cevap.

"Bir kale." Şaşırmış gibi davrandım. "Ne kadar havalı değil mi?"

"Ve ben bir prenestim." Nefesim kesildi, ona baktım. Başını sallarken gözleri büyüyor. "Bir taçla."

"Aman Tanrım." Burnunu öptüm. "Evet, Prenses Avery, kalkma vakti geldi." Yatağından kalkmak için dönüyorum. "Kahvaltı için ne istersin?"

"Krep," diye cevap veriyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Giyin." Dün gece yatağına koyduğum kıyafetleri gösteriyorum. Ona aceleyle krep yapıyorum ve evden istediğimden beş dakika geç çıkıyoruz.

Merdivenlerden inip ön kapıya doğru yürürken, "Acele etmeliyiz," diye ısrar ediyorum. Ön kapıyı açıp dışarı adımımı atar atmaz sıcak bizi çarpıyor. "Sıcak bir gün olacak."

Arabanın arka kapısını açıyorum, içeri girip kemerini bağlamaya çalışırken elini tutuyorum. Onun yerine ben bitiriyorum. Arabayı çalıştırdığımda Avery "Çok sıcak," diye homurdanıyor.

Arabayı çalıştırırken ona "Birazdan soğuyacak," diyorum ve sıcaklığın arabayı terk etmesi için birkaç dakika bekliyorum. Tüm yeşil ışıkları yakaladığım için kreşe gitmek altı dakikamı alıyor. Onun için arka kapıyı açmadan önce yolcu koltuğundan sırt çantasını alıyorum. El ele içeri giriyoruz, sınıfının yanından kancasına doğru yürürken bazı çocuklar onun adını haykırıyor. Önünde çömelmeden önce sırt çantasını asıyorum. "Bu gece annemin bir arkadaşı gelecek," diye bilgilendiriyorum onu. Kahvaltıda söylemem gerekiyordu ama ne zaman denesem kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Acaba bana sorular soracağını bildiğim ve ne cevap vereceğimi bilemediğim için mi? Her iki durumda da, ya şimdi ya hiç. "Pizza yiyeceğiz."

Gözleri büyüyor, genellikle Cuma günleri pizza gecesini yapıyoruz, bu yüzden bu onun için çok özel bir muamele. "Patates kızartmasıyla mı?"

"Emin olabilirsin," dedim. "Bana bir öpücük ver." Dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "İyi günler." Ayağa kalkıyorum ve onu sınıf kapısına doğru götürürken elini tutuyorum.

Öğretmen orada onu bekliyor. "Pazartesi gününüz kutlu olsun" diye beni selamlıyor ve tek yapabildiğim ona gülümsemek oluyor.

Avery sınıfa girip arkadaşlarına doğru koşarken ona "Mutlu Pazartesiler," diyorum. Dışarı çıkıp işe gitmeden önce el sallıyorum. Kendimi kaptırıyorum

Bu gece olacakları düşündükçe çoğunlukla her şey aklıma geliyor. Başım şimdiden zonklamaya başladı ve saat dokuz bile değil. Ofise giden merdivenleri çıkmadan önce çantamı kaptığım gibi anahtarlarımı çıkarıp yatak odalarının olacağı yerde beş ofisle inşa ettikleri küçük bungalovun ön kapısını açıyorum. Kreşin programına uyma nezaketini gösterdikleri için her zaman ilk gelen ben oluyorum. Saat dokuzda işe geliyorum ve dörde kadar çalışıyorum. Mükemmel ve çok minnettarım. Bekleme alanına dönüştürülmüş oturma odası ve yemek odasına bakmadan önce içeri girip alarm için kodumu giriyorum. Geçmişte yaptıkları etkinliklerin resimleriyle dolu.

Evin arka tarafındaki mutfağa doğru yürümeden önce çantamı masamın üzerine koyuyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, ahırın yan tarafını görüyorum. Ya da en azından ahıra benzeyen bir şey. İçeri girdiğinizde rustik ahşap zeminler ve süslenebilen ahşap kirişler göreceksiniz. Beş yüz elli kişi sığabiliyor. Ahırın hemen arkasında yemek şirketlerinin hazırlık yapabileceği bir mutfak var.

Bir fincan kahve almak üzereydim ki ön kapının açıldığını ve sonra tekrar kapandığını duydum. Mutfaktan çıkıp masama doğru yürüyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Masamın yanında duran Sofia'ya soruyorum.

Ön kapı açılıp Clarabella içeri girerken gülererek, "Ben burada çalışıyorum," diyor.

"Bilmediğim bir toplantı mı var?" Presley'nin içeri girdiğini ve ardından Shelby'nin geldiğini görünce sordum.

Presley bana Sofia'yı göstererek, "Mor Kod'u aradı," diye hatırlatıyor.

"Senin balayında olman gerekmiyor muydu?" Clarabella huffs, Sofia'ya bakıyor.

"Deli misin sen?" diye soruyor Clarabella'ya. "Bebeğinin babasını daha yeni buldu." Beni işaret ediyor. "Dün gece benim boş yatak odamda uyuyan!"

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Presley ellerini çırparak, "Oh, bu çok güzel olacak," diye şarkı söylüyor. "Hadi konferans odasına gidelim."

"Gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Onlara soruyorum ve kahkahalarının sesi odayı dolduruyor. "Evet, kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum."

Onları evin arka tarafına ve konferans odasına kadar takip ediyorum. Shelby yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekerek, "Pekâlâ, dinleyelim bakalım," diyor.

"Şey, ne diyeceğimi bilemiyorum, dün öğleden sonra tanıştık," diye paylaştım, kendi sandalyemi çekip oturdum.

"Ve?" Clarabella yanıma otururken soruyor.

"Şey, o onun babası," diyorum, "ve bu gece onunla buluşacak." "Vay anasını," diyor Sofia.

"Biliyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Çocuğunuza onun babası olduğunu nasıl söylersiniz?" Masadakilerin hepsinin başlarını sallayışlarına bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Teselli olacaksa," diye ekliyor Sofia, "ben iyi oldum." Gözlerimi deviriyorum. "Ona babası hakkında ne söyledin?" Shelby usulca soruyor.

"İşte olduğunu" söyledim ve tüm oda yine güldü. "Ona ne söylemem gerekiyordu?" Masadakilere bakıyorum. "Annen bir anlık dalgınlık yaşadı ve sen doğdun öyle mi?"

"Sen bir fahişe değilsin, ne de bir fahişe anı yaşadın. İhtiyaçları olan iki insan vardı." Clarabella kulağa daha iyi gelmesini sağlamaya çalışıyor. "İki rızası olan yetişkin."

"Soyadlarını bile paylaşmayanlar," diye ekliyorum.

"Presley, "Böyle çevirince kulağa kötü geliyor," diye mırıldanıyor.

"Presley," diye tersliyor Shelby onu.

"Ne? Öyle." Bana baktı. "Özür dilerim."

"Ya ona nasıl ebeveynlik yaptığımı beğenmezse?" Onlara en büyük korkumu itiraf ediyorum. Bu aynı zamanda beni gece yarılarına kadar uyutmayan bir soruydu.

Shelby, "Siktir et onu," diyor.

"Evet, o." Presley başparmağıyla Shelby'yi işaret ediyor. "Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptın ve Avery mükemmel, bu yüzden böyle bir şey olmayacak."

"Peki, diğer herkese ne zaman söyleyecek?" Sofia soruyor. "Çünkü bütün gece bir şey söylemesini bekledim ama tek kelime bile etmedi. Yani eve geldi, yatak odasına gitti ve bütün gece orada kaldı."

"Hiçbir fikrim yoktu. Ben çıldırmış gibiydim, o da önce ailesine söylememiz gerektiğine karar verdi ve sonra yavaş yavaş..." Sözümü kesiyorum.

"Aileyle tanıştın mı?" Sofia bana aval aval bakıyor. "O ailede hiç sır yoktur. Sır saklıyormuş gibi yapıyorlar ve sonra bir kişi sessizce diğerine söylüyor ve sonra bir bakıyorsun senin de parçası olduğun beş farklı metin zinciri var."

"Ne olacağına odaklanabilir miyiz?" Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Akşam yemeğine gideceksin ve sonra her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatmaya çalışıyor Shelby.

"Tabii, öyleymiş gibi yapalım," diye mırıldanıyorum ayağa kalkmadan önce. "Gidip işimin içinde kaybolacağım," diyorum onlara, "ve bu akşam bebeğimin babasıyla yemek yemiyormuşum gibi davranacağım."

"Sana iyi şanslar," diye sesleniyor Clarabella geri çekilen sırtıma.

"Ah, biliyorum," diye homurdanıyorum kendi kendime mutfığa geri dönüp tüm e-postalara saldırmadan önce bir fincan kahve alırken. Hafta sonları nedeniyle pazartesi günleri hep biraz telaşlı geçer ama nihayet saat dördü beş geçe ofisten çıkıyorum. Meşgul olmama rağmen, her bir saati bir ömür gibi hissediyordum.

Sonunda Avery'yi alıp eve götürdüğümde banyoyu başlatıyorum. "Akşam yemeğinden önce elimizi yüzümüzü yıkayacağız," diyorum ve giysilerine bakarken şifonyerine doğru yürüyorum.

"Elbise giyebilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak dolaba doğru yürüyorum ve sahip olduğu dört elbiseyi görüyorum. Onlara en iyi Pazar kıyafetleri diyorum. Hızlı bir banyo yapıyor ve telefonum çaldığında giyiniyor.

Mutfak masasına koşup çantamdan telefonu alıyorum. Ekranda onun adı yanıp sönüyor. "Merhaba."

"Merhaba, benim," dedi bana, "Stefano."

"Evet, biliyorum; aradığında senin adını söylüyor." Ona gülüyorum.

Kıkırdadığını duydum. "Ben dışarıdayım." Başım balkon kapısına çarpıyor ve hızla oraya doğru yürüyorum.

"Dışarıda nerede?" Ayaklarım yere yapışmış halde ona soruyorum. "Senin evinin dışında." Gülme sırası onda.

"Ne?" Balkon kapısına doğru yürüyüp kilidini açmadan ve kapıyı çekip açmadan önce çığlık atıyorum. Dışarı çıkıp parmaklıkların üzerinden baktığımda onu kapının önünde dururken görüyorum. Üzerinde bir kot pantolon ve siyah bir gömlek var. Yüzündeki havacı gözlükleri yeşil gözlerini gizliyor.

Hızla geri çekilip görüş alanımdan çıktım. "Ne yapıyorsun burada?" Sessizce söylüyorum, böylece kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Bana mesaj atmadın," diye cevap veriyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi sakinleştirir sakinleştirmez ona, "Birazdan sana mesaj atacaktım," diye itiraf ettim.

"Yukarı gelebilir miyim?" diye sordu. *Hayır*, diye bağıyor kafam, *buraya gelemezsin*.

"Tabii," diyorum, içeri girip ön kapıya doğru yürürken. Zile basmadan hemen önce ona "Dördüncü dairedesiniz," diyorum.

stefano

Zilin sesi cam kapıya doğru bir adım atmamı ve kapıyı çekerek açmamı sağlıyor. Apartmanın içine adım attığımda kapı tıkırdayarak açılıyor. Bir tarafta merdivenler, diğer tarafta ise pirinç posta kutuları var. Havacı gözlüklerimi başımın üstüne koyarak, beni bir ve iki numaralı dairelere götüren altı basamağı çıkıyorum, sonra dönüp bir basamak daha çıkıyorum ve başka bir sahanlığa ulaşıyorum, ama bu sahanlıkta üzerinde üç rakamı olan tek bir kapı var.

Dairesine yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Günün büyük bir kısmını evlere bakarak geçirdim. Hayatımın en gerçeküstü deneyimiydi. Bir ev seçmek, içinde bir çocuk büyüteceğimi bilmek. Okul bölgesi hakkında endişeliydim. Mahalledeki parklar hakkında endişeliydim. Bölgedeki suç oranı hakkında bile endişeliydim. Sanki bir gecede amcalarım olmuştum ve her şey birden anlam kazanmıştı. Yaptıkları tüm zorba çılgınlıkları anladım.

Bir sonraki sahanlığa çıktığımda derin bir nefes alıyorum ve beş numaralı kapının yanında dört numaralı kapısını görüyorum. Kahverengi kapının önünde duruyorum ve kelimenin tam anlamıyla kendime moral veriyorum. "Bunu başarabilirsin," diyorum kendime. "O daha dört yaşında, ne kadar zor olabilir ki?" Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes daha alıyorum.

Kapının diğer tarafından koşan küçük ayakların sesini duyabiliyorum ve yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Kim o, anne?" Sesini duyuyorum. "Pizza mı?"

"Sanmıyorum," diyor Addison, "ama kim olduğunu görmeliyiz."

"Delğin içine bakın," diye bağırır Avery, "katil olma ihtimaline karşı!"

Kelimeyi söyleyiş şekline kıkırdayarak başımı sallıyorum. Addison'ın ona, "Git giyin," dediğini duyuyorum, ardından küçük ayaklarının kapıdan koşarak uzaklaştığını duyuyorum. Kilitlerin açılma sesi kalbimin biraz daha hızlanmasına neden oluyor, ellerim çantaları tutarken daha da terliyor. Kapı açılıyor ve Addison'ı yüzünde bir gülümsemeyle görüyorum. "Merhaba," diyor kapının kolunu tutarken. Vücudunu saran siyah bir elbise pantolonu giyiyor.

kıvrımlıdır ve ayak bileklerinde durur, ayakları çıplaktır. Beyaz düğmeli gömleği etrafından dolanıyor ve pantolonun içine sokuluyor. Çok profesyonel görünüyor ve onun da benim kadar gergin olup olmadığını merak ediyorum. "Hoş geldiniz." İçeri adım atmam için kenara çekiliyor.

"İçeri girip kapıdaki küçük halının üzerinde dururken başımı sallayarak "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. Temiz ve düzenli, ama çıplak ve minimal olan küçük daireye şöyle bir göz atıyorum. İki koltuklu küçük bir kanep ve üzerinde küçük bir televizyon olan bir televizyon sehpası var. Mutfak ve yemek alanı odanın hemen diğer tarafında.

"Orada ne var?" Addison kapıyı arkamdan kapatırken bana soruyor.

"Ona çiçek getirdim," diyorum, buraya gelmeden hemen önce aldığım çiçekleri kaldırarak. "Prenses çiçeklerine benzedikleri için pembe çiçekler aldım," diyorum gergin bir şekilde çiçekleri görmesi için havaya kaldırarak.

"Bunlar çok güzel," diye hayranlık duyuyor, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Ona birkaç şey de aldım." Bugün ona aldığım iki poşet oyuncak elimde tutuyorum. "Bazı oyuncaklar ve bazı prenses eşyaları."

Addison yanıma geliyor ve elini koluma koyuyor. "Gergin misin?" diye soruyor ve ben de gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar konfor alanımın dışına çıkmamıştım," diye itiraf ediyorum ona. "Oyuncak mağazasında tam iki saatimi reyon reyon gezerek geçirdim. Bir şeyler aldım ve sonra onları bıraktım. Sonra tekrar geri döndüm." Başımı sallıyorum. "Eminim bir noktada tezgâhtar kız bir şey almadığım konusunda yalan söylediğimi düşündü çünkü beni orada öylece bıraktı."

Addison, "Ne seçersen seç, eminim harika olacak," diye beni temin ediyor ve sonra yatak odalarından birinden koşarak çıkan küçük ayak seslerini duyuyorum. Ön kapıya doğru koşarken saçları uçuşuyor, elbisesi bacaklarının etrafında uçuşuyor.

"Seni tanıyorum," diyor Avery Addison'ın yanından, kolunu bacağına dolamış beni süzerken. "Bana tüm diyorlardaki en güzel prenses demiştin."

"Beni tanıyorsun," diyorum gergin bir şekilde ama beni hatırladığı için heyecanlıyım. "Sana çiçek getirdim," diyorum buketi ona uzatırken ve onun için biraz fazla büyük olduğunu fark ediyorum. "Pembe aldım çünkü prenses çiçeklerine benzediklerini düşünüyorum."

"Anne, bana çiçek getirmiş," diye fısıldayarak bağılıyor ve beni kahkahalarla güldürüyor.

Addison ona, "Anlıyorum, neden teşekkür etmiyorsun?" diye sorar. "Prenses çiçekleri için teşekkür ederim." Avery bana gülümsüyor.

"Bunları alıp bir vazoya koyacağım," diyor Addison, "böylece ellerin dolu olmayacak." Çiçekleri ona uzatıyorum ve o da bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

"Çantalarda ne var?" Avery elimdeki iki çantayı işaret ederek soruyor.

"Şey, mağazaya gittim ve bana seni hatırlatan birkaç şey gördüm." Ona gülümsedim. "Sana birkaç hediye aldım."

"Bana hediye mi aldın?" diyor şaşkınlıkla, benden çantaya, sonra tekrar bana bakıyor, sonra mutfakta duran Addison'a bakıyor, bir vazo almak için buzdolabının üstündeki dolabı açıyor. "Anne." Avery ona doğru yürüyor. "Bugün benim doğum günüm mü?"

Addison çiçekleri vazoya koyarken ona "Bugün senin doğum günün değil," diyor. "Bazen insanlar sana sırf doğum günün olduğu için ya da seni görmeye geldiklerinde hediye alırlar."

"Oh," diyor Avery bana dönmeden önce, "bugün benim doğum günüm değil."

"Biliyorum," diyorum çömelerek, "ama seni ilk kez ziyaret ediyorum ve sana küçük bir şey getirebileceğimi düşündüm."

Ellerini çırpıyor ve yüzü megawatt gücünde bir gülümsemeyle doluyor. "Tamam." Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Pekala, açıp görmen gerekecek," dedim ve önce bir çantayı ona uzattım.

"Önce bunu aç," diyorum ve dizlerinin üzerine çökerek çantayı açıyor.

Küçük elleri çantayı kutudan indiriyor ve ciyaklamadan hemen önce nefesi kesiliyor. "Anne," diye bağılıyor omzunun üzerinden, "Prenses ayakkabılarım var!"

Addison ona bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Prenses ayakkabılarım var da ne demek?" Yanıma geliyor ve Avery'nin yanına çömeliyor. "Aman Tanrım!" diye haykırıyor pembe kutuyu eline aldığı anda. Büyük kutunun içinde altı küçük kutu var ve kutuların dördünde farklı renklerde ayakkabılar var. Biri altın, diğeri gümüş, sonra bir pembe ve bir mavi çift. En üstteki iki kutuda üç farklı türde taç ve ardından plastik küpeler, yüzükler ve plastik bilezikler var. "Ne kadar çok prenses eşyası var."

"Eğer ondaysa, her zaman geri dönüp değiştirebiliriz," diye onu temin ediyorum ve Avery'nin başını hızla iki yana salladığını görüyorum.

Avery ikinci çantayı almak için tekrar yanıma gelirken Addison, "Diğer çantada ne olduğundan neredeyse korkuyorum," diye mırıldanıyor. Çantayı Avery'ye veriyorum, o da yarı yolda sürükleyerek Addison'a götürmeye çalışıyor. "Çantanın içinde ne var?"

"Benim için bir şeyler," diyor Avery, çantayı üzerinde prenses yazan pembe bir kutudan uzaklaştırarak. Kutuyu açıyor ve daha önce ciyakladığını düşündüysem bile, şimdi hiç de öyle değil. "Elbiseler," diye bağıyor, tüm yüzü aydınlanıyor ve bana ne kadara mal oldukları ya da onları seçmek için iki saatten fazla zaman harcadığım umurumda bile değil. Sırf yüzündeki o sevinci görmek için bunu tekrar tekrar yapardım. "Anne," diyor, sarı prenses elbisesini çıkarıyor, sonra açık mavi olanı kapıyor. "Bak!" Önce kutudan çıkardığı elbiseleri ona uzatıyor, sonra gümüş rengi olanı, ardından da pembe olanı alıyor.

Avery'ye "Her elbise kendi saç malzemesiyle birlikte geliyor," diyorum ama o çoktan kutudan çıkarıp bandanayı kafasına geçirmeye çalışıyor.

"Anne, şimdi bir tane giyebilir miyim?" diye soruyor Addison'a, bir elbise almasına rağmen.

"Elbette," diyor Addison, "ama Stefano'ya ne diyeceğiz?"

"Teşekkür ederim Bay Stefano," diyor ayağa kalkıp yerinde zıplayarak. "Bu benim favorim."

Pembe elbiseyi kaptığı gibi odasına koşup üstünü değiştirirken ve sonra dururken ona "Bir şey değil," diyorum.

"Ayakkabılarımı unutmuşum." Geri dönüyor ve odasına koşmadan önce pembe çiftini alıyor.

Addison iki kutuya bakarak, "Çok fazla prenses var," diyor.

"Evet, prenses makyaj setini yerine koydum," diye itiraf ediyorum ve gözleri büyüyor. "Onda olup olmadığını bilmiyordum." Omuz silktim. "Asla yeterince kıyafet ya da ayakkabıya sahip olamazsın diye düşündüm. Ya da en azından annem hep böyle der."

"Bu konuda haklıydın," diye kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. "Ona söylemeliyiz." Ona başımı salladım. "Bekleyip biz yemek yerken yapmak ister misin?" Ona soruyorum, ve omzunun üzerinden bakıyor.

Addison çantaları alıp Avery'nin odasına doğru yürürken, "Pizzayı sipariş etsek ve sonra ona haberi versek nasıl olur?" diye öneriyor.

Ayağa kalkıp telefonumu açıyorum ve onunkinde ne yediğini bilmediğim için üç pizza, patates kızartması ve biraz tavuk kanadı sipariş ediyorum. Pizzayı beğenmezse diye bir de çizburger sipariş ediyorum. "Pizza sipariş ettim. Yirmi dakika içinde burada olur."

"Kulağa hoş geliyor." Addison ellerini önünde kavuştururken bana başıyla onay veriyor.

"Bunu nerede yapmak istiyorsun?" Bunu ona söyleyebileceğim daha rahat bir yer olup olmadığını görmek için etrafıma bakınarak soruyorum.

"Kanepe iyidir." Kahverengi kanepeyi işaret ediyor ve ben de gidip bir ucuna oturuyorum. Addison Avery'yi çağırırken ben duvarda asılı resimlere bakıyorum.

Tıkırtı ve tıkırtı sesleri duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda pembe elbisesi, saçında kırmızı bandanası ve altın rengi ayakkabılarıyla yatak odasından çıktığını görüyorum. Kulağının yan tarafında plastik küpelerden biri var ve setle birlikte gelen tüm bilezikleri takmış. İki parmağında beş yüzük var. Plastik ayakkabılarının içinde yavaşça dönerken Addison'a, "Elbiseme bak," diye sesleniyor.

"Harika görünüyorsun, şimdi gel otur." Addison başıyla benim oturduğum yeri işaret ediyor. "Bay Stefano ve ben sizinle konuşmak istiyoruz."

Yol boyunca ayakkabılarını tıkırdatarak bana doğru yürüyor. Birden onun altında yaşayan kişi için gerçekten üzüldüm. O gelip yanıma otururken ben de kanepenin kenarına oturuyorum ve Addison için biraz boşluk bırakıyorum. Onun yanına oturmak yerine önünde diz çöküyor. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Hem de hiç. Tüm göğsüm eziliyormuş gibi hissediyor ama aynı zamanda patlayacakmış gibi de geliyor.

"Yüzüğüme bak." Avery elini bana doğru kaldırdı. "Bana hediye aldığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum ona.

"Tatlım," diye başlıyor Addison ve ayaklarının üzerine tekrar otururken gözyaşlarını sildiğini görebiliyorum. "Baban var mı diye sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"O işte," diyor Avery ve sesinin tonundan kalbim sıkışıyor, "çok uzakta, çok uzakta, çok uzakta." Başka bir zaman olsaydı, abartısına gülerdim.

"İşteydi," diyor Addison ve bana bakıyor. Boğazındaki yumruyu yuttuğunu görebiliyorum.

"Şey, görüyorsunuz ya," diye başlıyorum, ona dönüyorum, söylenmesi gerekeni nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. "Gerçekten meşguldüm." Konuşmayı kesiyorum çünkü bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor.

Ama Avery başını yana eğerek bana bakıyor. "Sen benim babam mısın?"

Kelimeleri söylemeden önce boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben senin babanım."

addison

Avery'nin soruyu sorduğunu duyuyorum ve kalbim göğsümde o kadar hızlanıyor ki tarif bile edemiyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımda bir yumru oluşuyor ve hiçbir şey olmuyor. Sonra bir şey söylemeye çalışıyorum ama ağzımı açtığımda hiçbir şey, ama hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerimde oluşan yaşları kırıştırarak uzaklaştırıyorum ama Stefano önce bana sonra Avery'ye bakıyor ve bu anı sonsuza dek değiştirecek o üç kelimeyi söylüyor. "Ben senin babanım." Stefano'nun sözlerini dinlerken Avery'ye bakarken sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu, tam da bu an, bana babasını sorduğu andan beri hayalini kurduğum an bu. Mutlu olmalıyım ama bu anın içinde biraz da hüzün var.

Avery yeni prenses elbisesiyle orada oturuyor ve babasına benzeyen gözlerle ona bakıyor. "Kayboldun mu?" Sesi yumuşak çıkıyor.

Stefano kızın sorusuna kıkırdıyor ve kollarını ona doluyor. "Birazcık." Sonra bana bakıyor. "Ama artık buradayım."

"Ziyarete mi gidiyorsun?" Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Umarım bu an onun her zaman hatırlayacağı bir an olur.

"Hayır." Başını sallıyor ve tüm vücudum boşalmış gibi hissediyorum. Bu konuşmaya hazır olduğumu sanıyordum. Geçtiğimiz dört yıl boyunca bunu kafamda defalarca canlandırdım ama hiç de hayal ettiğim gibi olmadı. "Burada yaşayacağım." Önce kim şok içinde soluk soluğa kaldı bilmiyorum, ben mi yoksa şimdi kanepeden atlayan Avery mi?

"Benim yatağında uyuyabilirsin." Elini tutup onu kanepeden çekti. "Gel de odamı gör."

"Um..." Geri çekilen sırtına sesleniyorum. Gülüyor, omzunun üzerinden bakıyor ama parmağını yatak odasına doğru çekerken onunla birlikte gidiyor.

Yerden kalkıyorum ama onları takip etmiyorum. Onun yerine kanepeye oturuyorum ve başımı öne eğiyorum. "Bir prenses yatağı istiyordum," diye anlatmaya başlıyor Avery, ben de yatak odasına doğru bakıyorum, "ama annem beş yaşına geldiğimde belki dedi." Tekrar kanepeye oturup başımı arkaya yaslıyorum.

Stefano, "Kulağa iyi bir hediye gibi geliyor," diye yanıtlar.

Avery sonunda ona, "Yatağıma sığabileceğini sanmıyorum," der ve Avery'nin tek yapabildiği gülmek olur.

"Hayır, benim kendi evim var," diye yanıtlıyor yatak odasından geri çıktıklarında. Plastik ayakkabılarının sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Prenses yatağınız var mı?" Avery ona sorar ve o da başını sallar.

"Henüz değil, ama sanırım yakında olacağım," diyor ve bacaklarının beni bırakmamasını umarak ayağa kalkıyorum.

"Yemeğe çıkmalıyız," diye söze başlıyorum ki kapı çalıyor.

Stefano kapıya doğru yürüyüp düğmeye basarak, "Bu akşam yemeği olmalı," diyor. "Kim o?"

Adam, "Stefano için teslimat," diye cevap verir ve düğmeye basar ama kapıdan uzaklaşmaz. Adamın kapıyı çalmasını bekler ve sonra gözetleme deliğinden dışarı bakar.

"Kim olduğunu biliyorsun," diyorum ve o sadece bana bakıyor.

"Ve emin olmak istedim," diyor, kapıyı yemeği alabileceği kadar açıyor ve sonra ayağıyla geri kapatıyor.

"Kim acıktı?" diye sorar ve Avery zıplamaya çalışır ama ayakkabılarının çıkmasından korkar.

"Ben!" diye bağıyor ve oturma/yemek odasının ortasındaki yuvarlak yemek masasına doğru yürüyor. "Çok açım."

"Neden üç pizza var?" Masaya doğru ilerlerken soruyorum. Üç kutuyu masaya koyuyor ve sonra kutuların üstündeki kahverengi poşeti çıkarıyor.

"Hangi malzemeyi sevdiğini bilmiyordum," diye itiraf ediyor biraz telaşla, "o yüzden sadece peynirli olanını aldım." Yığından ilk kutuyu alarak devam ediyor, "Sonra bir pepperoni ve her şeyin olduğu bir tane aldım."

"Peyniri severim," diyor Avery sandalyesine çıkmaya çalışırken. Plastik ayakkabılarından biri yere düşüyor. "Patates kızartması aldın mı?" diye soruyor ona bakarak.

"Yaptım," diye onaylıyor ve tek yapabildiğim burada durmak, ayakkabılarımın içinde çimento varmış gibi sıkışıp kalmak.

"Yaşasın!" Avery ellerini çırpıyor.

"Ben tabakları getireyim," diyorum sonunda, küçük mutfak tezgahına doğru yürüyüp dolabı açıyorum. Dört düz tabak, dört küçük tabağın yanında duran dört çorba kâsesinin yanına yığılmış. Üç tabak alıyorum ve

masanın üzerine koymak için geri döndü ve üç çatal ve iki bıçak aldı.

Avery ilk pizza kutusunu açarken ona "Pizzamı kesmek zorundasın," diyor, "çünkü henüz bıçağı kullanamıyorum, yoksa elimi keserim."

Ona söylediğim şeyleri tekrarlamayı bırakmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. "Pizzanı ben keseceğim," diyor Stefano usulca ona. "Hangisini istersin?" Karşısındaki sandalyeyi çekip otururken bana bakıyor.

"Her şey iyidir," diye cevap veriyorum, zihnim hala bunun gerçekleştiğini, onun gerçekten burada olduğunu ve bunun bir rüyanın parçası olmadığını düşünüyor.

"Anne," diye sesleniyor Avery bana. "Pembe bardağımda biraz su alabilir miyim?" diye soruyor.

Ayağa kalkıp lavabonun yanındaki bulaşıklığa doğru yürüyorum ve onun pembe damlatmaz bardağını alıyorum. "Biraz tatlı çay ister misin?" Omzumun üzerinden ona soruyorum.

"Özel tatlı çay mı?" diye soruyor ve bu beni kıkırdatıyor. "Eğer öyleyse... Hayır."

"Bu Billy'nin tatlı çayı değil," diye onu temin ediyorum. "Onu ofiste tutuyoruz." I

Avery'nin pembe fincanını masaya koyduktan sonra iki bardak alıp buzdolabına doğru yürüdü ve bir sürahi tatlı çay ile bir sürahi su aldı.

Oturdum ve masa daha önce hiç bu kadar yemekle dolu olmamıştı. "Biraz yer açmalıyız." Stefano bana baktı. "Pizzaları tezgâha taşımama ne dersin?" Üç kutu pizzayı alıp kaldırıyorum ve dönüyorum. "İşte, böylesi daha iyi."

Oturuyorum ve Avery'nin yemeğini sanki hayatı boyunca bu işi yapmış gibi kesen Stefano'ya bakıyorum. "Çok güzel görünüyor anne," diyor Avery bana. "Pizzaya bayılırım."

"Güzel görünüyor," diye katılıyorum, yemeye başlamadan önce yemeğini kesmeyi bitirmesini bekliyorum.

Avery çatalıyla bir parça pizza alarak, "Bu çok güzel," diyor. "Şimdiye kadarki en iyi pizza."

Stefano kendisi için bir parça pizza kesip ağzına atarken, "Sevindim," diye yanıtlıyor. "Bugün okulda eğlendin mi?"

"Kreş," diye düzeltiyor Avery. "Beş yaşıma bastığımda okula gideceğim." "Oh," diyor Stefano.

"Anaokuluna gitti," diye onu bilgilendiriyorum, "ama yaz olduğu için Eylül'de anaokuluna başlayana kadar kreşte kalacak."

"Okula gidiyorum," diyor Avery ona. "Okulda şekerleme yapmıyorlar."

"Şekerleme yapmayı sevmiyor musun?" Stefano ona soruyor ve benim tek yapabildiğim pizzamı tabağımda kesip itmek oluyor. Bugünden sonra midem boğazıma düğümlendi ve yemek yersem hemen geri çıkmasından korkuyorum.

"Bazen kestirmeyi seviyorum," diyor ona, "ama bazen de sevmiyorum, ama istemezsem beni kestirmiyorlar, bana kitap veriyorlar."

"Bu iyi," diye karşılık veriyor Stefano, onun söylediğı her kelimeyi yutarak. "Okumak iyidir."

"Bu beni zeki yapıyor," diyor, sonra bana bakıp gülümsüyor. "Değil mi anne?"

"Evet," diye yanıtlıyorum onu başımla onaylayarak. Başka ne konuştuklarını bilmiyorum çünkü kendi kafamın içindeyim.

"Anne," diyor Avery, "Benden bu kadar."

"Tamam." Tabağına baktım ve hepsini yediğini gördüm. "Git dişlerini fırçala ve pijamalarını giy."

Bana başıyla selam veriyor ve Stefano'ya bakmadan önce koridorda ilerlemeye başlıyor. "Yarın burada olacak mısın?"

"Yapacağım." Ona gülümsüyor ve o da ona gülümsüyor.

Daha önce ayağından düşen plastik ayakkabıyı tekrar giyiyor. Sadece giydiği zaman tuvalete gidiyor. Tabureyi tezgâha doğru sürüklediğini duyuyorum. "İyi misin?"

"Evet," diyorum, ona dönerek, "sadece-"

"Ah, biliyorum." Sandalyede arkasına yaslanıyor; siyah gömleği göğsüne doğru çekiliyor. Yeşil gözleri buraya geldiğı zamankinden biraz daha koyu ama bunun nedeni ışığın loş olması. "Bu-"

Sonunda çatalımı bırakırken onun yerine "Acımasız" diyorum.

"Kusacağımı sandım," diye itiraf ediyor ve biraz rahatlamaktan kendimi alamıyorum.

"Güzel," diyorum ona ve gözleri büyüyor. "En azından sadece ben değildim." "Ailene benden bahsettin mi?" diye soruyor ve bir an için beni şok etti. Ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama gerçeğı öğrenmesi an meselesi olacak.

Ona "Ailemle konuşmuyorum" demeden önce banyo kapısına bakıyorum, akan suyu duyuyorum. Bunca zaman sonra, bunu söylemek istiyorum.

beni rahatsız etmiyor ama ediyor. Sanırım beni her zaman rahatsız edecek.

Bana şok olmuş bir şekilde bakıyor ve nedenini soracağını bildiğim için sesimi alçaltarak anlatıyorum. "Hamile olduğumu öğrendiğimde ve onlara söylediğimde." Bir sonraki kısmı söylerken ona bakmak istemediğim için tabağıma bakıyorum. Ancak gururum bana galip geliyor ve arkama yaslanıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ya ondan kurtulacaktım ya da kendi başıma yapacaktım. Ben de kendi başıma yapıyorum."

Çenesi geriliyor ve ellerinin masanın üzerinde yumruk haline geldiğini görüyorum, gözleri benimkilere bakarken ileri geri hareket ediyor. "Mommmmmmm, ben bittim!" Avery banyodan bağılıyor. "Gelip bana yardım edebilir misin?"

"İçeri girip her yere döktüğü suyu silmeliyim." Ayağa kalktım. "Geri gelip temizleyeceğim."

"Ben temizlerim," diyerek ayağa kalkıyor. "Sen git şununla ilgilen." Çenesiyle tuvalete gitmemi işaret ediyor. Bütün bu günün beni ne kadar etkilediğini görmeden yanından uzaklaşıyorum. "Dişlerimizi fırçaladık mı?" Banyoya girip bir su birikintisine bastığımda soruyorum.

"Yaptım," diye onaylıyor, bana bakıyor ve dişlerini gösteriyor. "Elbisem ıslandı." Pembe elbisesine bakıyor.

"Öyle oldu," diyorum, bir havlu alıp kaymaması için su birikintisinin üzerine koyuyorum. Elbiseyi üzerinden çıkarmadan önce küvetin kenarına oturuyorum. "Bunu asacağım," diyorum ona elbiseden bahsederken. "Tüm mücevherleri çıkarmaya ne dersin?" Elini tutuyorum, yüzükleri çıkarıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra bir bez alıp yüzündeki sosu yıkıyorum. "Pizzayı beğendin mi?"

"İyiymiş," diye yanıtlıyor, babasıyla ilk kez karşılaşmış olmaktan en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

Başındaki bandanayı çıkarıp saçını taramak için fırçayı alırken, "Öyleydi," diye onaylıyorum onu. "Git geceliğini giy," diyorum ve o da zıplayarak banyodan çıkıp odasına gidiyor.

Elbisesini kapının arkasına asıp banyoyu temizlemeyi bitirdiğimde "Stefano, bana bir hikaye okumak ister misin?" diye bağırdığını duydum.

Gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki küçük hüznü bir kenara itiyorum çünkü onu yatağına yatıran hep ben oluyorum. Ona masal anlatan hep bendim. Her zaman bendim ve şimdi onu paylaşmak zorunda kalacağım. "Elbette sana bir hikâyeye okumak istiyorum," dediğini duyuyorum Stefano'nun ve her şeyi yapmak istediği için mutlu olmalıyım. Her şeyi yapmadığı için mutlu olmalıyım.

O bir babaydı. Arkasına bakmadan çekip gitmediği için mutlu olmalıyım. Dışarı çıkıyorum ve banyonun ışığını kapatıyorum, tüm yiyeceklerin kaldırıldığını ve bulaşıkların yıkanıp bulaşıklığa yerleştirildiğini görüyorum.

Yatak odasının kapısına doğru yürüyorum, o küçük yatağında otururken kapı pervazına yaslanıyorum, ayakları yatağın ucundan dışarı çıkıyor, sırtı duvara dönük bir şekilde ona *Külkedisi*'ni okuyor. Kız yan yatmış ve çoktan uyumuş, ama adam son kelimeyi okuyana kadar durmuyor. Kitabı kapatıyor ve ona bakıyor.

"Uyuyor," diyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Onu öpebilir miyim?" diye soruyor ve yanağımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. "Yoksa bu onu uyandırır mı?"

"Onu öpebilirsin," diyorum gözyaşımı hızla silerken. Eğiliyor ve kızın yanağını öpüyor. Kalkıp parmak uçlarında odadan çıkıyor, kızın bir parti boyunca uyuyabileceğini pek bilmiyor.

Oturma odasına geri dönüp ön kapıya doğru yürürken usulca, "Ben gidiyorum," diyor. "Seni sonra ararım ve konuşabiliriz."

"Tamam," diyebildiğim tek şey bu çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum o kapıdan çıkarken.

"Kapıyı kilitle," diye ısrar ediyor, merdivenlerin başında bekliyor. "Kilidi duyana kadar gitmiyorum."

"Kapıyı yüzüne kapatmanın kabalık olduğunu sanıyordum," diyorum biraz sinirlenerek, "ama durum buysa." Kapıyı kapattım ve kilitledim. "Güle güle!" Kapalı kapıya doğru bağıryorum.

"Yarın görüşürüz Addison," diye cevap veriyor kapıya doğru. Başımı tahtaya koyup gözlerimi kapatıyorum ve ne yapacağımı merak ediyorum.

stefano

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ve burada birkaç dakikadan fazla kaldıktan sonra koşarak merdivenlerden iniyorum. Tüm bu süre boyunca başım dönüyor, yani tüm bu süre boyunca. Arabaya binerken bile müziği açmıyorum, kimseyi aramıyorum, sessizlikte oturuyorum ve kafamın içinde onların seslerini tekrar tekrar duyuyorum.

Kayboldun mu?

Ailemle konuşmuyorum.

Seçmek zorundaydım.

Matty'nin evine nasıl döndüğümü gerçekten bilmiyorum. Arabayı park edip başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve kapıyı açıp ön kapıya doğru ilerlemeden önce derin bir nefes alıyorum. Kapıyı açtığımda aile odasından gelen televizyon sesini duyuyorum ve kafamı toplamak için yukarı çıkmak yerine aile odasına doğru yürüyorum. Ailesi, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda onu evden atmıştı. Benim yüzümden.

Aile odasına bakıyorum. "Burada başka kim var?" Başka birinin onları eve kadar takip edip etmediğinden emin olmadan soruyorum. Benim ailemde asla bilemezsin.

"Sadece biz," diye cevap veriyor Matty, muhtemelen yüzümdeki ifadeye bakarak doğruluyor. Ya da belki titrediğim gerçeğini. Odaya girip kanepeye oturuyorum ve başımı arkaya yaslayıp yüzümü ovuyorum. Televizyondan gelen sesler kesildi. "İyi misin?" Matty soruyor, sesi endişe dolu.

Gözlerimi açıp onlara baktığımda Matty'nin oturduğunu, Sofia'nın ise onun yanında uzandığını görüyorum. "Biliyor musun?" Sofia'ya soruyorum ve tek yaptığı bana gözlerini devirmek oluyor.

"Bence asıl sorman gereken soru şu: Nasıl oldu da başka kimse bilmedi?" Şimdi ayağa kalkıyor ve yüzünde şaşkın bir ifade olan Matty'ye bakıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, önce bana sonra Sofia'ya bakıyor.

Sofia hiçbir şey söylemiyor, onun yerine bana bakıyor ve bir şey söylememi bekliyor. "Hımm," diye başlıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Öne doğru oturuyorum,

ellerimi birleştirdim. "Avery-" diye söze başlıyorum ama sonra Matty'nin nefesi kesiliyor ve sandalyesinden fırlıyor.

"Sen mi?" Elini ağızına götürmeden önce beni işaret ediyor, sonra ikisini birden başının üstüne koyuyor. "Nasıl?"

Sofia ona güler. "Peki, nasıl olduğunu söylemesi gerekiyorsa." Ona göz kırıyor. "Nasıl bebek sahibi olacağımızı bilmiyorum, özellikle de o eve gelmeden önce bunu yaptığımızdan beri."

"Tamam, eww." Kanepeden atladım. "Burada mıydı?"

"Hayır," diye beni temin ediyor Sofia, ayağa kalkıyor ve ben az önce oturduğum koltuğa dönüp bakıyorum. Neredeyse tekrar oturmak üzereydim ki, "Bu sefer değil," diye ekledi. Kahkahası odayı dolduruyor.

Matty beni işaret ederek, "Tamam, herkesin konuşmayı kesmesi gerekiyor," diyor. "Sen, açıkla."

"İçecek bir şeyler alayım mı?" Sofia soruyor ve Matty ona ters ters bakıyor ama Sofia'nın tek yaptığı ona gülmek oluyor.

"Bu bakış beni korkutmuyor, Matthew Petrov." Onu işaret ediyor. "yleyse bakışını ona ynelt. Bunu yapan oydu."

Matty bana, "ıkar onu," diye emrediyor.

"Bir geceydi," diyorum sonunda, oturma odalarını adımlarken ayaklarım hareket ediyor, önlerinde bir ileri bir geri gidiyorum.

Matty bana "Sen tek gecelik ilişkilere girmezsin," diye hatırlatıyor ve ben inliyorum.

"şey, tabii ki yaptım," diye nefes veriyorum. "Bir daha asla tek gecelik ilişki yaşamayacağımı söylediğim zamandan sonraydı. İlk birleşmemi yeni bitirmiştim ve yükseklerde uçuyordum." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bir barda bana rastladı, sonra bir şeyler yemeye gittik ve o, lanet olsun, bilmiyorum. Bana kurallarımı unutturdu."

"Nasıl görmediğin konusuna dönebilir miyiz?" Sofia Matty'ye bakar.

"Nasıl görmem gerekiyordu?" Matty ellerini kalçalarına koydu. "şimdi görüyorum, ama elimde resimli bir kitapla dolaştığımı ve kuzenlerimden herhangi birinin bana tanıdık geldiğini mi sanıyorsun?" Ellerini havaya kaldırır. "Oh, senin kızının babası yok. İşte, ona bir bak. Tanıdık geliyor mu?"

"Daha dramatik olabilir misin?" Sofia ona gülerek soruyor ve o da başını yana eğiyor. "Tamam, yanlış soru." Ellerini havaya kaldırıyor.

"Her neyse," diyorum Sofia'ya dönerek, "bana ailesi hakkında ne söyleyebilirsin?"

Bana ters ters bakma sırası Sofia'da. "Hiçbir şey." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Konu Addison'a geldiğinde bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum. Bunu biliyorum çünkü o tam anlamıyla sadık ve sadakati benden önce Addison'a olacak.

"Ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?" Ona soruyorum ve bu sefer ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "İki dakika içinde her şeyi öğrenebilirim." Ona bakıyorum.

"O zaman neden yapmadın?" Bana, Avery'yi öğrendiğimden beri kendime sorduğum o yüklü soruyu soruyor.

"Çünkü bana söylemesini istedim," diye itiraf ediyorum, "ve mahremiyetini ihlal ediyordum gibi hissettim."

Sofia'nın nefesi kesilir. "Bu aileyle nasıl bir akrabalığın var?" Ona gözlerini deviren Matty'yi işaret ediyor.

"Hepimiz amcalarım gibi değiliz," diye karşılık veriyor, "ya da büyükbaban gibi." Ona sırtıyor.

"Az önce bana Avery'yi tek başına büyüttüğünü söyledi." Bana verdiği küçük kısmı Sofia'ya anlattım. Bu ifade kanımı dondurdu. Masadan kalkıp gittiğinde, elimdeki bardağı sıkmaktan kıracağımı sandığım ifade.

"Yaptı ve harika bir iş çıkardı." Sofia neredeyse bana ters ters bakıyor.

"Hayır, harika bir iş çıkarmadı," diye düzeltiyorum usulca ve hızlı konuşuyorum çünkü beni boğazlayacakmış gibi bakıyor. "Olağanüstü bir iş çıkardı, bunu biliyorum." Başımı sallıyorum. "Sadece anlamıyorum."

"Detayları gerçekten bilmiyorum," diyor Sofia yumuşak bir sesle. "Bana tek söylediği, çıkıp gittiğinden ve bebeğinden kurtulamayacağını söylediğinden beri onunla konuşmadıklarıydı."

İşte o zaman Matty homurdanır, "Bu da ne?"

Onu görmezden geliyorum çünkü benim hissettiklerimin çeyreğini bile hissediyorsa, bu çok fazla. "Ne zamandır sizin için çalışıyor?" Elbette bu soru hiçbir şeyi ihlal etmiyor.

"O kadar uzun sürmedi ama her zaman kıcını yırttı." Omuzları geride duruyor ve ben burada olmasam bile onun için ve Avery için savaşa girecek birine sahip olduğunu bildiğim için neredeyse şükrediyorum.

"Tamam." Matty ellerini havaya kaldırıyor, ayak parmağı parmağa gideceğimizi hissediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum çünkü sorusu yüklü.

"Senin bir çocuğun var" diyor ve neden bilmiyorum ama gurur duymaktan kendimi alamıyorum, özellikle de tanıdığım en harika çocuk olduğu için.

"Seviyorum." Ona gülümsüyorum ve eğer göğsümü kabartabilseydim, kabartırdım. "Bir ev almam lazım."

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Anneni aramalıyım." Kendi başıma bir ev bulabileceğimi düşünmüştüm ama son iki gündür etrafı araştırıp durduktan sonra bu konuda yardıma ihtiyacım olduğu açık.

"Sonunda kök saldın mı?" Matty soruyor ve ben başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Güney'de çok uzun süre kalmışsın," diyorum, sonra Sofia'ya bakıyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sorduğunuz belirli bir soru var mı?" Sofia karşı çıkıyor ama sonra elini kaldırıyor. "Fark etmez, sana söylemeyeceğim."

"Harika." Başımı salladım. "İyi konuşmadı."

"Benimle 'iyi konuşma', Stefano," diye tıslıyor. "Prezervatifsiz seks yapan ben değilim."

"Koruma kullandık. O kadar dikkatsiz olabileceğimi mi sanıyorsun?" Ben de ona karşılık verdim. "Michael ve Jillian'a bak, yüzde yüz değil." Jillian'la tek gecelik bir ilişki yaşayan, ancak dört ay sonra Mia ve Emma'yı almaya gittiğinde onu bulan kuzenim Michael'dan bahsediyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bana sırtıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Odana git," diye ısrar ediyor Matty. "Herkes ne zaman söyleyeceksin?"

"Asıl sorman gereken soru, kız arkadaşına bunu söyledin mi?"

Artık bir baba mısın?" Sofia bana soruyor. Ona faktör olmadığını söylemiyorum. Onun yerine Matty'ye cevap veriyorum.

"Bilmiyorum. Neden?" Ona sordum.

"Çünkü bunu yaptığında hepsi alçalacak," diye dalga geçerek beni güldürüyor. "Tüm yarasa sinyallerini sona erdirecek bir yarasa sinyali olacak. O zaman herkes, ama herkes alçalacak."

Merdivenlerden boş yatak odasına çıkmadan önce "Sana haber veririm," diye onu temin ediyorum. Numarasını bulup aramak yerine mesaj atmayı düşünüyorum ama içimden bir ses mavi telefon düğmesine basmamı söylüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp kendimi büyük boy yatağa atarken telefona bakıyorum ve hoparlörü açıyorum.

Fısıltıyla cevap vermeden önce üç kez çalıyor, "Merhaba."

"Seni uyandırdım mı?" Telefona fısıldıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor ve çarşafların hışırdadığını duyuyorum. "Sadece yatmadan önce iyi olduğundan emin olmak için Avery'yi kontrol ediyordum." Sesi biraz yükseliyor.

"Yarın benimle kahvaltıda buluşabilir misin?" Nefesimi tutarak, evet demesini umarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Onu kreşe bırakmam gerekiyor, sonra da saat dokuzda işe başlıyorum."

"Öğle yemeğine ne dersin?" Evet demesini umarak soruyorum.

"Öğle yemeği yememeye çalışıyorum," diye itiraf ediyor, "böylece erken çıkıp Avery'yi alabiliyorum."

"O sabah neden gizlice çıktın?" Soru ağzımdan çıktığı anda kendimi tekmelemek istiyorum. Eninde sonunda ona soracağımı bildiğim bir soruydu bu. Bana tüm kurallarımı unutturan güzel yabancıyı düşündüğümde evrene defalarca sorduğum bir soruydu. Beni kimsenin güldüremediği kadar güldüren ve bir bakışıyla beni sıfırdan bine çıkaran o güzel insan.

Derin bir nefes alıyor. "İlk kez tek gecelik bir ilişki yaşadım." Buna sevinmeli miyim yoksa sevinmemeli miyim bilmiyorum. "Bunu sık sık yaptığımı düşüneceğin için çok utandım."

Sonunda sesinin alçalması karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Fark eder miydi?"

"Benim için öyleydi," diyor. "Ben öyle biri değildim. Ben öyle biri değildim." Ona öyle olmadığını bildiğimi söylemek istiyorum. O gece öyle biri olmadığını biliyordum ve öyle olsa bile benim için önemli değildi. "Altı hafta sonra otele geri döndüm." İfadesi karşısında şok içinde nefesim kesildi. "Onlara hangi odada olduğunu ve her şeyi söyledim ama bana senin bilgilerini vermediler." Yatakta doğruluyorum, kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyor ve boğazıma kadar yükseliyor, telefonumu duvara fırlatacaktım gibi hissediyorum.

Bunu yaptığı için titriyorum. Beni aramak için tüm gururunu bir kenara bıraktığı için titriyorum. Titriyorum çünkü onu ve Avery'yi korumak benim görevimdi ve ben görevimi yapmadım. Titriyorum çünkü muhtemelen çaresizlikten beni aramaya gitti, özellikle de ailesi onu evden kovduktan sonra. Titriyorum çünkü şimdi onu yeniden bir bütün haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, bunu yapmak için insanları yok etmem gerekse bile. Bunu ona söylemiyorum. Onun yerine fısıldıyorum, "Çok üzgünüm."

addison

Bu sözleri fısıldadığını duyar duymaz gözlerim kapanıyor ve yastığıma tek bir damla yaş düşüyor. "Addison," diye fısıldayarak adımlı söylüyor, ama bu sefer sadece tek bir gözyaşı yok. Şimdi gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. "Çok üzgünüm."

Bugün, şüphesiz, en iyi ve aynı zamanda en zor günlerden biri oldu.

"Özür dilemene gerek yok." Elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları silerken sesimi normale döndürmeye çalışıyorum.

"Ama ben biliyorum." Sesi daha önce olduğu gibi alçakta kalıyor. "Özür dilemem gereken o kadar çok şey var ki, gün içinde yeterince zamanım olacağını hiç sanmıyorum." Bir an için konuşmayı kesiyor. "Bunun kulağa gerçekmiş gibi gelmeyeceğini biliyorum." Sesi şimdi daha yüksek. "Ama benim de hiç tek gecelik ilişkim olmadı."

Gözyaşlarımdan arasından gülerek burnumu çekmemi daha az dikkat çekici hale getiriyorum. "Bunu söylemek zorunda değilsin." Yatağımda dönüp panjurları açık olmayan pencereden dışarı bakıyorum. Karanlık geceye bakarken gökyüzündeki yıldızların parıltısını görüyorum.

"Gerçek bu." Telefonun onun tarafından gelen hışırtılarını duyuyorum ve benimle konuşurken saklanıp saklanmadığını merak ediyorum. "Hiçbir zaman tedbiri elden bırakmadım. İlk kez her şeyi enine boyuna düşünmedim."

Gökyüzündeki yıldızları izlerken gözlerimi kırıştırıyorum. "Teşekkürler." Kıkırdıyorum. "Sanırım." İnsan buna ne der? Ona hayatım boyunca ilk kez tedbiri elden bıraktığımı mı söylesem? Onunla geçirdiğim gecenin, Avery her yeni bir şey yaptığında aklıma gelen bir gece olduğunu mu söylesem? İşler her zorlaştığında onu düşündüğümü, yapamayacağımı ya da yeterince iyi yapamadığımı düşündüğümü söyleyebilir miyim? Bütün bunları ona söylüyor muyum? Bunları ona söylemek yerine, güvenli tarafta kalıyorum. "Bence oturup bu işin nasıl gideceğini konuşmalıyız."

"Bunu isterdim," diyor ve ben de ona hak veriyorum. Onu öğrendiğinden beri hiç tereddüt etmedi. Asla kaçmadı; o

onunla birlikte gelen her şeyi kucaklamaya hazır bir şekilde orada durdu.

"Yarın saat dörtte benimle buluşabilir misin?" Yatağında doğruluyorum, kalbim hızlanıyor, önümüzdeki birkaç gün içinde bazı büyük değişiklikler olacağını biliyorum. Umarım bunlarla başa çıkabilirim. "Avery'yi alayım, belki dondurma yemeye ya da parka gideriz." Önce yemek yedirmek yerine onu rastgele dondurma yemeye götürdüğümü düşünmesini istemediğim için hemen değiştiriyorum. Onunla ne yaptığım hakkında ne düşündüğünü düşünmek zorunda olmak benim için keşfedilmemiş bir bölge.

"Gelip seni alacağım," diye hızla ekliyor, dondurma konusunu açmıyor bile.

"Benimle buluşursan daha kolay olur," diyorum ona, bizi almasını istemiyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. "Araba koltuğu ve diğer her şey bende." Bunu söyler söylemez gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam, dışarı çıkıp yemek yemek ister misin?" diye soruyor ve midemin çukuru yanmaya başlıyor.

"Cumartesi günü fuara gittiğimizde dışarıda yiyeceğiz" diye cevap veriyorum, bir hafta içinde iki kez dışarıda yemek yemeyi gerçekten karşılayamayacağımı biliyorum. Hayatta kalabileceğimizi düşünüyorum ama bir bütçemiz var ve ona sadık kalıyorum.

"Tamam," diyor, "Matty'ye akşam yemeğini burada yapıp yapamayacağımı sorabilirim." Eğer karşımda olsaydı, gözlerimin neredeyse yuvalarından nasıl çıktığını görebilirdi.

Matty ve Sofia'nın evinde yemek pişirdiğini düşünerek telaşla yataкта doğruluyorum. "Akşam yemeği için buraya gelmeye ne dersin?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısırma istiyorum. Neden parkta konuşacağımız konusunu öylece bırakamadım ki? *Neden sürekli söylememen gereken şeyleri söylemek zorundasın?* diye bağırıyor beynim bana.

Tam sözümü geri alıp Avery çalarken konuşmayı önerecektim ki, "Bu harika olur" dedi.

Davetimi kabul ettiği için içten içe sızlanıyorum. "Ama yedi buçukta dersim var," diye çabucak ekliyorum ki bunun için bir zaman sınırı olduğunu bilsin.

"Ders mi?" diye sordu bana. "Ne demek dersim var?"

"Şey, üniversite diplomamı almaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde neden biraz utandığımı bilmiyorum.

"Ama biz tanıştığımızda sen üniversitedeydin?" Bana soru mu soruyor yoksa sadece hatırlıyor mu bilmiyorum.

"Öyleydim ama..." Sesimin kesilmesine izin verdim, bitiremememin gerçek nedenini işaret etmeyecek kelimeler bulmaya çalıştım. I

Yaptığım hiçbir seçimden pişman değilim, özellikle de şu anki hayatım söz konusu olduğunda. Her şeyin bir sebebi vardı.

"Okulu bıraktın," diye ekliyor ona itiraf etmek istemediğim şeyi. "Başka seçeneğim yoktu," diye itiraf ediyorum. Bu konuyu uzatmak istemediğim için

Normalde paylaşmayacağım şeyleri ona anlattım. "Ailemle ilgili bir şey var," diyorum, ellerime bakarak, ailemin bir avuç pislik olduğunu göstermemek için bu hikayeyi nasıl çevirebileceğimi merak ediyorum, ama öyleler. Lafı dolandırmaya gerek yok. "Babam büyükbabamdan miras kalan eski bir paradan geliyor, o da ailesinden miras almış. Her şeyin ya doğru ya da yanlış olduğu bir şekilde yetiştirilmiş. Orta yol yoktu. Eski aile değerleri, ailenin adını lekeleyecek kişi ben olmazdım. Bacaklarını kapalı tutamayan bir kızı olduğu için ailenin alay konusu olmazdı." Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranarak gülüyorum.

"Onlara kürtaj yaptırmayacağımı veya ondan kurtulmayacağımı söylediğimde, işler hiç düşünmediğim şekilde değişti. Yani, onlar benim ailemdi. Kızgın olduklarını biliyordum ama yola geleceklerini düşünmüştüm. Ama gelmediler." Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı siliyorum, kendime bağıriyorum, *onlar için tek damla gözyaşı dökmeyeceğim*. "Görünüşe göre tüm ödemeler durdurulmuştu ve benim haberim yoktu. Bir sonraki yıl için on dört bin dolardan biraz fazla borcum vardı. Babamı aradığımda bana cevap vermedi, annem de telefonlarımı ve hatta mesajlarımı görmezden geldi." Bu konudaki hislerimi gömdüğümü sanıyordum ama ona anlatmak zorunda kalınca, o zamana ait tüm anılar sanki kutu yeniden açılmış gibi ortaya çıktı. "İki ay boyunca kanepede sörf yaptım." Neden kanepede sörf yapmak zorunda kaldığımı eklemedim. Kim kendi ailesinin onu sokağa attığını kabul etmek ister ki? Kiralarını ödemediklerini ve onları evden attırdıklarını? "Neyse ki okula başladığımda yarı zamanlı bir işe girdim ve ailem bana her zaman harcamadığım bir harçlık veriyordu. Böylece tam zamanlı çalışırken, üç aylıkken kendi evim için para biriktirebildim. Tam altı aylık olduğumda." Bana hiçbir şey söylemiyor. Onun tarafından duyduğum tek şey tıslaması. Hüzünle gülümsüyorum.

"Her şey yolunda gitti. Artık harika bir işim var ve umarım kendi müşterilerimi edinebilirim."

"Onları alacağından hiç şüphem yok" diye beni cesaretlendiriyor ve uzun zamandır biri beni cesaretlendirmemişti. Bu duygu şu anda bana neredeyse yabancı.

Kapı aralığında durduğunu görmeden önce bana doğru gelen ayak seslerini duyuyorum. "Anneciğim." Yumruğuyla gözlerini ovuşturuyor. "Biraz su alabilir miyim?"

"Elbette, melek yüzlü." Yorganı üzerimden atıyorum. "Gitmem gerek," diyorum telefona.

"Yarın görüşürüz," diyor usulca.

"Yarın görüşürüz," diye tekrarlıyorum telefonu kapatıp yatağıma atmadan önce ve Avery'ye doğru ilerleyip önünde duruyorum. "Damlatmaz bardağını yatağının yanına bırakmayı unuttum mu?" Ona soruyorum, bu gece Stefano'yla olanlardan sonra bütün gece rutinimin sarsıldığını biliyorum.

"Orada değil," diye mırıldanıyor bana.

"Ben gidip getireyim, sen de yatağına dön," diyorum ona. Ben mutfağa doğru ilerlerken o dönüyor ve yavaşça yatağına doğru yürüyor. Bulaşık rafından pembe damlatmaz bardağını alıp buzdolabına doğru yürüyorum ve sürahideki suyu almak için kapağını açıyorum. Pizza kutuları en alt rafa yığılmış, dolup taşıyor. Hepsinin sığıldığından emin olmak için her şeyin yerini değiştirdi. Kutuların yanındaki kahverengi torbaya bakmadım bile. Sadece su sürahisini alıp bardağını dolduruyorum ve kapağını kapatıyorum. Odasına geri dönmeden önce düzgün çalıştığından emin olmak için pipetten bir yudum su içiyorum.

Cenin pozisyonunda yatağına geri döndü. "Avery," diyorum usulca, hâlâ uyanık mı yoksa tekrar uykuya mı daldı diye merak ederek.

Adını söylediğim anda kıpırdanıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Yatakta doğrulmadan önce "Evet," diye mırıldanıyor. Yanına oturuyorum ve bardağı ona uzatıyorum. Bardağı eline alıyor ve gözleri kapalı bir şekilde dudaklarına götürüyor. Pizza gerçekten tuzlu olmalı çünkü neredeyse tüm bardağı tek seferde bitiriyor. Tekrar uzanıp yorganı üzerine çekmeden önce nefes almaya çalışarak bardağı bana uzatıyor. Buzdolabına geri dönüp bardağı tekrar dolduruyorum ve her gece yaptığım gibi yanına gidip yastığının yanına koyuyorum. Yumuşak horlama sesi odayı dolduruyor.

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Yatak odama geri dönmeden önce ona usulca "Seni seviyorum," diyorum.

Telefonumu alıp tekrar yatağa girmeden önce komodinin üzerine koyuyorum. Tam başımı yastığa koymuştum ki telefon çalıyor ve arayanın yine o olduğunu görüyorum. "Alo," diye yumuşakça cevap veriyorum.

"Hey, pardon, yine ben," diyor ve sesi nefes nefese kalmış gibi çıkıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, beni neden tekrar aradığından emin değilim.

"Aileme söyleyeceğim." Açıkça söylüyor ve bunu bir beyan olarak dile getiriyor. Neredeyse gülecektim çünkü sesi aynı anda hem çok ciddi hem de çok gergindi.

"Anlamıştım." Şimdi kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Matty ağzından kaçırmadan önce onlara söylemek zorundayım." Derin bir nefes verdi. Matty'nin bildiğini fark edince ellerim terliyor. Sofia yüzünden bileceğini düşünmüştüm ama onun da bildiğini bilmek, bunun gerçekten yaşandığını ve sadece benim kafamda olmadığını pekiştiriyor. "Eğer anneme söylemezsem ve o da Matty'den öğrenirse, muhtemelen beni hadım eder."

Sinirle gülmekten kendimi alamıyorum. "O zaman onlara söyleyebilirim." Okyanusun ortasındaki bir dalga gibi boğazıma doğru yükselmeye karar veren elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Tüm bunları tek başına yaşadığın için üzgünüm," diyor bana, sesi yumuşuyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıp ağzımdan usulca nefes veriyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu telafi edeceğim."

Başımı salladım. "Telafi edilecek bir şey yok." Gözlerimi açıyorum ve kısa bir süre önce durduğu, küçük elleriyle gözlerini ovuşturduğu kapı çerçevesine bakıyorum. Tek yapabildiğim gülümsemek. "Onun için her şeyi tekrar yapardım." Sesim titriyor. Sessiz bir gözyaşı kaçıyor. "O şimdiye kadar yaptığım en iyi şey. Eller aşağı, şimdiye kadar yaptığım en iyi şey."

"Teşekkür ederim." Sesi vücudumu ürpertiyor, ki bu çılgınca çünkü en son böyle hissettiğim an eğilip beni ilk öptüğü andı. Orada, lokantanın ortasında, insanlar gelip giderken, kimse köşedeki iki kişiye dikkat etmiyordu. Kimse o gecenin her şeyi değiştireceğini bilmiyordu.

"Ne için?" Ona soruyorum, bana ne için teşekkür ettiğinden emin değilim.

Olaclara hazır olmadığımı da biliyorum. Sözlerinin ortaya çıkmasına hazır değilim. Beni bundan sonra geleceklere hazırlayabilecek hiçbir şey yok. "Çocuğumuza en iyi anne olmak," diyor kıkırdarak. Onu, son dört yıldır kızımızın üzerinde büyüdüğünü gördüğüm bir sırtışla gülümserken hayal ediyorum, onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen onu her zaman büyüledi. Bilmeden ondan aldığı bir parçaydı bu. "O en iyisi ve bu senin sayende."

stefano

Ağırdan almam ve yavaşça ilerlemem gerektiğini biliyorum ama Addison'da bana aşıladığım her şeyi unutturan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Koyduğum her kural bir anda siliniyor ve söz konusu o olduğunda hiçbir kural kalmıyor. Tek gecelik ilişki yok, bu listeden çıkarıldı. Bağlanmak yok, aramızda mesafe olsun. Ama yine de, o gece onunlayken tek yapabildiğim tüm o küçük dırdırcı yorumları kafamın arkasına itmekti. Tek istediğim onu öpmekti. Hayatımda yediğim en kötü lokantanın ortasında tek yapmak istediğim yüzünü tutup onu öpmekti. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak için yemek sipariş etmeye devam ettim. Sonunda bana çarpıp gözlerimin içine baktığı anda ona sormak için can attığım şeyi soracak cesareti bulana kadar yemek sipariş etmeye devam ettim. Dürüst olmak gerekirse o an için dünyanın durduğunu düşünüyorum. "O gerçekten de en iyi çocuk," diye onaylıyor Addison ve sesindeki gülümsemeyi bile duyabiliyorum.

"Tamam, ailemi aramalıyım ve bu işi bitirmeliyim." Derin bir nefes alıyorum. "Bana şans dile."

"Umarım benimkinden daha iyi sonuçlanır," diyor. Şaka yapmaya çalıştığını biliyorum ama ellerim yumruk gibi sıkılıyor. Bana anlattığı küçük şeyden sonra kanım kaynıyor ve onunla oturup bana tam olarak ne olduğunu anlatmasını istediğimi biliyorum. Ancak iki ay boyunca kanepede sörf yapmak, kırmızı ya da siyah ya da bir insan kendini kaybetmek üzereyken hangi rengi görüyorsa onu görmem için yeterliydi.

"Yarın görüşürüz," diyorum ve hızlıca bağlantıyı kesiyorum. Telefonu kapatıp babamın adını aramaya başlar başlamaz hemen geri dönüp numarasını favori listeme ekliyorum, böylece ne olursa olsun bana her zaman ulaşabilecek.

Sonra geri dönüp babam için kamera düğmesine basıyorum. Yüzüm ekranı doldururken zil sesleri odayı dolduruyor. Küçük dairenin dönüp ekranın ortasına bağlanması için üç kez daha çalması gerekiyor. Yüzümün tamamının köşeye itilmesi ve babamın yüzünün ekranı doldurması bir dakika sürüyor. "Bakın kim gelmiş," diye selamlıyor beni, kanepede arkasına yaslanarak.

Üzerinde sade gri bir gömlek ve büyük olasılıkla eşofman altı var, siyah saçları geriye taranmış ve sakalı üç gün önce onu gördüğümde olduğundan biraz daha uzun.

"Merhaba," diyorum, sırtımı yatağın başlığına yaslayıp oturmadan önce ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Annem nerede?"

"O burada," diyor ve telefonu çeviriyor, böylece U şeklindeki kanepenin köşesinde elinde bir kitapla oturan annemi görebiliyorum. Üzerinde sadece süslü görünmesini sağladığı bir pijama takımı var. Saçları gevşek ve bir omzuna dökülmüş, yüzünde tek bir makyaj izi bile yok. "Gördün mü?" "Anne," diyorum

Fransızca, başını kaldırıp bakıyor, yüzü bir Mavi gözleri parlayacak kadar büyük bir gülümseme.

"Mon chéri." Sevgilim, diye Fransızca cevap veriyor, kitabı yanına bırakıyor ve babamın yanına kayıyor. Babam kolunu hareket ettiriyor, böylece kızım ona sokulabiliyor. Başının yanını öpmeden önce bir kolunu omzuna doluyor. "Tu es où?" Neredesin?

"Matty'deyim," dedim ikisine de.

"Ne?" diye soruyor annem, şok olmuş bir halde. "Pourquoi?" Neden?" diye soruyor ve tüm kelimeler ağzımda birbirine karışıyor.

"Um." Birden kendimi yeniden on altı yaşımdaymışım ve her şeyi berbat etmişim de aileme haber vermek zorundaymışım gibi hissediyorum. Okulu asıp babamın imzasını taklit etmeye karar verdiğim, ama beni yakalayıp evi aradıkları zamanki gibi. Kız kardeşim Karrie, ben içeri girmeden önce beni uyardı. Bu yüzden bana bağırımlarına izin vermek yerine, içeri girer girmez onlara itiraf ettim. Tabii bu yalan beni gizliden gizliye suçlu yapıyormuş gibi davrandım, onlar da buna kandılar ya da belki saçmalığın kokusunu almışlardı ama görmezden geldiler. "Bu hafta sonu buraya gelebilir misiniz?" İkisine de sordum. Vücudumdaki sinirler yataktan fırlamama neden oluyor ve odada yavaşça ileri geri adım atıyorum.

Annem bana bakıyor, az önce ona ne sorduğumu çözmeye çalışıyor. Sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama ne olduğunu anlayamıyor. "Neden?" diye cevap vermeden önce birkaç dakika bana baktı. Bakışları parlamaya dönüşüyor ve bunu beklerken doğruluyor. Bu annelik içgüdü; ortalığın karışmak üzere olduğunu biliyor. Ben büyürken, bunun onun sahip olduğu özel bir yetenek olduğunu düşünürdüm. Bizden daha iyi bildiğini öğrendim.

"Bunu nasıl söylerim?" Bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Her zaman onları görmem gerektiğini söyleyebilirim ama annem buna izin verecek biri değil. Artık her şeyi bilmesi gerekiyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

Gözlerini olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kapatan babama bakıyorum. Annem yine ayrıntıyı fark ediyor ve önce bana, sonra babama, sonra tekrar bana bakıyor. "Seni torununla tanıştırmak istiyorum." Kahretsin, bunu söylemek düşündüğümünden daha kolay oldu, en azından benim için.

Annemden gelen çılgılık beklediğim bir şey değildi. "Hamile mi? Onu iki haftadır tanıyorsun!" diye bağırıyor. "Mümkün değil mi?" Mümkün değil, diye mırıldanıyor Fransızca. "C'est un blague? Tu plaisantes j'espère?" Bu bir şaka. Önce babama, sonra bana bakıyor ve bu kez telefonu babamın elinden alıyor. "Stefano," diyor adımı sıkılmış dişlerinin arasından, "bana korunmayacak kadar aptal olmadığını söyle? Onunla bir aydır çıkıyorsun."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve sonunda Jenna'yla olduğunu düşündüğünü anlıyorum. "Hayır, o değil." Başımı sallıyorum.

"Ne?" Kanepeden sıçradı. "Bu bir poisson d'avril numarası mı?" Bir Nisan şakası, diye soruyor telefonu elinden alan babama.

"Vivienne," diyor usulca, "sakın ol." Elini tutuyor ve onu yanındaki kanepeye çekiyor.

"Sakinleşmek mi?" diye tıslıyor ona ve ben bile bunu soruş şeklinden dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Sakin *ol oğlum*." Oğluna vurgu yapıyor ve ben gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. İşleri berbat ettiğimizde hep bir ebeveynin çocuğu olmuyor muyuz? "Az önce bize bir torunumuz olduğunu söyledi."

"Duydum," diyor babam her zamanki gibi sakince. Sakinliği ondan aldığım kesin. "Neden söyleyeceklerinin geri kalanını dinlemiyoruz?"

"D'accord." Peki, diye tıslıyor. "Bu çocuğun annesi kim?" "Addison," diyorum ve onun adını duyunca göğsümün ısınmasına engel olamıyorum.

Çocuğumun annesinin kim olduğu konusunda gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

öyle.

"Addison?" Annem birkaç kez gözlerini kırpıştırarak onun adını söylüyor. "Bekle, düğünü planlayan kişi mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve beklerken hareket etmeyi bırakıyorum.

"Ama?" Başını sallıyor ve sonunda anladığını görüyorum. Elini yavaşça ağzına götürürken nefesi kesiliyor. "Prenses kız mı?" diye soruyor bana ve sonra babama bakıyor. "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye soruyor.

"Merde," diye yanıtlıyor babam, Fransızca'da bok anlamına gelen kelimeyi kullanarak. Biz doğmadan önce birkaç kelime biliyordu ama sonra biz öğrenmeye başladık,

bizimle birlikte öğrendi çünkü konuşmaların dışında kalmak istemiyordu. Ayrıca, annemin her zaman onun haberi olmadan bizimle bir şeyler planladığını düşünüyordu ve genellikle de planlıyordu. "Mon amour." Aşkım, dedi ona ve annem yeniden canlandı.

"Yapma, 'aşkım' deme bana," diye tıslıyor ona. "Tu le savais et tu ne m'as rien dit." Biliyordun ve bana söylemedin. "Ridicules, j'en reviens pas." Saçma, buna inanamıyorum. "Imbécile." Embesil.

Babam ayağa kalkıyor ve telefonu sehpanın üzerine bırakıyor. "Ma belle." Benim güzelim, diyor. "Sadece söyleyeceklerini dinleyebilir miyiz?"

"Hiç başlamıyorsun bile, Markos." Başını sallar ve telefonun önüne oturur. "Bu büyük sırrı biliyordun ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Başını ona doğru sallıyor ve ne kadar alçak sesle söylediğini bile anlamadığım Fransızca kelimeler mırıldanmaya başlıyor. Ama kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. "Bunu benden sakladın mı?" diye soruyor ona. "Bu büyük sırrı bildiğin halde bana nasıl söylemezsin?" Babam bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kadın elini kaldırarak onu durduruyor. "Bunu nasıl yaparsın?" Babam yine bir şey söylüyor, kadın yan gözle bakıyor, babam ağzını kapatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Ve sen," diye tıslıyor bana. "Senin neyin var böyle?" Ona cevap verme zahmetine bile katlanmıyorum, çünkü kafasındaki her şeyi atana kadar onunla oynanacak biri değil. "Sana kullanman için prezervatif aldık." Elini havaya kaldırdı. "Aylık abonelik." Sonra tüm kötü Fransızca kelimeleri mırıldanarak sözünü kesiyor.

"Bitti mi?" Ona soruyorum ve babam bile başını sallıyor.

"Ne me cherche pas, Stefano Dimitris." Sakın benimle uğraşma, diye tıslıyor bana ve tam adımı kullanıyor ki bunun asla iyi bir şey olmadığını herkes bilir. Asla. "Bitti mi?" sorumu taklit ediyor.

"Onunla tanışmak istiyor musun, istemiyor musun?" Ona soruyorum, hayır diyebileceğini düşündüğüm için ses tonum gergin. Bunu Addison'a nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ailem hayır derse ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Hayır demeleri gerçekten bir seçenek değil.

"Ne kadar aptalca bir soru bu?" diye bağırıyor babam. "Onunla tanışmak istiyor muyuz, istemiyor muyuz?" Sonra anneme bakıyor, onun bir şey söylemesini bekliyor.

"On arrive demain." Yarın geliyoruz, dedi annem.

"Ailesi bir bouffon yetiştirdiğimizi düşünecek." Bana bouffon dediğinde gülmek zorunda kalıyorum, ama sonra aşağı bakıyorum, görmezden gelmeye çalışıyorum

Ailesi hakkında yorum yapıyor. Onlara ailesinden bahsetsem mi bahsetmesem mi diye düşünüyorum. Babamın sessizliği fark etmesi için bir dakikadan fazla bir süre hiçbir şey söylememem gerekiyor.

"Sorun nedir?" Beni rahatsız eden şey hakkında ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama ailemin aptal olmadığımı göstermek için onun ailesiyle tanışmak isteyeceğini de biliyorum. Bu konuda kendini kötü hissetmesini istemediğimi de biliyorum.

"Ailesi onu evden kovdu." Kelimelerim kristal berraklığında çıkıyor ve odanın sessizliği kelimelerin daha fazla yankılanmasına neden oluyor.

Babamın eli havaya kalkıyor ve elini sehpa vuruyor, bu hareket telefonun biraz titremesine neden oluyor. "Stefano," diye tıslıyor adımı.

"Baba, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başımı eğip yatağın kenarına oturarak ona soruyorum. "Hissediyorum." Gözlerimi kırptırıyorum ama ilk kez gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. "Ne hissettiğimi bile bilmiyorum, midemde bir yanma var sanki," diyorum ikisine de ve annem gözlerinden akan yaşları silmek için başparmağını kullanıyor. "Sonra göğsüm sıkışıyor ve her yedi saniyede bir kusacakmışım gibi hissediyorum" diyorum nefes nefese.

"Buna aşk deniyor, salak herif," diyor babam usulca. "Yarın geliyoruz," diye annemin az önce söylediklerini tekrarlıyor. "Onları dışarı çıkaracağız."

"Yapamazsın," diyorum ona. "Cumartesi günü zaten dışarıda yiyeceklerini söyledi."

"Stefano." Annem masadan telefonu kapıyor ve yüzünün tamamını görebildiğimden emin oluyor. "Onu ara ve ailenin onu dışarı çıkaracağını, çünkü ona bir yemekten çok daha fazlasını borçlu olduğumuzu söyle." Bakışları ve ses tonuna itiraz edemeyeceğim, özellikle de az önce olanlardan sonra.

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Yarın görüşürüz, sanırım."

"Aptal," annemin telefonu yüzüme kapatmadan önce söylediği son şey.

Telefonumu kenara fırlatıyorum ve ellerimle yüzümü ovmadan önce tavana bakıyorum. Sonra öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime koyuyorum ve başımı öne eğiyorum. Belki beş dakika sonra merdivenlerden yukarı doğru koşan ayak sesleri duyuyorum. Kapıya bakıyorum, kapı açılmadan önce bir saniyeliğine vurulduğunu duyuyorum ve Matty orada şortla ve tişörtsüz duruyor.

"Ailene söyledin mi?" Ona öylece bakıyorum. "Yarasa Sinyali serbest bırakıldı."

"Beş dakika oldu," diyorum saatime bakarak, "bana sorarsanız aile tembellik yapıyor."

Matty güler ve başını sallar. "Max Amca ve Matthew'dan bölgede kiralık evleri olup olmadığını soran dört mesaj aldım."

"Hayır de," diye bağıyor Sofia evin içinden bir yerlerden, "bizimle kalabilirler!"

"Delirdin mi sen?" Matty omzunun üzerinden bağıyor. "Sakın bunu yüksek sesle söylemeye cüret etme, Örümcek hisleri olabilir." Odadan dışarı çıkar. Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce, "Bu eğlenceli olacak," diyor.

Telefonumu elime aldım, sadece bir kişiyle konuşmak istiyordum. İsmi buldum ve onu aramak yerine mesaj attım. Eğer uyuyorsa, onu uyandırmak istemiyorum.

Konuşabilir mi sin ?

Telefonuma bakıyorum ve üç noktalı gri baloncuğun, telefonum bir mesajla pinglemiden önce açıldığını görüyorum.

Yeterince konuşmadık mı ?

addison

Mesajı gönder tuşuna basıp telefonu yere bırakıyorum ama telefon yanımda usulca çalışıyor. Kulağıma götürdüğümde kahkahasının telefona dolduğunu duyabiliyorum. "Merhaba."

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Kahkahası hala geliyor. Neden bilmiyorum ama kahkahası beni gülümsetiyor.

"Şey, son telefon görüşmemizin üzerinden yaklaşık yirmi dakika geçti," diye cevap veriyorum, yatağa gömülerek.

"Ailemi aradım," dedi ve her şey durdu. Bu noktada nefes aldığımı bile sanmıyorum.

"Oh," dedim.

"Evet, yarın geliyorlar."

Hemen doğruldum. "Ne?" Fısıltıyla söylüyorum ama sesim Yelp.

"Ve seni Avery ile tanıştırmak için yemeğe çıkarıp çıkaramayacaklarını sordular." Benim

Normalde göğsümde atan kalbim şimdi o kadar hızlı ve sert atıyor ki göğüs kafesimden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Ummm," diye başlıyorum, kulaklarım uğuldamaya başlarken kalp atışlarımı normale döndürmek için gözlerimi kapatıyorum. "Orada olmama gerek yok." Elimi başımın üzerine koyuyorum, belki bayılacağımı ya da kızıl olduğumu düşünüyorum.

"Ne?" diye bağılıyor. "Tabii ki orada olmalısın."

"Ugh." Elimi karnımın üzerine koydum. "Bilmiyorum. Ebeveynlerle aram pek iyi değildir." Kafam patlamak üzereydi. Bu kadarı çok fazla; hepsi çok fazla. "Yani, kendiminkine baksana." Acı acı gülüyorum, şaka yapmaya çalışıyorum ama bunca zaman sonra bile acısı hâlâ dinmiyor. Boşluk hala orada. Avery'yi tanımaya çalışmamış olmaları bile kalbimi kırıyor çünkü o en iyisi, ama bunun onların kaybı olduğunu da biliyorum. Onun muhteşemliğini hayatlarında hak etmiyorlar.

"Gelip beni annemden korumalısın," diyor ve ben ona gülmek için dudaklarımı kıpırdatmıyorum. Ses tonu hem eşit derecede korkmuş hem de paniklemiş. "Benden memnun değil."

Nedenini bile bilmiyorum ama kelimeler ben farkında olmadan dökülüyor. "Tamam." Pes ediyorum. "Gideceğim. Şimdi yatmam gerek yoksa yarın gözlerimin altında torbalar olacak ve ailenle ilk kez tanışırken böyle görünmek istemem."

Kıkırdıyor. "Addison, patates çuvalı giysen ve yüzünden savaş boyası damlaları aksa yine de odadaki en güzel kadın sen olursun."

Kalbim durdu. Tamamen. "İyi geceler Stefano," diyorum telefonu kapatmadan önce ve telefonumu rahatsız etmeyin moduna alıyorum. Bunu onunla yapmayacağım. Onun bir kız arkadaşı var ve oraya girip onu çalacak kişi ben değilim. O kişi ben değilim. "Birlikte bir çocuğumuz var, bu yüzden ona iyi davranmak zorundayım, ama Stefano ve ben söz konusu olduğunda bu kadar," diye homurdanarak telefonumu komodinin üzerine koyuyorum. *Ama seksi değil mi? diye* bağılıyor kafam. *Diliyle yaptığı o şeyi hatırlıyor musun?* Ellerimi kulaklarıma götürüyorum. "Artık seni dinlemiyorum." Arkamı dönüp gözlerimi kapatıyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyor çünkü şimdi tek görebildiğim, beni kimsenin üzerinde çalışmadığı o otel masasına yerleştirirken gömleğini üzerinden yırtışım. Elleri bacaklarımda geziniyor, o bacaklarımda ortasında duruyor, ağızlarımız birbirini yiyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bunun hiçbir faydası olmadı." Yan dönmeden önce sırt üstü d ö n ü y o r u m . "Şu anda kız arkadaşıyla yatakta," diyorum kendi kendime. "Evet, o yüzden kapa çeneni ve uyu."

Uykuya dalmam ne kadar sürüyor bilmiyorum ama ertesi gün kendimi yataktan tam anlamıyla soyarak çıkarmam gerekiyor. İşten sonra onu görmeye gideceğimi bildiğimden, kıyafet seçmek için olması gerekenden daha fazla zaman harcıyorum. Saniyeler içinde arabaya biniyoruz ve ancak otoparktan çıktığımda Avery bana sorular sormaya başlıyor: "Anne, Stefano gerçekten benim babam mı?"

Dikiz aynasına bakıyorum ve onun camdan dışarı baktığını görüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam olduğunu söyledi," diyor ayakları bir aşağı bir yukarı giderken, "yani artık bir babam var."

"Senin her zaman bir baban vardı," diyorum direksiyonu tutarak. "Ama artık insanlara babamın benimle yemek yediğini söyleyebilirim." Arabayı otoparka girip arabayı park etti. "Bayan Terry bana dün gece ne yaptığımı sorarsa, babamla yemek yediğimi söyleyebilirim."

"Evet." Ona baktım. "Babanı gördüğünü söyleyebilirsin." Emniyet kemerini çözerken bana başını salladı ve sonra aşağı atladı.

yükseltici koltuk. Arabamın kapısını açtım ve sonra onunkini açtım. Arabadan atlıyor ve okula girerken elimi tutuyor. İçeri girer girmez sınıfının kapısına yöneldi.

Önce ona sonra bana bakan öğretmenini görür görmez, "Babam beni görmeye geldi," diyor. Şaşkınlık yüzünden okunuyordu, özellikle de onlara babasının hayatında hiç yer almadığını söylediğimden beri. "Pizza getirmiş ve bana prenses elbiseleri almış."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Bayan Terry.

"Tamam, gel annene bir öpücük ver" diyorum, çömeliyorum ve o da yanıma geliyor.

"Stefano gelip beni tekrar görecektir mi?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Okuldan sonra parka gideceğiz ve o da orada olacak," diyorum ve sınıfa koşmadan önce ayağa fırlıyorum. Arabama doğru yürümeden önce kimseye bakmaktan kaçınıyorum. İşe gittiğimde bile içeri giriyorum, doğruca mutfaka gidiyorum ve kahveyi başlatıyorum. Dünün aksine, bu sabah daha az tantana var.

Shelby benden kısa bir süre sonra geldi. Elindeki telefon çalarken bana "Günaydın," diye mırıldanıyor.

Clarabella araba koltuğuyla içeri giren bir sonraki kişi. İçeri girerken oflayıp pufluyor ve kapı arkasından kapanıyor. "Çocuk yap diyorlar." Yüzündeki saçları savuruyor. "Eğlenceli olacak, dediler."

Ona baktığımda dudaklarımı yuvarlıyorum ve ipek gömleğinden kelimenin tam anlamıyla sızdığını görüyorum. Gözlerim büyümüş olmalı, o da yere bakıyor. "İnek gibiyim," diyor, bebek hâlâ uyurken araba koltuğunu yere bırakırken. "Yemin ederim, ağlıyor ve içimden akıyor. Geçen gün sadece onu düşündüm ve her yere damlıyordu."

"İğrenç," diyor Presley, o sırada kapıdan içeri girerek, "akıtıyorsun." Onu işaret ediyor ve Clarabella sadece soluk soluğa kalıyor.

"Gerçekten mi?" Yere bakıyor. "Bekle, gömleğin süt sızdırmıyor mu?" Gözlerini deviriyor. "Ben temizlerken yeğenine göz kulak ol."

"Onuncu koridoru temizleyin." Presley, Clarabella'nın arkasından bir şaka yapar. O da elini havaya kaldırıp ona ters ters bakar. "Günaydın," diye selamlıyor ve araba koltuğunu alıp yanında getiriyor.

Arkamı dönüyorum ve e-postalara başlıyorum. Sofia içeri girdiğinde ona sormam gereken bir sürü soru var. Zaman akıp gidiyor ve kapının açıldığını duyduğumda Sofia'nın gelmesini bekliyorum. Gülümseyerek başımı kaldırdığımda

Stefano'nun içeri girdiğini gördüğümde kayboluyor. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve kollarını dün olduğundan daha büyük gösteren beyaz kısa kollu bir gömlek var. Aviator gözlüklerini başının üstüne itiyor, beni gördüğünde yüzündeki gülümseme onu dolduruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sandalyemden bile kalkmıyorum çünkü kalkamıyorum. Sanki tüm hareketler bedenimi terk etmiş gibi.

Elinde göremediğim kahverengi çantayı havaya kaldırdı. "Sana öğle yemeği getirdim."

Ağzım bir şey söylemek için açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor, sadece kapatıyorum ve sonra tekrar açıyorum. Ama o kısa süre içinde Clarabella arkadan çıkıyor, ön kapı açılıyor ve Sofia içeri giriyor.

Stefano'ya "Senden ayrılalı on dakika falan oldu, nasıl geldin buraya?" diye çıkışır.

"Birincisi, sizden bir saat önce ayrıldım," diye düzeltiyor, "ve ikincisi, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş." Kız yere bakar ve güler.

Hemen düzeltiyor ve ona ters ters bakıyor. "Ne istiyorsun?"

"Addison'a öğle yemeği getirdim," diyerek masama doğru yürüyor ve bacaklarım sonunda ayağa kalkmanın uygun olduğuna karar veriyor.

"İlginç," diyor Clarabella ve Sofia kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmadan önce aynı anda.

"Hiçbir şey ilginç değil." Masamın etrafında Stefano'ya doğru yürüyorum, kokusu ağzımı sulandırıyor ve midemde bir sancıya neden oluyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve çantayı ondan alıyorum. "Sonra görüşürüz." Bana sırtlıyor ve sonra yüzünü bir gülümseme kaplıyor. İstiyorum ki ama aynı zamanda ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum, yani beynimin iki kısmı aynı anda çalışıyor.

"Evet," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, sonra söylememem gereken bir şey söylemeden önce ısırıyorum.

Dönüyor ve gözlükleri takıyor. "Hanımlar, iyi günler." Kapıyı iterek açıyor ve arkasından çarparak kapandığında gözlerimi kapatıyorum.

Sofia'nın "Aman Tanrım," diye mırıldandığını duyuyorum ama tek yapabildiğim başımı sallamak. "Önemli bir şey değil." Kendi evime dönmeden önce onlara bakmaktan bile kaçınıyorum.

Masa.

"Hiçbir şey değil," diyor Clarabella. "Luke'un öğle yemeği."

Sofia, "Eğer ona tam bir kombo aldıysa, işinin ehli olduğunu anlarsınız," diye ekliyor.

"Eğer ona bir içki bile aldıysa, bütün gün onu düşünmüştür." Clarabella önce ona, sonra bana baktı. "Çantayı aç," diyor benden.

Çantayı açıyorum ve gözlerim bir sandviç, bir paket cips, tatlıya benzeyen başka bir şey ve bir şişe çayı tarıyor. "Bir paket cips ve sanırım bir tatlı."

"Yalan söylüyorsun," diye alay ediyor Sofia ve bir adım öne çıkıyor ama o daha fazla yaklaşmadan çantayı kapatıyorum ve ikisi de gülüyor.

"Bu bir evre." Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Bir kızı olduğunu yeni öğrendi." Çantayı masama koyarken elim titriyor. "Her şey yoluna girer girmez hayatına devam edecek." Kelimeleri ağzımda asit gibi hissediyorum. Kısa bir süre içinde gidecek ve ben de kalbi kırık bir kızla uğraşmak zorunda kalacağım.

"Bir ev satın alıyor," diyor Sofia ve ben beş dakika önce olduğumdan daha fazla şaşıyorum. "Görünüşe göre bu büyük bir olay."

"Ama-" Başım dönerek söylemeye başladım. "Ama o bir şehir adamı." Eğer kafamı masama vurabilseydim, sanırım defalarca vururdum. Tıpkı çizgi filmlerde yaptıkları gibi.

"İnsanlar değişebilir," diye hatırlatıyor Sofia bana, "bana bakın."

Clarabella gülerek, "Sen Güney'de büyüdün," diye çıkışıyor. "Bana bak, diyor," diye onunla dalga geçiyor.

Sofia ellerini havaya kaldırarak, "Bir çiftlikte," diye karşı çıkıyor. "Burası olabildiğince şehir." Başını yana doğru eğiyor. "Kemerini bağla, düğün çiçeği ve aileye hoş geldin."

stefano

Ofisinden çıkıyorum, kapı arkamdan çarpıyor ve hemen oraya geri dönmek istiyorum. Ortaya çıkmamın onu şaşırttığını biliyorum. Kafasını kaldırıp beni gördüğü anda beni beklemediğini anladım. Ona öğle yemeği getireceğimi de biliyordum, özellikle de zaman kazanmak ve erken ayrılmak için yemek yemediğini söylediğinde. Ne yediğini bile bilmiyordum ama en popüler ürünü istedim, o da onu aldı.

Arka cebimdeki telefonum çalıyor ve Matty'den gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Batmobile on dakika içinde iniyor. Neredesin sen?

Yola çıkıyorum.

Arabaya biniyorum ve telefonu bardak tutucusuna koyuyorum ki bir mesaj daha geliyor.

Ona öğle yemeği götürmeye m i gittin?

Evet, neden?

Neden? Sence neden? Asıl soru onu neden aldın?

Öğle yemeği m i ?

Yemek yemesi lazım. Mesaj atamam, araba kullanıyorum.

Arabam sende. Sesli mesaj yazabildiğini çok iyi biliyorum. Amcık, buraya

gel. Bütün aileyle uğraşmak istemiyorum.

Benim için burada bile değilken.

Ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum çünkü dört dakika içinde özel havaalanında olacağım. Arabadan iniyorum ve etrafıma baktığımda Matty'nin alanı çevreleyen tel örgülerin yanında durduğunu görüyorum. "Neden her şeye ulaşmak dört dakika sürüyor?"

"Küçük bir kasaba," diye mırıldanıyor, telefonundan başını kaldırarak. "Arabamda en fazla on beş dakika kalıyorum ve o da şehir merkezindeysem." Söylemek üzereydi

ama uçağın yavaşça çitlerin yanında durduğunu görünce duruyoruz. Telefon ikimizin elinde de çalışıyor.

Matthew Amca:

Biz geldik.

Matty'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. "Uçağı göremeyeceğimizi mi sanıyor?" Uçak kapanıp yan kapısı açıldığında kıkırdıyor.

"Bekle, onun geleceğini bilmiyordum," diyorum Matty'ye bakarak, o da sadece başını sallayıp kıkırdıyor. Uçağın kapısı açılıyor ve merdivenler çıkıyor. Babam, annem ona katılmadan önce kafasını dışarı uzatıp dört merdivenden inen ilk kişi oluyor. Annem son basamağa geldiğinde elini tutabilmek için her zaman önce o çıkar. Arkasından baktığımda en yakın arkadaşı Karrie teyzemin çıktığını, ardından Matthew amcamın, sonra Max amcamın ve son olarak da Allison teyzemin indiğini görüyorum.

Kapıya vardıklarında ve kapı açıldığında altısına "Aman Tanrım," diye nefes veriyorum. "Uçakta başka kimse var mı?"

"Hayır," diyor Matthew babamın arkasından, başını geriye atıp gülererek. "Viktor da gelecekti ama bir işi vardı."

"Bensiz hiçbir yere gitmediğini biliyorsun," diyor Max Amca, "normalde ben de gitmezdim ama bu." Başını sallıyor ve gülüyor. "Bunu kaçırmayacağım."

Allison Teyze, "Herkesin güvende olduğundan emin olmak ve birilerini bağlamak için buradayım," diyor. "Büyükbaba Cooper sıkılmış dişlerinin arasından konuştu." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bir telefon bekliyor."

"Düşündüm ki-" diye söze başlıyorum, babam yanıma gelip omzuma bir tokat atıyor, ardından annem bana ters ters bakıyor. Yanağından öpmek için eğildim, o da bana kızgın olmasına rağmen beni usulca öptü.

"Bu senin ilk hatandı," diye mırıldanıyor Matty yanımdan, "öyle sandın." Bana sırtlıyor ve Matthew omzuna tokat attığında şok oluyor. "Ahh. Ben yanlış bir şey yapmadım. Yanlış yapan o, biliyorsun." Sonra ellerini birleştiriyor ve bir bebeği sallıyormuş gibi görünüyor. Susmasını söylemek için omzunu itiyorum.

"Beni aramayacağını mı sandın?" Teyzem Karrie annemi kenara çekip önümde durdu. "Ben onun en iyi arkadaşayım." Bana gülümsüyor ve ben de eğilip yanağından öpüyorum. "Sence başka kim

"diye sordu ve ben işin bu kısmını hiç düşünmedim bile.

"Bunu ben de yapabilirdim," diyor babam ve Karrie Teyze hariç herkesi güldürüyor.

Babama ters ters bakıyor. "Onu nasıl kandırdığını hepimiz biliyoruz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seksin kimsenin izlemek isteyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tanrım," diyor Matty, elini karnına götürerek. "İyi ki öğle yemeği yememişim." Bu, annemin ona ters ters bakmasına neden oluyor. "Üzgünüm, Tatie." Annemin ona karşı yumuşamasını sağlamak için Fransızca'da teyze anlamına gelen kelimeyi kullanıyor. Herkes bilir ki annem size kırgınsa tek yapmanız gereken Fransızca konuşmaya çalışmaktır, birden neye kızdığını unuttur ve onunla iletişim kurmaya çalıştığınız için mutlu olur. Yani, çocukları hariç herkes.

"Hepimizin bunu içine çekmesi gerekecek." Anneme baktım.

"Başa çıkmamız gereken çok şey var." Herkese bakıyorum ve elimle bir daire çiziyorum. "Ama çok fazla insanla birlikte olmadı, o yüzden bebek adımları." Addison için endişelenmeye başlıyorum. İsteyeceğim son şey onun gergin ya da rahatsız olması. Eğer içine kapandığını görürsem, onu oradan çıkaracağım ve sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim.

"Gidip evi görelim," diye ısrar ediyor babam, ben de başımla onaylıyorum. Matty'nin diğer kamyonuyla gelmesi iyi oldu çünkü her iki kamyonun kasasında da bagaj var. Ne kadar kalacaklarını soracak enerjim yok; görünüşe bakılırsa en az bir hafta kalacaklar.

Annem, babam, ben ve Karrie teyzem kamyonete binerken diğerleri Matty ile gidiyor. Garaj yoluna girdik ve babam ıslık çaldı. "Bu-"

Annem kamyonetin arka kapısını açarak, "Burası bir ev," diyor.

Matthew amcam evi incelerken ellerini kalçalarına koyarak, "Hoşuma gitti," diyor.

"Bölgedeki suç oranı nasıl?" diye soruyor Max amcam telefonunu çıkarırken. "Sadece sokak adını gireceğim ve sana söyleyebileceğim."

"Herkesi aradığına memnun değil misin?" Matty ön kapıya giden merdivenleri çıkmadan önce omzuma bir tokat atarak bana takılıyor.

Cebimden anahtarı çıkarıp ön kapıyı açıyorum, içeri girip ilk kapıyı kapatıyorum. "Kapıların çoğu sürgülüdür," diye açıklıyorum,

İkinci kapıyı kaydırarak açtım.

"Harika," diye gözlemliyor Matthew, "böylece sana kızdığında kapıları çarpamaz."

Fuaye alanına girdiğimizde ona başımla selam veriyorum ve dairesel merdiven ortada duruyor.

"Bu o Güzel." benim Baba Notlar, bakıyor etrafta.

"Nasıl kaç yatak odası var?"

"Beş yatak odası var," diye cevap veriyorum. Babam, çoğu zaman bir bavulla yaşayan biri için çok fazla evmiş gibi ıslık çalıyor. "Biliyorum."

Annem mutfakın olduğu tarafa doğru yürürken bana "Taşınıyor mu?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum. Amacım burada yaşamak ama sanırım bunu aileme söylemeden önce onunla konuşmalıyım.

"Peki, bir plan yapmadın mı?" diye soruyor amcam Matthew.

"İki gün oldu," diyorum ona.

"Aynen öyle," diye karşı çıkıyor Max, ellerini kalçalarına koyarak. "Nasıl olur da bir planın olmaz?"

"Herkes için bir şok olduğuna eminim." Allison teyzem bana cesaret veren bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Her halükarda, Avery için bir oda yapmak istiyorum," diye yüzde bin emin olduğum tek şeyi söylüyorum.

"Evet." Annem başını sallıyor. "Zaten üzerinde çalışıyorum." Bana gülümsüyor ve dün onunla telefonda konuşur konuşmaz o işe çoktan başladığını anlıyorum.

Evin içinde dolaşıp dışarı çıkıyoruz ve bir havuz yaptırmaktan bahsediyoruz, çünkü hangi canavar çocuğu için bir havuz yaptırmaz ki? Telefonum çalıyor ve ben de gruba bakıyorum.

"Gidip Avery ve Addison'ı alacağım," diyorum endişeyle, sonra annemlere bakıyorum. "Buluşma zamanı geldiğinde size mesaj atarım." Babama bakıyorum, yavaş yavaş gitmemizin daha iyi olacağını anlatmaya çalışıyorum. Ben dönüp kapıdan çıkarken başını sallamakla yetiniyor.

Dondurmacıya onlardan önce varıyorum. Arabayı park edip dışarı çıkıyorum ve onları beklemek için gölgede duran küçük piknik masasına doğru yürüyorum. Yan tarafa bakıyorum, dev bir futbol sahasının önünde çocukların farklı noktalarda oynadığı büyük bir orman jimnastiği var. Bazı çocuklar maymun demirlerinin üzerinden geçmeye çalışırken, diğer çocuklar kaydıraklardan aşağı inerken cıglık atıyorlar.

Daha büyük çocuklar yan tarafta bir basketbol sahasının olduğu yerde oyuna başlıyorlar. Saniyeler geçtikçe gerçekten gerilmeye başlıyorum ve her otuz saniyede bir telefonuma bakıyorum çünkü sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Gözlerim etrafta dolaşıyor ve sonra bana doğru yürüdüklerini fark ediyorum. Addison her kıvrımını saran ten rengi bir pantolon ve ince kollarını gösteren dar siyah kolsuz bir gömlek giyiyor. Boynu daire şeklinde ve köprücük kemiği görülebiliyor. Kimsenin kullanmadığı o otel masasında otururken içine girdiğim anda ısırđığım köprücük kemiği. Aletim hemen sertleşiyor ama başımı sallıyorum, aşağıya ve sonra tekrar yukarıya, ikisine doğru bakıyorum. Addison, onlar konuşurken ya da daha iyisi Avery ona bir hikâye anlatırken Avery'nin elini tutuyor. Avery ona hikayeyi anlatırken boşdaki eli havada deli gibi dönüyor. Onlara baktığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ayrıca kendimi rahatlamış hissetmekten de alamıyorum. Hayatım boyunca hissettiğim en tuhaf duygu bu.

Addison birinin ona baktığını hissetmiş olmalı ve başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor. "Bak." Addison'ın beni işaret ederken ağzının hareket ettiğini görüyorum ve Avery elini bırakıp koşarak bana doğru geliyor. Piknik masasından kalkıp çömeliyorum ve onu bekliyorum.

"Arkadaşlarıma bir babam olduğunu söyledim." Bu açıklamayı yaparken sesindeki mutluluğu duyabiliyorsunuz. Saçlarını yüzünden iterek bunu söylüyor ve benim tek yapabildiğim gülümsemek, elini tutup sanki bunu hep yapıyormuşum gibi sarılmak için onu kendime çekiyorum.

"Günün nasıl geçti?" Onu bıraktığımda soruyorum ama sonra bize gülümseyen Addison'a bakıyorum. "Dondurma alalım mı?"

"Evet!" Avery bir aşağı bir yukarı zıplarken bağılıyor.

Addison gülümseyerek, "Sanırım bu bir evet," diyor. "Sadece küçük bir tane, hala yemek yememiz gerekiyor," diyor ve sanırım Avery onun söylediğı her şeyi kabul edecek.

Avery bana fısıltıyla "Tek boynuzlu olanı istiyorum," diyor, "lütfen."

"Küçük b i r tek boynuzlu at alacağız," diyorum kıza, sonra Addison'a bakıyorum, o da sadece başını sallıyor. "Vanilyalı külah alacağım," diyorum ona, dondurmayı pek sevmesem de. Ellerimi tutmam gerektiğini biliyorum yoksa sallanacaklar.

Waffle külahının üstünde küçük bir kepçe olan dondurma külahını alıyorum. Pembe ve mavi gibi görünüyor ama aynı zamanda sarı ve turuncu. Külahımı alıyorum ve masaya dönmeden önce parasını ödüyorum. Avery ve Addison'ın önündeki banka oturuyorum.

"Ee," diyorum dondurmamdan bir yudum alarak, "annem ve babam beni ziyarete geldi." Dondurmasını yalarken Avery'ye bakıyorum, burnuna bile biraz geliyor. "Ve seninle tanışmak istiyorlar."

Avery bana baktı. "Senin de mi annen ve baban var?" Addison'a bakıyorum, o da gözlerini kırıştıırıp çantasına bakıyor. Ben Avery'ye dönmeden önce bir saniye fermuarıyla oynadı.

"İstiyorum," diyorum ona. "Onlarla tanışmak ister misin?" Evet demesini umarak soruyorum, çünkü hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum, teşekkürler.

"Tamam," diye kabul ediyor sanki dünyası altüst olmayacakmış gibi.

"Tamam," diyorum ve ona yalvarmak zorunda kalmadığım için rahat bir nefes alıyorum.

onlarla tanışmak. Sırıtiyorum ve sonra Addison'a bakıyorum, o da yaşadığım mücadeleyi biliyormuş gibi başını sallıyor.

Addison'a baktığım iki saniye içinde Avery dondurma savaşını kaybetti. Kafamı kaldırdığımda elleri erimiş dondurma içindeydi, çenesinden damlıyordu ve her nasılsa alına bile bulaşmıştı. "Kaydırğa binebilir miyim?" diye soruyor Addison, o da külahı ondan alıp çöpe atmak için ayağa kalkıyor.

"Önce seni temizleyelim," diyerek çantasını açıyor ve beyaz plastik bir kap çıkarıyor. Açıyor ve mendile benzeyen bir şey çıkarıyor, ama sonunda bakıyorum ve ıslak bir mendil olduğunu görüyorum. Burnunu öpmeden önce önce yüzünü sonra da ellerini siliyor. "Kaydırakta bir kez, sonra gidiyoruz," diyor ve Avery koşmadan önce ona başını sallıyor.

"Sen iyi misin?" Addison'a soruyorum, o da bana başını sallıyor.

"Sanırım öyle," diye nefes veriyor. "Nasıl olmam ya da hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Benim asıl endişem Avery."

"Benim endişem ikinizsiniz," diyorum ve Avery geri geldiğinde bir şey söylemek üzereydi.

"Beni gördün mü?" diye soruyor yanımdaki koltuğa oturarak. "En hızlı ben gittim."

"Evet," diye yalan söyledim. "Şimdiye kadar gördüklerimin en hızlısı," diyorum ve o da bana başını sallıyor.

Addison, "Hadi kaçalım," diyerek beni güldürüyor.

"Kaybol." Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bu uzun zamandır duymadığım bir kelime." "Şey, en son hadi zıplayalım dediğimde," diyor Addison bana, biz yola çıkarken.

restorana yürürken, "kafasına vuracağımı sandı."

Avery elini Addison'ın ve benim ellerimin arasına kaydırırken gülüyorum. Söyleyecek bir sözüm bile yok, sadece birlikte olan ellerimize bakabiliyorum. "Bu sokağın adı ne anne?" Avery ona soruyor.

"Ana Cadde," diyor ona sessizce.

"Daha önce hiç ana caddesi olan bir kasabaya gitmemiştim," diye ekliyorum ve bana beş tane kafam varmış gibi bakıyorlar. "Genellikle büyük şehirlerdeyim." Şimdi Addison'a bakıyorum. "Neden bu kasabayı seçtin?"

Addison, Avery'nin elini sallayarak onun kıkırdamasına neden olurken, "Onu yetiştirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu," diye yanıtlıyor. "Ayrıca burada kimseyi tanımıyordum, bu yüzden kimse belli kişilerden bahsetmeyecekti." Ailesini söylemekten kaçınıyor. "Hepimiz için temiz bir başlangıç oldu." Bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyorum ama sabrım da çok az. Ayrıca, sinirlenip ona bunu sormamın ya da arkasından iş çevirip öğrenmemin an meselesi olduğunu da biliyorum. İkincisini yapmamayı tercih ederim ama ailemi korumam gerektiğini de biliyorum, ki buna artık o da dahil.

Kafamı kaldırıyorum ve annemle babamın restoranın dışında durduğunu görüyorum. Birbirleriyle konuşuyorlar, babam annemin elini tutuyor ve parmaklarını öpüyor. Diğer elinde büyük bir çanta tutuyor ve içinde ne olduğunu bilmediğim için içim burkuluyor. "Ayrıca amcalarım da gelebilir," diye mırıldanıyorum vakit kaybetmeden. Onun da bir şey söyleyecek zamanı yok. Sadece far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bana bakıyor. "İşte başlıyoruz."

addison

Stefano'nun ailesine yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Ellerim daha çok terlemeye, dizlerim daha çok titremeye başlıyor. "İşte gidiyoruz," dediğini duyduğumu sanıyorum ama kulaklarımdaki uğultu beni ele geçiriyor.

"İşte oradalar." Adamın sesinin geldiği yere doğru bakıyorum ve ayaklarım gerçekten de altı bin kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. Bize doğru bakıyor ve kocaman gülümsüyor ve bunun gerçek olduğunu anlıyorsunuz çünkü gözleri parlıyor. Bu Stefano'nun babası, Markos, düğünde bana tanıtıldığı gibi. O zamanlar kızımın büyükbabası olduğunu bilmiyordum, bu da olayı şimdikinden çok daha az garip hale getirmişti. Vivienne olduğunu bildiğim kadının elini bıraktı, çünkü düğünde yanıma gelip sarhoş olmadığını söyledi ve ona tatlı çay getirip getiremeyeceğimi sordu. Zara gelip beni bilgilendirene kadar tüm bunları Fransızca söyledi.

Fransızca "Oh mon dieu," diyor ve ben ne dediğini bilmeden paniklemeye başlıyorum. *Ya benden nefret ediyorlarsa?* Başım öyle bir bağırıyor ki, ana caddenin ortasında panik atak geçirmek üzereyim.

"Merhaba," diyor Markos yeterince yaklaştığımızda. Kulaklarımdaki uğultu gittikçe artıyor ve midem boğazıma düğümleniyor.

Avery elimi bırakırken usulca "Merhaba," diyorum, şüphesiz elimi çok sıktığım için.

"Bonjour," diyor Vivienne bana. Mavi gözleri neredeyse kristal mavisi. Yanıma geliyor. "Seni tekrar görmek güzel Addison," diyor ve bana sarılıyor, nefesim kesiliyor. "Bizimle buluştuğun için teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldıyor ve gözlerimden yaşlar süzölüyor. Beni bırakıyor ve sonra elimi sıkıyor, kendi gözyaşlarını silerek arkasını dönüp Avery'ye bakıyor. "Merhaba, ma puce." Kaşlarını birleştirerek ona bakan Avery'ye gülümsüyor. "Bu güzellik demek," diyor ona ve Avery şimdi kocaman gülümsüyor. "Birinın prenses olduğunu duydum."

Bu kelime Avery'nin kulaklarına müzik gibi geliyor. "Benim." Ayağa fırlıyor. "Ben prensesim." Kendini işaret ediyor.

"Bir prensesin tacı olmalı," diyor Vivienne ve dönüp Markos'a elini uzatıyor, o da ona mavi çantayı uzatıyor.

Yan tarafında bir yazı var ama ne yazdığını okuyamıyorum. Sanırım bir çeşit süslü yazı. "Neler oluyor?" Bana glmseyan Stefano'ya bakıyorum ama onun beyaz kâğıt mendili kenara çekip kutunun içindeki şeyi çıkardığını görünce gülümsemesi bozuluyor.

"Annem... nasıl desem." "Sıra dışı" diye eklemeden önce iki saniye düşünüyor.

Vivienne'e bakıyorum, çantadan mavi bir kutu çıkartıyor, kutunun üstünde de amblem var. "Bu ta," diyor elindeki kare kutuyu çevirerek, "Buckingham Sarayı'ndan." Avery'nin de benim de görebilmemiz için kutuyu çevirmeden önce açıyor.

Kutunun ortasında, beyaz saten bir yastığın üzerinde lanet bir ta duruyor. Elmas taca bakarken ağızım bir karış açık kaldı. "Bu mu?" Ne sorduğumu bile bilmiyorum çünkü ağızımdan başka bir şey çıkmıyor. Tacın her yerinde elmaslar var ve hatta etrafına küçük elmas iek şekilleri serpiştirilmiş.

Stefano'nun başını sallayarak söylediğı tek şey "Evet," oluyor.

Tacı ıkartıp Avery'nin başına yerleştirdiğinde söyleyebildiğim tek şey "Aman Tanrım" oldu. Elmaslar güneş ışığında parlıyor ve Avery bana bakarken tacın tepesinin ortasında bir elmas asılı ve bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Anne." Nefes nefese, fısıldamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Ben gerçek bir prensesim." Başını işaret ediyor. "Tacıma bak."

Ona bakıyorum ve yine söyleyebildiğim tek şey "Aman Tanrım" oluyor.

"Okula giderken giyebilir miyim?" diye soruyor, ben de Vivienne'e bakıyorum, o da Avery'ye ay ve yıldışları asmış gibi bakıyor. Gözlerindeki yaşları kırpıştırırken onu içine alıyor. Kendi annemin de çocuğuma böyle bakmasını isterdim ama bir şekilde bu daha da iyi olabilir.

"Bence zel günlerde giyilmeli." *Ve bununla*, kafamda diyorum, *evden asla dışarı çıkmamayı* kastediyorum. Bunun onlara ne kadara mal olduğunu düşünemiyorum bile. Buckingham Sarayı'ndan bir ta, kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bugün zel bir gün m?" diye soruyor ve Stefano cevap verince ona bakıyor.

"Evet, bugün çok özel bir gün." Onun yanına çömeliyor. "Bunlar benim annem ve babam," diye açıklıyor, Avery onlara bakarken aynı anda kendi anne ve babasına da bakıyor. "Bu babam Markos, bu da annem Vivienne." Avery'ye gülümsüyor. "Büyükanne ve büyükbabanla tanışacaksın."

"Affedersiniz," diyor Vivienne elini kaldırarak. "Ben büyükanne olmayacağım." Midem çok hızlı bir şekilde batıyor, ama sadece yüzünü bir gülümseme doldurana kadar. "Göz alıcı bir büyükanne gibi Glammy olacağım," diyor Avery'ye. "İstersen bana Glammy Vivienne ya da sadece Vivienne diyebilirsin. Nasıl isterseniz, ma puce." Sonra Markos'a bakmak için döner.

"Ve o GILF olabilir."

Gözlerim kocaman oldu ve sanırım tükürüğümle boğulacağım. "Aman Tanrım." Sanki kelime dağarcığımda bu üç kelime dışında hiçbir kelime yokmuş gibi.

"GILF nedir?" Avery bana soruyor ve ben ne diyeceğimi bile bilemiyorum.

Stefano sıkılmış dişlerinin arasından, "Ona GILF demiyoruz," diye azarlıyor,

sonra Avery'ye bakıyor. "Fransızca bir kelime," diyor ona ve sonra bana bakıyor, yardım istiyor ama ne yazık ki şu anda hiçbir yardımım dokunmuyor. Tek yapabildiğim güneşte parlayan taca bakmak.

Vivienne ayağa kalkıyor ve Markos'a doğru yürüyor, elini göğsüne koyuyor ve ona bakıyor. Gözlerindeki sevgiyi görebiliyorsunuz. "Sana GILF diyeceğim," diye fısıldıyor ona, eğilip dudaklarını öpmeden önce.

"Şimdi yapmasak olmaz mı?" Stefano ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyarken tıslar.

"O zaman içeri girelim mi?" Markos bize öneriyor.

"Evet, öyle yapalım," diyor Stefano.

"Avery." Vivienne elini Avery'ye uzatıyor, o da hiç sorgulamadan yanına gidiyor ve elini Vivienne'in elinin içine sokuyor. "Benimle alışverişe gelmek ister misin? Gidip tacına uygun prenses elbiseleri alabiliriz."

"Babam bana plastik prenses ayakkabıları aldı," diye paylaşıyor Avery, "ve elbiseler."

Vivienne ona güler ve sonra sessizce Stefano'ya bakar. "Ne kadar hoş, değil mi?" der alaycı bir tavırla. "Ama tacına uyması için sana ışıltılı ayakkabılar alsak nasıl olur?"

Restorana girmelerini izliyorum ama takip etmiyorum. Onun yerine, gözlerim kapalı burada duruyorum. "İyi misin?" Stefano bana soruyor ve gözlerim açılıp ona bakıyorum.

"Olmalıyım," diye mırıldanıyorum ona, "ama değilim. Yüzde bin iyi değilim." Başımı sallıyorum. "Ona bir taç aldı." Patlamasını engellemek için elimi başımın üzerine koyuyorum. "Bu evimdeki en pahalı şey olabilir."

Ellerini ceplerine sokuyor ve ısırıldığını görüyorum, kafasındaki damar birazdan patlayacakmış gibi görünüyor. "Bunu da konuşmamız gerek," diyor, ses tonu gergin. Başımı yana eğiyorum, başka bir şey söylemesini bekliyorum. "Bir ev buldum ve senle Avery'nin gelip benimle birlikte bakmanızı istiyorum."

Bu çok fazla. Dünün çok fazla olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Çok ama çok yanılmışım.

"Ev mi aldın?" Bunu ona mı soruyorum yoksa kendime mi söylüyorum bilmiyorum.

"Ben yaptım." Bana başını salladı.

"İki gün oldu." Elim başımdan yanıma düştü. İki gün içinde baba olduğunu öğrendi. Kızımız için prenses kıyafetleri aldı, ailesine haber verdi -ki hemen geldiler, uçak biletleri çok pahalı olmalı- ve şimdi de bir ev satın aldı. Benim bir çift ayakkabıya karar vermem bir günden fazla sürüyor ama bu adam iki günde ev aldı.

"Bildiğin zaman, bilirsin." Bana doğru bir adım atıyor. Elini cebinden çıkarıp benimkinin içine sokuyor. Elinin sıcaklığı damarlarımdan geçip mideme kadar ulaşıyor. Şoktayım, yoksa elimi yolundan çekerdim. Kız arkadaşının bizi sokağın ortasında el ele tutuşurken gördüğünü hayal edin. "Annem bir şey yapmadan ya da söylemeden önce gidip oturalım, sonra Avery'ye garip bir şekilde açıklamak zorunda kalacağız."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü beni yavaşça restorana doğru çekiyor. İçeri giriyorum, elim hala onun elinde ve ilk gördüğüm insanlar Sofia ve Matty, insanlarla dolu masanın yanında duruyorlar. Gözlerim Avery'ye gidiyor, masanın ortasında oturmuş herkesle konuşuyor, tacı sanki onun için yapılmış gibi hala başında.

Restorana doğru birkaç adım atıyorum ve Sofia beni fark ediyor. Yanımıza geliyor, gözleri benden hâlâ Stefano'nun elinde olan elime, sonra da Stefano'ya kayıyor. "Sana bir yer ayırayım," diyor Sofia yeterince yaklaşmadan, eli elimden kayıyor ve parmaklarımın arasından soğuk bir cereyan geçiyor.

Sofia önce ters ters bakıp sonra bana bakarken onun yanından geçişini izliyorum. Neden bilmiyorum ama burada olduğu için yüksek sesle tezahürat yapabilirim. Önümde durduğunda bedenim rahatlayarak iç çekiyor. "Aslanın inine desteksiz girmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Bana gülüyor. "Ayrıca bayılacak gibi görünüyorsun," diyor gülümseyerek ama muhtemelen içine yığılabileceğim bir sandalye bulmak için etrafına bakınırken gözlerindeki paniği görebiliyorum.

"Ummmm," diyorum, dilim ağzımın içinde şişiyormuş gibi hissediyorum.

"Anne," diye sesleniyor Avery ve ben ona doğru bakıyorum. Markos'un kollarında onu kucaklıyor. Yüzündeki ifade tam anlamıyla sevgi dolu. Onunla her şeyi yapabileceğini ve buna izin vereceğini biliyorum. "Bak, bir prenses olarak böyle el sallanır," diyor bana elini kaldırıp yavaşça iki yana sallarken.

"Bu elmas bir taç mı?" Sofia eğildi ve fısıltıyla sordu.

Başımı salladım. "Öyle." Ona bakıyorum. "Buckingham Sarayı'ndan," diyorum, ağzım bir dakikada milyonlarca mil yol alıyor. "Mavi kabartmalı bir çantanın içinde, beyaz saten bir yastığın üzerinde duran uyumlu bir kutuyla geldi." Gözlerimi kırıştırıyorum ve eğer bu başka biri olsaydı, sanırım histerik bir şekilde gülmekten iki büklüm olurdum. "Buckingham Sarayı'ndan, bunu nasıl alabilirim ki?"

Sofia dudaklarını yuvarlar. "Bu bir Mor Kod mu?" Etrafına bakınır.

Bağırışları, kahkahaları ve alkışları duyduğumda masaya bakıyorum ve Avery'nin sandalyesinin üzerinde durup restorandaki herkese bakarak el sallama alıştırması yaptığını görüyorum. "Mor Kod'dan daha yüksek ne var?"

stefano

"Tamam, bana ne zaman FaceTime atacaksın?" diye soruyor babam, daha doğrusu çocuk gibi konuşuyor. "Dün gece onunla konuşmadım çünkü annen telefon görüşmesini engelledi."

"Şimdi eve gidiyorum. Beni on dakika sonra aramaya ne dersin?" Ona söyledim ve o sadece gülümseyip telefonu kapattı.

Başımı iki yana sallayarak arabadan indim ve apartmanın ön kapısına doğru yürüdüm. Baba olduğumu öğreneli bir hafta oldu ve o bir hafta içinde hayatım bir seksen derece değişti. Aşağı yukarı bir bavulla yaşıyordum, şimdi dolapta kıyafetlerin asılı olduğu bir evim var. Annem ve teyzelerim sayesinde her gün mobilyalarım geliyor. Avery'nin odasını yeni bitirdim ve yarın onları odayı görmeleri için davet edeceğim.

Kapıyı çekip açıyorum ve merdivenlerden onun dairesine doğru yürümeye başlıyorum. Her akşam yemeğe geliyorum ve üçümüz sanki her zaman yaptığımız gibi yemek yiyoruz. Onu okuldan alabilmek için araba koltuğu almaya bile gittim. Henüz gitmedim ama bunun için çalışıyorum. Bugün onu fuara götüreceğim ve çok heyecanlı.

Kapıyı çalıyorum ve yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Kapıyı açtığımda onu görmek için çömelıyorum. Beni görünce gözleri parlıyor. "Bu benim babam!" diye bağıyor omzunun üzerinden.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, kollarımı açıyorum ve o da kelimenin tam anlamıyla kollarıma atlıyor. O bana sarılırken boynundan öpüyorum ve arka cebimdeki telefon çalıyor. "Bu senin için," diyorum, telefonu cebimden çıkarıyorum ve babamın beni FaceTime'lamaya çalıştığını görüyorum.

"On dakika demiştin," diye azarlıyorum yüzü ekrana geldiğinde ve bana kaşlarını çatıyor, "iki dakika oldu."

"Nerede o?" diye soruyor ve ben de onu görebilmesi için telefonu çeviriyorum. "İşte orada, prensesim."

"Merhaba." Elini salladı, sonra durdu ve ona akşam yemeğimizde öğrettikleri gibi salladı. Çılgıncaydı ve kontrolden çıkmıştı ama yaşadığım en güzel gecelerden biriydi. Amcalarım kendilerini tanıttığında bana döndü ve

"Bu benim babam." dedi. Başka ne söylendi bilmiyorum, çünkü tek yapabildiğim ona hayranlıkla bakmaktı. Yemek çok uzun sürdü ve Addison dersini kaçırınca kendimi gerçekten suçlu hissettim. Dün gece Avery'yi yemekten sonra dondurma almaya götürürken ödevini yapmasına izin verdiğimde bunu telafi ettim.

"Ben fuara gidiyorum," diyor babama, telefonu alıp eve girerken. Bir başka şey, annemle babam onunla her gün konuşuyor. Hiç aksatmadan onu arıyorlar ve FaceTime yapıyorlar.

"Telefonda kiminle konuşuyor?" Addison açık mavi jean şortu ve beyaz atletıyla yatak odasından çıkarken soruyor ve sikimdeki tüm kan boşalıyor. Uzun saçları tek omzunun üzerinden dökülüyor. "Merhaba?" diyor bana bakarak ve tek yapabildiğim ona aval aval bakmak oluyor.

"Ne... pardon?" Beynimi temizlemeye çalışarak ona soruyorum. "Ne sordun?"

"Telefonda kiminle konuşuyor?" Avery'yi işaret ediyor.

"GILF ile telefundayım," diyor Avery, sonra başını sallıyor. "Grand-père," Fransızca'da büyükbaba olması gereken iki kelimeyi söylüyor.

"O kelimeyi kullanma konusunda ne demiştin?" Addison'ı duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ayrıca, seninle biraz konuşabilir miyim?" Bana bakıyor ve dönüp Avery'nin odasına doğru giderken başımın belada olduğunu hissediyorum.

Onu takip ediyorum ve tüm bu süre boyunca gözlerim, saçlarının dibi sallanırken bir o yana bir bu yana giden kışında. "Bunu bugün aldım." Yatağı ve üzerinde duran devasa kutuyu işaret ediyor. "Nedir bu diye mi soruyorsun?" Addison cevap vermemi bile beklemiyor. "Ailenizden gelen bir bakım paketi." Tam sevinmek üzereydim ki elini kaldırdı. "Bir iPhone ve bir iPad almış." İki parçayı eline aldı. "Bir de elmas değilmiş gibi davranacağım ama daha iyi bildiğim küpeleri var. Bunu kuryeyle göndermişler. Kim kuryeyle elmas küpe gönderir ki?"

"Um," diye söze başladım, "Eminim bir takip numaraları vardır."

"Stefano," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından, "dört yaşında ve bir iPhone'u var."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Bugünlerde bir telefonun yaşı kaç?"

"Anne," diye sesleniyor Avery odaya girerek, "Glammy'nin seninle konuşması gerek."

"Ona sor," diye fısıldıyorum bana ters ters bakan Addison'a. Onu yere atıp öpesim geliyor.

"Merhaba," diye selamlıyor telefonu alarak. "Kutunuzu aldık. Bu çok fazla." "Saçmalık," diyor annem. "Ona iPad ve telefon gönderdik.

Biz ona FaceTime atabiliriz ya da o bize FaceTime atabilir." Başımı sallıyorum ve ellerimi kaldırıyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. Annem telefonu kapatmadan önce Addison'la birkaç dakika daha konuşuyor ve biz de fuara gitmek üzere yola çıkıyoruz.

Oraya gitmek park yeri bulmaktan daha az zaman alıyor. Bir yer bulmaya çalışarak çakılların üzerinde daireler çiziyorum. Her yer tıka basa dolu ve sonunda ağaçların ortasındaymış gibi görünen bir yer buluyorum. Avery'yi arabadan indiriyorum ve otoparktan fuara doğru yürürken elini tutuyorum.

Beyaz bir kulübede biletlerin satıldığı gürültüye yaklaştıkça Avery sevinç çığlıkları atıyor. "Genelde ne alırsın?" Parasını almak için arka cebini karıştıran Addison'a soruyorum.

"Bilet alıyorum," diyor Avery, "ama sadece gezintiler için."

Ne demek istediğini bile bilmiyorum, bu yüzden kasaya geldiğimde bana bilet mi yoksa bileklik mi istediğimi soran kıza bakıyorum. Addison'a bakıyorum, o da Avery'ye bakıyor ve ona bir şeyler söylüyor. "Ne fark eder ki?"

"Bileklik sizi tüm gezintilere sınırsız kez bindiriyor ve biletler -" diye açıklıyor bana.

Sözünü bitirmesine bile izin vermedim. "Üç bilezik alacağım," diyorum ve ona siyah kredi kartımı uzatıyorum. Zili çalıyor ve imzalamam için bir kâğıtla birlikte kartımı bana uzatıyor.

"Oyunların yanında kart kabul etmeyen bir ATM var," diyor bana üç bileziği uzatırken.

"İşte," diyerek bilezikleri Addison'a uzatıyorum ve Avery'nin nefesi kesiliyor.

"Bilezikleri aldık," diyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Bilezikleri asla alamayız." Addison'a bakıyorum, o da bileziği Avery'ye takarken bana bakmıyor.

"İçeri girelim mi?" Kartımı cebime geri koyarken söylüyorum. İçeri giriyoruz ve sola dönüyoruz, insanlar büyük pelüş hayvanlar kazanmak için oyunlar oynarken bir araya sıkışmışlar. Etrafımdaki farklı oyunlara bakarken ciyaklamalar devam ediyor.

Avery bana, "Oyun oynamıyoruz çünkü çok fazla para harcıyoruz," diye açıklıyor. Başımı çevirip Addison'a bakıyorum, sanki bir deliğe girmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Sadece-" diyor ve her şey yerine oturuyor. Bunu yapacak parası yoktu, bu yüzden bilezikleri hiç satın almadı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kalbimin sıkışmasını görmezden geliyorum. "Bugün özel bir gün, o yüzden bana ne yapmak istediğini söyle."

Avery ne diyeceğini bilemiyor. Tek yaptığı Addison'a bakmak. "Hadi gidip şu oyunu oynayalım." İnsanların oturduğu ve bir palyaçonun burnuna silahla su sıkıldığı ilk gördüğüm oyunu işaret ediyorum.

Addison derin bir nefes alırken "Tamam," diyor ve koltuklara doğru yürüyoruz.

"Stefano," diye adımı söylüyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Hayır," diye bağıryorum, olmasını istediğimden biraz daha sert. Addison'a doğru yürüyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum. "Bunu yapmama izin ver," diyorum nefesi kesildiğinde usulca. "Lütfen, onun için."

Addison "Tamam," diyerek beni rahatlatıyor ve ben de ona yarın oturup o garip konuşmayı yapacağımızı söylemiyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Bunun yerine elimi onun elinin içine kaydırıyorum ve Avery diğer elini tutup onu oyuna çekerken parmaklarımız birbirinin içine giriyor.

"İki kişiye ihtiyacımız var," diyorum yaklaştığımızda elimi kaldırarak. Addison'a boş koltuklardan birini işaret ederek "Otur," diyorum, sonra oturup Avery'yi kucağıma oturtuyorum. Elimdeki gümüş tabancayı göstererek, "Bunu sen tut," diyorum.

Adam yanıma geldi ve ben de arka cebimden yirmi dolarlık bir banknot çıkardım. "Al." Ona uzattım. "Bunun kaç katı olduğunu bilmiyorum ama sende kalsın," diyorum, sırtıyor ve sonra Avery'ye bakıyor.

Oyuna başlamadan önce diğer koltukların dolmasını bile beklemiyor. Burnunu işaret ederken ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Ve başla!" diye bağıryor diğer insanlar oturmadan önce ikimize.

Bastırıyor ve palyaçonun burnuna götürmeden önce suyun çıkmasını bekliyorum. Adam konuşmaya başlıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey çanın tepesine doğru ilerleyen küçük ördek. Hayatımda daha önce hiçbir şeyi kazanmayı bu kadar istememiştim. Avery burna giren suya o kadar odaklanmış ki zilin çaldığını bile duymuyor, duyduğunda ise kafasını kaldırıp tepemizdeki kırmızı sireni görüyor.

"Biz kazandık!" Avery bağıryor, zıplıyor ve ellerini çırpıyor. Adam yanımıza geliyor ve bize gülümsüyor.

"Bir kazananımız var!" diye anons ediyor. "Alt sıradaki herhangi bir şeyi seçebilirsiniz." En alttaki küçük hayvanları işaret ediyor.

"Üstteki için kaç tane?" Asılı duran kocaman olanları gösteriyorum.

"Yaklaşık yirmi kez sürer" diyor bana.

"Tamam, tekrar yapalım," diyorum ona. İnsanlar gelip planımı mahvettiği için yaklaşık otuz kez yapmamız gerekiyor ama yaklaşık bir saat sonra Avery, adam ona ellerindeki en büyük havayı uzatırken orada duruyor. Gözleri o kadar parlıyor ki, bana maliyeti olan yüz doların iki katını ödeyebilirdim.

"Anne," diyor, "Büyük bir tane aldım."

Addison kocaman bir gülümsemeyle gözündeki yaşı silerken, "Anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Avery elini elime koyup gezintiye doğru yürürken bana "Bu şimdiye kadarki en güzel gün," diye cıvıldıyor. Bütün günü orada geçiriyoruz ve sonunda öğle ve akşam yemeklerini orada yiyoruz. Hatta saat 10'da başlayacak havai fişek gösterisini beklemek için çimlerin üzerine oturuyoruz. Büyük ayıyı arkasına alarak yanıma oturuyor.

Kalkıp arabaya gittiğimizde onu omuzlarıma alıyorum çünkü yorgun ve ona göre ayakları düşecek. Araba koltuğuna oturuyor ve o uykuya daldığında ben arabayı sürmeye bile başlamamış oluyorum. Addison başını koltuğa yasladığında araba yolculuğu sessiz geçiyor. Evin önüne geldiğinde ona bakıyorum. "Sen ayıyı al. Ben Avery'yi alacağım."

Bana başını sallıyor ve ayaklarımızı üçüncü kata kadar sürüklüyoruz. İçeri giriyorum ve doğruca odasına gidiyorum. Onu yatağa yatırıp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum. Pijamalarını giydirdiğimde kıpırdamadı bile.

Dışarı çıktığımda Addison'ın tezgâhın yanında bir bardak su içtiğini görünce, "O artık yok," diyorum. Evde yanan tek ışık kanepenin yanındaki ışık. "Ben gidiyorum." Gitmek istemesem de kapıyı işaret ediyorum.

Addison beni kapıya kadar takip ediyor ve ben arkamı dönüp onu görmeden hemen önce kapıyı açıyorum. "Bugün için teşekkür ederim," diyor ben dışarı çıkarken kapının yanında durarak, "bugün için." Eli kapının kolunu tutmak için yukarı kalkıyor. "Bunu asla unutmayacak."

Yüzümü ona dönüyorum. "Benim için bir zevkti," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Uzun, çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Aslında sizlerle birlikte olduğum her an, günün en güzel anı oluyor."

Ne söyleyeceğinden emin olmadan yere bakıyor ve ben de gitmem gerektiğini biliyorum. Aklım bir şey söylüyor, ama burada sorumlu olan kalbim. Mesafeyi kapatmak için ona doğru adım atıyorum. Bana bakıyor. "Tek şey

"Bu günü daha da mükemmel hale getirecek şey," diyorum ona, başımı eğerek, "seni öpmek." Bu söylediğim son şey çünkü dudaklarım onunkilere yapışmış durumda.

addison

Ağır çekimde mi oluyor bilmiyorum ama tek gördüğüm önümdeki Stefano. Tek görebildiğim yeşil gözleri, bütün gün açık renkteydi ama şimdi girişteki yarı karanlıkta koyu yeşil renkteler. Yüzündeki kıllar her zamankinden biraz daha uzun ama gün boyu tek yapabildiğim, beni öptüğünde dudaklarıma batacak mı yoksa yumuşak mı olacak diye merak etmektir. Bütün günümü ona aşık olmamaya çalışarak geçirdim çünkü nasıl aşık olmayabilirdim ki? Bana ve kızımıza davranış şekline bakılırsa, kalbim onunla boy ölçüşemez. Ona karşı hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Bu saçmalığı durdurmam ve her gece eve başka bir kadınla gittiğini hatırlamam gerektiğini biliyorum. Bu düşünceyi ön plana çıkarmam gerektiğini biliyorum, özellikle de hava karanlıkken ve o bana yakinken ve onun kokusu aptal bedenime her şeyi unuttururken. Vücudu bana yaklaştıkça elim kapının kolunu daha da sıkı kavırıyor. Başı benimkine doğru eğiliyor ve vücudum ona doğru yaklaşırken başım *Hayır diye* bağılıyor. Sanırım dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce nefesim kesiliyor ama emin değilim.

Şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Emin olduğum tek şey, bu öpücüğün hatırladığımdan bir milyon kat daha iyi olduğu. Elleri yüzümü kavramak için uzanıyor ve dili ağzımın içine kayarken vücudumun onun içinde eridiğine yemin edebilirim. Ağzının içinde inliyor muyum yoksa ağzım onun iniltisini yutuyor mu bilmiyorum, her iki durumda da tüm vücudum onun için uyanıyor, tıpkı beş yıl önce olduğu gibi. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını yana yatırıyor, dillerimiz dönüp duruyor. Bunun içinde kayboldum, öpücüğün içinde kayboldum. Bunca yıl sonra bile öpücüğünün beni dizlerimin üzerinde durdurduğu gerçeğinde kayboldum. Onu hayatımın sonuna kadar öpebileceğimi ve o yanımdayken hâlâ kelebekler uçuştığını düşündüğüm gerçeğinde kayboluyorum. *Ama o senin değil,* diye bağılıyor kafam. Ellerim göğsüne gitmeden hemen önce gözlerim titreyerek açılıyor ve onu kendimden uzaklaştırmadan önce gözlerim bir saniye daha kapanıyor. "Bu bir hataydı," diyorum, elim ağzıma geliyor ve parmak uçlarım hala dudaklarını hissedebildiğim dudaklarıma dokunuyor. "Bu büyük bir hataydı."

Tek yaptığı başını sallamak ve hiçbir şey söylemeden gitmek. Merdivenlerden inişini izlemekle uğraşmak yerine kapıyı kapatıyorum. Klik sesi dairemde ve eminim merdivenlerde yankılanıyor. Kapıyı kilitliyorum, daha önce hiç olmadığı kadar yüksek görünen başka bir ses. Gözlerimi kapatırken başım kapıya düşüyor ve beni öpmeden hemen önceki gözlerini hâlâ hayal edebiliyorum. Yıllar önce de aynı bakışlar vardı gözlerinde. Kapıyı itip banyoya gitmeden önce kendime "Yanında biri var" diyorum.

Aynada kendime bakmaktan kaçınarak lavabonun suyunu açıyorum. Biriyle birlikte olan bir adamı öptüğüm için duyduğum suçluluk duygusu görmek istediğim bir görüntü değil. Duşu açıyorum, içeri giriyorum ve suyun yüzümden aşağı akabilmesi için başımı geriye atıyorum. Duştan çıktığımda bile şortumu ve atletimi giyerken kendime bakmaktan kaçınıyorum.

Avery'ye bakıyorum, sayım için dışarıda. Bugün fuarda en çok yaptığı şeydi. Çay fincanına arka arkaya on kez binmiş olmalı, her seferinde mutlu bir şekilde kıza bileziğini gösteriyor. Alnından öpmek için eğildim. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ama tek yaptığı yan dönmek oluyor.

Parmak uçlarımda odadan çıkıp kendi yatağıma doğru kayıyorum. Dudaklarım öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyor. "Pislik herif," diye tıslıyorum uzandığımda ve düşünmemem gereken öpücüğü düşünüyorum. "Sadece beni öpüyor," diye geveliyorum. "Sen de bunun olmasına izin verdin." Kendi kendime tartışmak üzereydim ki telefonumdan gelen bip sesi dönüp geldiği yan masaya bakmama neden oldu.

Bir bip sesi daha gelince öylece bakıyorum, bu sefer uzanıp telefonu alıyorum ve Stefano'dan gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Uyanık mısın?

Ona neden cevap verdiğimi bilmiyorum. Telefonu bırakıp görmezden gelmeliyim.

Hayır.

Elimdeki telefon çaldığında *rahatsız etmeyin özelliğini* açmak üzereydim. Adının çıktığını görmek, ikimizi de bu duruma soktuğu için beni daha da kızdırıyor. Belki kız arkadaşının arkasından iş çevirmeye alışkındır ama ona izin vermeyeceğim. Yeşil düğmeye basıyorum. "Merhaba," diye cevap veriyorum, bir şey söylemesini bekliyorum.

"Merhaba," diyor, kocaman derin bir nefes veriyor ve midemde lanet olası bir kıpırtı yaratıyor. Nefes alıp vermesi neden bu kadar tahrik edici?

"Dinleyin." Sesim istediğimden biraz daha yüksek çıkıyor ve kızgın tonum kesinlikle duyuluyor. "Avery'ye babalık yapmana sonuna kadar varım ama bu iş burada bitiyor."

İkimizi de bu garip duruma soktuğu için özür dileyecek bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine sorduğu soruyla beni şoke ediyor. "Benimle çıkar mısın?"

Şok hızla geçip yerini öfkeye bırakıyor ve yatakta doğruluyorum. "Affedersiniz?" Ona soruyorum çünkü ya bana çıkma teklif ettiğini düşünsem ama onun yerine Avery'yi dışarı çıkarmamı istese?

"Benimle çıkar mısın?" diye aynı soruyu tekrarlıyor ama bu sefer doğru duyduğumu biliyorum.

"Delirdin mi sen?" Kendimi tutamadım. "Başka biriyle çıkan bir adamla çıkmayacağım. Burası *Sister Wives* değil." Başımı sallıyorum. "Bu ne cüret."

"Addison," diyor adımı usulca, "kimseyle çıkmıyorum." Sözleri ona küfretmemi engelledi.

"Ne?" Bu haber karşısında şok olmuş bir halde soruyorum. "Ne zaman?" Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Sinirlerim o kadar hızlı akıyor ki oturmak beni çıldırtacak, onun yerine küçük yatak odamı adımlıyorum.

"Avery hakkında konuşmak için ilk buluştuğumuzda." Sesi yumuşak ve tek yapabildiğim yatağa oturmak.

"Neden bir şey söylemedin?" Gözlerimi kapatıyorum, keşke bunu beni öpmeden önce bilseydim de daha uzun sürmesini sağlayabilseydim. Belki de kapımın önünde kemiklerinin üstüne atlardım. Belki bir maymun gibi ona tırmanır ve asla gitmesine izin vermezdim.

"Hiç sormadın ki," diye cevap veriyor ve telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hoparlöre alıyorum.

"Sana tam olarak ne sormam gerekiyordu?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Oh, merhaba, düğünde bütün gece seni kovalayan sarışına baba olduğunu söyledin mi?" Keşke ağzım ve gerginliğim söz konusu olduğunda bir kapatma düğmem olsaydı.

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor, "belki de önemsedğin içindir." Tek yapabildiğim aval aval telefona bakmak.

"Bana diğer kadın olduğumu düşündürdün," diye tısladım ona. "Ne kadar kötü hissettiğimi biliyor musun?"

"Özür dilerim, böyle hissetmeni hiç istememiştim." Sesi o kadar yumuşak ve içten geliyor ki, gelmesini istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Benimle bir randevuya çık. Seninle çıkmak istiyorum Addison. Gerçek bir randevu gibi. Bir kadın ve bir erkeğin, bir çocukları olmasına rağmen birlikte dışarı çıkmaları gibi."

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Peki, tamam," diye iç geçirdi. "Seni ve Avery'yi yarın öğle yemeğine davet etmek istiyorum." Buna da hayır demek üzereydim ki sesi beni hazırlıksız yakaladı. "Sana ve Avery'ye evi göstermek istiyorum."

"Peki," dedim sonunda. "Ama sadece bir ziyaret."

"Peki," diye yumuşuyor, "şimdilik." Yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum ve bunu göremediği için mutluyum. "Sana adresi mesaj atarım. Siz uyanır uyanmaz gelin ve birlikte kahvaltı yapalım." Sadece başımı sallıyorum. "Yarın sabah erkenden görüşürüz," diyor, sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyor. "Genelde kaçta kalkıyor?"

"Duruma göre değişir. Sabah altı da olabilir, dokuz da. Hafta sonu Rus ruletidir," diyorum ona. "Uyandığında sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve ben telefonu kapatmak üzereyim. "Tatlı rüyalar." Telefonu kapatmadan hemen önce sesi alçalıyor.

Telefona bakıyorum, başım bir kez daha onun yüzünden dönüyor. "Kız arkadaşından ayrıldı," diyorum karanlık odama, telefonu yan sehpaye bırakırken. Yatağa geri döndüğümde hızla uykuya dalıyorum. Yüzümde küçük parmaklar hissettiğimde gözlerim titreyerek açılıyor ama sonra Avery bana bakıp ödümü kopardığında sırıyorum.

"Günaydın anne," diyor, sanki neredeyse kalp krizi geçirmeyecekmişim gibi. "Acıktım."

"Saat kaç?" Arkamı dönüp telefonumu elime aldığımda saatin yedi buçuk olduğunu görerek mırıldanıyorum. Stefano'nun bana çoktan mesaj attığını da görüyorum.

Uyandım.

Zaman damgasını kontrol ediyorum ve sabah 7:00'de olduğunu görüyorum. Acaba alarmı kurdu mu yoksa yeni mi uyandı? Altı dakika öncesine ait bir tane daha görüyorum.

Sana adresimi vermeyi unuttum.

Uzaniyorum ve sonra ona cevap veriyorum.

Yeni kalktım, bize 30 dakika ver.

Avery'ye bakıyorum. "Hadi giyinip kahvaltıya gidelim," diyorum ve gözleri kocaman açılıyor. Yataktan fırlayıp giyinmek için odasına koşuyor ve ben dişlerimi fırçalarken gelip beni banyoda buluyor.

Bir çift bej keten şort ve beyaz spagetti askılı bir üst giydim. Şanslıyım ki ailem beni kesmeden önce sürekli alışveriş yapıyor ve kıyafet alıyordum. Elbette kıyafetler biraz demode ama bazı parçalar hâlâ iyi. Avery, Vivienne'in geçen hafta ona gönderdiği prenses gömleği ile uyumlu şortu tercih ediyor. Kafasında tacıyla dışarı çıktığında çizgiyi çekiyorum. "Bugün özel bir gün mü?"

"Bugün olmaz," diyorum ve suratını asıyor. "Ama eve gittiğimizde bütün gün giyebilirsin." Bu da onu tatmin etmiş görünüyor. Evden çıktık, adresi girdim ve onun sokağına döndüğümüzde birdenbire farklı bir vergi diliminde olduğumuzu anladım. Biliyorum çünkü ben de benzer bir evde büyüdüm, belki biraz daha büyük. Ama kesinlikle herkesin parası olduğunu bildiğimiz bir mahallede. GPS bana varış noktama ulaştığımı söylediğinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bir hata olduğunu düşünerek telefona dokunmak üzereydim ki ön kapı açıldı ve Stefano verandaya çıktı. Üzerinde mavi bir şort ve ona uygun mavi bir gömlek var. Ayağında ayakkabı olmadan merdivenlerden inip arabamın yanına geliyor. "Bu ev bir malikane." Arka kapıyı açmadan hemen önce nefes nefese kaldım.

"Merhaba," diyor, emniyet kemerini çözerken boynunu öpmek için eğiliyor. "Günaydın." Onu tekrar öpüyor. "Az önce fırına pastırma ve sosis koydum."

Avery arabadan inerken ona "Krep severim," diyor ve o da onu kucağına alıp taşıyor. Yavaşça arabadan iniyorum, bu evin ne kadar büyük olduğunu görünce çıldırmamaya çalışıyorum. "Kimin evi bu?" Merdivenlerden yukarı çıkarken Avery'nin ona sorduğunu duyuyorum. "Sen bir malikanede yaşıyorsun." Ona sadece kıkırdıyor.

"Hayır, yok," diye reddediyor ön kapıyı açarken ve beni beklemek için dönmeden önce onu ayaklarının üzerine yatırıyor.

"Annem öyle dedi." Beni otobüsün altına attı ve ben nefes nefese kaldım.

"Ben yapmadım." Yalan söylemeye çalışıyorum ama kızım başını sallıyor.

"O yaptı." Beni işaret ediyor, sonra arkasını dönüyor. "Bu çok güzel."

"İstersen yukarı çıkıp senin için yaptığım odayı bulabilirsin," diye öneriyor ben içeri girerken. Evin ortasında döner bir merdiven duruyor ve ben inlemek üzereyim, tabii ki döner bir merdivenle birlikte geliyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyor onu merdivenlerden çıkarken.

Yukarı çıktığında bana bakmak için dönüyor ve açık bir kapıya doğru yürümeye başlıyor. "Merhaba," diye tekrarlıyor bana, bir kolunu belime dolayarak beni daha da kendine çekmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kalbim hızlanmaya başlıyor. "Geldiğin için teşekkürler." Şimdiye kadar öğrendiğim her bir kelime pencereden dışarı atılıyor. Vücudumda hiçbir kelime hazinesi yok, hiçbir. "Konuşmamız gerek. Konuşmalıyız." Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum.

"Öyle mi?" Diyorum ve sonra Avery'nin ciyakladığını ve korkuluklara doğru koştuğunu duyunca sözüm kesiliyor.

"Bir prenses yatağı var!" diye bağırıyor, iğlerin arasından bakarak. "İçinde şifonyeri ve her şeyi olan büyük bir prenses yatağı." Stefano'ya bakıyor. "Oyuncaklarla oynayabilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin. O senin," diye cevap veriyor ve kız odaya geri koşmadan hemen önce ciyaklıyor.

"Gel ve biraz kahve iç. O aşağı gelmeden önce konuşabiliriz." Kolunu belime doluyor ve elini benimkinin içine sokuyor. "Seni sonra gezdiririm," diyor ofis gibi görünen bir yerin önünden geçerken, diğer tarafta yemek odası olduğunu düşünüyorum, ama sadece asılı ışıklar var ve masa yok.

Yan tarafta küçük bir masası olan mutfığa girdiğimizde duruyorum, ancak odanın ortasında altı taburenin altına sıkışmış büyük bir ada var. Ama ayaklarımı durduran şey bitişikteki aile odası. Her zaman aile odamın böyle görüneceğini düşünmüştüm. Her zaman aile odamın böyle görünmesini hayal etmişimdir. Kesinlikle benim büyüdüğüm, her şeyin bir yerinin olduğu ve bir şeye dokunmaya korktuğunuz aile odası gibi değil. Resimlerin güzel bir resim olduğu için değil, içinde kim olduğu için sergilendiği bir yer. Hayır, bu oda kanepeye kıvrılmanın sorun olmadığını bildiğiniz yer. Oturup battaniyelerle film gecesi yapabileceğiniz yer. Uzanıp biraz kestirebileceğiniz yer.

Odada çok sayıda insanın oturabileceği büyük bir kanep ve ortasında şömineye bakan büyük kare bir masa var. Üstünde büyük ekran bir televizyon asılı. "Bu-" diye söze başlıyorum ki elimi bırakıp mutfığa doğru yürüyor. "Bu mükemmel," diyorum ona usulca, kahvenin kokusunu almadan önce, dönüp kahve makinesine bir kapsül daha koymasını izliyorum.

"Nereye oturmak istersin?" diye soruyor, buzdolabından sütü alıp her bardağa biraz dökerken.

"Kanepe, eğer sorun olmazsa," diyorum, oturup ayaklarımı altına kıvırmayı ne kadar çok istediğimi saklamaya çalışarak.

Elinde iki fincan kahveyle kanepeye doğru yürüyor ve onu takip etmemi bekliyor, sonra bana bir fincan uzatıyor ve ben de oturuyorum ama istediğim şekilde değil. Stefano bana bakarken bir yudum alıyorum. "Ne iş yaptığımı biliyor musun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Elimdeki kahve fincanını büyük ahşap masanın üzerine koyarak ona bakıyorum. Ortada bardak altlığı arıyorum, büyük kare bir tepside uzaktan kumandalar ve bir not defteri var ama başka bir şey yok.

"Ben adli muhasebeciyim," diyor ve kendi fincanını masaya koyuyor, böylece kendimi o kadar kötü hissetmiyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Başımı yana eğiyorum ve o da koltuğa yaslanıyor.

"Beni şirketteki mali tutarsızlıkları, fonların zimmete geçirilmesini ve usulsüzlükleri araştırmak, dolandırıcılık ve siber suçları soruşturmak için işe alıyorlar" diye açıklamaya çalışıyor. "Özel şirketler ve hükümet için de çalışıyorum ama bu konuda konuşamam."

"Nasıl?" Merakım arttı.

"Bilgisayar insanların sandığı kadar kutsal bir yer değil," diyor sırtarak. "İnsanlar bir şeylerin silinebileceğini düşünerek bu şeyleri hiç düşünmeden kullanıyorlar." Öne doğru otururken ellerini birleştiriyor. "Flaş haber, silemezler." Kahve fincanını eline alıp bir yudum daha alıyor. "Ben de gidip neyin yanlış olduğunu öğreniyorum ve ya değiştiriyorlar ya da insanlar kovuluyor." Omuz silkiyor. "Ama bazen de yönetim kurulu beni çağırıp her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor ve kimse benim gelmemden hoşlanmıyor."

"Böyle bir işi nasıl buldun?"

"Ben daha gençken başladı." Gülümsüyor. "Orada burada bir şeyleri hacklemeye başladım."

"Bu ne anlama geliyor?" Bundan daha fazlası olduğunu bildiğim için ona soruyorum.

"Bir yıl, sanırım Stone'du, matematikten kalıyordu ve notunu değiştirip değiştiremeyeceğimi sordu. Ben de sistemi hackledim ve kırk dokuz olan notu yetmiş dokuz olarak değiştirildi." Nefesim kesildi.

"Kimse öğrendi mi?" Ona sordum.

"Evet, ailesi onlarla toplantı yapmak için gelmeyince öğretmen yaptı." Elimi ağzıma götürdüm. "Açıkçası, ben sadece

Notunu değiştirdim, birkaçını değiştirdim, bu yüzden sistem hatası olarak değerlendirdiler." Başımı salladım. "Bu ilginç." Kahve fincanımı elime alıyorum.

"Sanırım öyle, ama yalan söylemeyeceğim, başka bir şeyin açığa çıkıp çıkmadığını görmek için yetkilileri aradıklarını öğrendiğimde altıma sıçtım. Haydutluk hayatım kısa sürdü" diye itiraf ediyor, sesi yumuşak ama sonra gülüyor. "Yani, kuzenim Franny'nin seks kaseti olduğunda interneti hacklemiştim." Ağzım açık kaldı. "Sonra Matthew Amca'nın biri hakkında bilgiye ihtiyacı oldu. Demek istediğim, bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var."

Kahve fincanını yere bıraktım, sonunda ne dediğini anladım. "Ya da kendin öğrenirsin." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kredi notumun bok gibi olması ve gırtlığıma kadar borca batmış olmam dışında, zaten bilmediği bir şey yok, ama yavaş yavaş bundan kurtulmaya çalışıyorum.

"Çok fazla kelimeyle değil." Bir sonraki kısmı söylerken gözlerimin içine baktığından emin oluyor, "Ya da ekibimden birine yaptırırım, böylece kendimi suçlu hissetmem."

"Sizin takımdan biri mi?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, benimle aynı sınıftan birkaç kişi bir firma açmaya karar verdik ve şu anda dünyanın en çok aranan firmasıyız. Şirkette farklı bölümler var. Sadece üçümüzle başladık ve şimdi bizim için çalışan yüzden fazla kişi var." Yere bakıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Her şeyi tek başına yapman için seni bıraktığım için özür dilerim."

Elim kolunu tutmak için havalanıyor, sesinin çatlaması beni derinden sarsıyor.

"Bilmiyordun."

"Ama artık biliyorum ve payıma düşeni yapma zamanı geldi," diyor bana. "Sen yüksek bir hayat yaşamıyorsun ve ben kendimden nefret etmeden senin verdiğin mücadeleyi düşünemiyorum bile. Bu yüzden bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Büyük gözyaşlarını kırptıştırıyor. "Ve bana ne borçlu olduğunu söyle."

"Her şey kontrolüm altında," diye cevap veriyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Şimdi anlıyorum." Fincanı tutup içine bakarken gözlerine bakmaktan kaçınıyorum. "Ama her zaman böyle değildi."

"Bilmek istiyorum," diye dürtüklüyor ve ilk kez birinin beni tanınmasına izin veriyorum. içinde.

"Bebeği bırakmayacağıma dair tavrımı ortaya koyduktan sonra ya da hamileliğimi sonlandırmamı istediler, onlardan gelen tüm mali yardımlar kesildi. Bir ay harçlığım gelmedi ve ben de her *neyse* dedim ama sonra

On dört bin dolar olan okul harcı borcum için okuldan güzel bir bildirim geldi." Başımı iki yana sallıyorum. "Ve sonra, bu yeterince kötü değilse, bir ay sonra doktora gittiğimde, sağlık sigortamın Avery'yi karşılamayacağını öğrendim. Hayatımda ilk kez kelimenin tam anlamıyla yalnızdım." Ellerinin yumruk haline geldiğini görüyorum. O günkü çaresizlik hissine geri döndüm. Gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi, dünya beni yutacakmış gibi hissediyordum. Her gün kalktım ve nasıl devam edeceğimi merak ettim ama sahip olduğumuz her şey için savaştım. Çok çalıştım ve sonunda bana geri dönüyor. "Ve sonra prematüre doğdu, bu yüzden YYBÜ'de altı hafta geçirdi." Gözyaşlarımı sildim. "Ama ödeme planım var," diyorum kendimle gurur duyarak. Ailem bana ne kadar başarısız olacağımı söylese de ben olmadığım için gurur duyuyorum.

"Ne kadar?" diye büyük soruyu sorar.

"Önemli değil." Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. "Artık her şey yolunda. İyi gidiyoruz."

"Ne kadar, Addison?" diye tekrarlıyor ve bu kez dişlerini sıkıyor.

"Çok değil," diye yalan söylemeye çalışıyorum ama sonra sözleri aklımda *canlanıyor, her şeyi öğrenebilirim.* "Üç yüz binin biraz üzerinde."

stefano

Ne kadar borcu olduğunu söylerken onu dinliyorum. Ses tonundaki hüznü duyuyorum ve aynı zamanda her şeyi bir arada tutmaya çalıştığını da görüyorum. Dört yıl boyunca bunu tek başına nasıl başardığını anlayamıyorum bile. Tüm bunlar olurken tek yapmak istediğim duvara bir şeyler fırlatmak ve orada olmadığım için kendi kıcıımı tekmelemek. Kanepeden sehpanın ortasındaki not defterine doğru eğildim. Not defterini elime aldığım anda altında, daha o bana toplam tutarı söylemeden önce yazmaya başladığım çeki görüyorum. Onu alıyorum ve sonra ona bakıyorum. "Bunu sana veriyorum," diyorum ve bana şaşkın şaşkın bakıyor, "eğer almazsan, hesabına yatıracağım."

Ona çeki uzatıyorum ve tek yaptığı elime bakmak oluyor, çekin üst kısmında onun adı yazıyor ve ayrıca dört yüz bin dolar tutarında. "Bunu alamam," diye ciyaklıyor ve ellerini arkasına saklarken gözleri büyüyor.

"Peki," diyorum, çeki kahve fincanının yanına bırakarak. "Bütün faturalarını ben ödeyeceğim. Her iki durumda da o parayı alacaksın."

"İhtiyacım yok," diyor bana ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Umurumda değil," diyorum ona. "Her şeyden sonra..." Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum ve ben de dahil olmak üzere herkese saldırmak istiyorum. Ailesi, lanet olası ailesi ona yaptıklarının, onu hiçbir şaysız bırakmalarının bedelini ödeyecek. Bunu kim yapar? Kim yapar? "Yaşadığın her şey, asla yeterli olmayacak."

Ellerimi birleştiriyorum ama tek yapmak istediğim eğilip onu tekrar öpmek. "Neden böyle davranıyorsun?" diye soruyor, sonunda kazanamayacağını anladığında hayal kırıklığına uğramış. Kazanacağı şeyler var ama bu değil.

"Çünkü ikinizle ilgilenmek benim işimdi." Gözlerinin içine bakıyorum, hikâyesini dinlemenin beni ne kadar öldürdüğünü görmesini umuyorum. "Ve başarısız oldum." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Sefilce."

Eli arkasından fırlayıp ön koluma konuyor. "Hiçbir şeyde başarısız olmadın." Sesi alçaktan başlıyor ama sonra yükseliyor

geri kalanı diyor. "Haberin bile yoktu."

"Ama artık biliyorum." Bir dokunuşla eğildim. "Artık biliyorum ve sana söz veriyorum, bir daha asla ama asla bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak." Ona daha da yaklaşıyorum, böylece dudaklarının tadını alabiliyorum. Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor ve dilinin izini sürmek istiyorum. Sikim o kadar sertleşiyor ki acıyor. "Bir daha asla." Tam onu öpmek üzereydim ki ikimiz de ayak seslerinin bize doğru geldiğini duyduk.

Addison bana dokunduğu anda geri sıçırıyor ve neredeyse kanepeden uçacak. "Yemek yiyecek miyiz?" Avery oturma odasına girerek soruyor. "Karnım gurulduyor."

"Evet," diye onaylıyorum, ayağa kalkıyorum, umarım aletim şortumun içinden fırlamamıştır ve o da bunu fark etmiştir. "Bakalım pastırma hazır mı, sonra da biraz krep yapabiliriz." Addison'dan olabildiğince uzakta, kanepenin etrafında yürürken ellerimi çırpıyorum çünkü ona yaklaşmak sikimin daha da dışarı fırlamasına neden olacak.

Avery "Büyük bir penisin var-" diyor ve penis diyeceğini düşünerek tüm vücudumdan kan çekiliyor. Kafamın neden oraya gittiğini bile bilmiyorum ama gitti. "Mutfak."

Kelimenin tam anlamıyla rahat bir nefes aldım. "Öyle mi düşünüyorsun? O zaman Glammy ve Grand-père'in evini görmelisin," diyorum adaya doğru yürürken. "Gerçekten çok büyük." Gözleri kocaman oldu. "Sana bir tabure aldım," diyorum ona, annemin yanımda güvenle durabilmesi için ona almamı söylediği ahşap şeye doğru yürürken. Görünüşe göre bütün kuzenlerimde varmış, kim bilebilirdi ki? "Tamam, hadi krep yapalım." Kaseyi kaptım. "Anne." Addison'a bakıyorum. "Sana kahvaltı hazırlayacağız."

"Yardım edebilirim." Bize doğru bir adım atmak üzereydi ki elimi kaldırıp başımı salladım.

"Yapmayacaksın. Otur, kahveni iç ve rahatla."

"Evet anne," diye tekrarlıyor Avery, "rahatla." Sonra bana bakıyor. "Çikolata parçacıkların var mı?" Bana fısıldamaya çalışıyor ama sesi fısıltıya hiç benzemiyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum ona. "Çikolata parçacıklı krep yapalım mı?" Gözlerini kocaman açarak soruyorum ve o da başını sallayarak bana sırtıyor. Yan yana kahvaltı yapıyoruz, daha doğrusu o krepleri yapmaya yardım ediyor. Ben ocağı yakıyorum ama o masanın kurulmasına yardım ediyor. Onlarla birlikte masaya otururken hissettiklerimi kelimelere dökemiyorum bile.

Kahvaltıdan sonra bahçeye çıktık ve ailemin onun için aldığı ağaç evi gösterdim. Ağaç eve doğru koşuyor, saçları

arkasında uçuyor, üzerinde adının yazdığını bağıyor.

Addison ve ben onu takip ediyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizden emin değiliz. Addison sonunda bana bakarak, "Bu inanılmaz," diyor.

"Annesi kadar inanılmaz değil," diye mırıldanıyorum ama beni duyduğunu biliyorum çünkü yanakları pembeleşiyor, "ya da dün geceki öpüşmemiz."

Tam bir şey söyleyecekken Avery koşarak geliyor ve elinden tutup onu ağaç eve doğru çekiyor. Ona evdeki her şeyi gösterirken ben de burada duruyorum. Bulutlar gelmeye başladığında Addison ona gitme vaktinin geldiğini söylüyor. Bu konuda homurdanan tek kişi Avery değil. Onları arabalarına kadar götürüyorum ve Avery sürekli surat asıyor. "Uslu durun, yarın gelip sizi göreceğim, tamam mı?"

Avery bana ağaç evinden bahsederken "Tamam ama evime girme" diyor ve bu beni güldürüyor.

Arabanın kapısını kapatıyorum ve Addison'ın önünde duruyorum. "Bugün için teşekkür ederim," diyor ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetlerken.

"Rica ederim." Biraz daha uzatmaya çalışıyorum. "Ayrıca akşam yemeğine ve hatta kahvaltıya kalabilirsin." Ona göz kırpyorum ve o sadece gülerken başını sallıyor. "Hesabı aldın mı?"

"Stefano," diye adımı inliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken tek yapabildiğim ona sırtmak oluyor.

"Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor," diyorum, sonra daha da eğilerek, "ama inlemenin duymayı daha çok seviyorum."

Daha da sert gülerken göğsümü itiyor. "Güle güle," diyor sürücü kapısını açarken.

"Öpücük yok mu?" O kapıyı kapatmadan ve arka cam açılmadan hemen önce soruyorum.

"Seni öpeceğim," diyor Avery bana ve evet, tamamen bitti. Başımı pencereden içeri sokup önce yanağını sonra da boynunu öperken kalbim göğsümde patlıyor. "Gıdıklandım." Boynunu sıkarak kapatıyor.

"Eve gidince beni ara," diyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Onu artık göremeyene kadar burada duruyorum ve sonra evime geri dönüyorum. İçeri girdiğimde çeki hâlâ masanın üzerinde görüyorum ve başımı sallıyorum. "İnatçı kadın," diye mırıldanıyorum, sonra mutfağa gidip eşyaları yerleştiriyorum ve dizüstü bilgisayarımı almadan önce temizlik yapıyorum. İşimin içinde kayboluyorum ve ancak telefonum çaldığında başımı kaldırıp bakıyorum.

Avery'nin beni FaceTim'lediğini görüyorum. Yüzü telefonumu doldurduğunda "Merhaba," diye selamlıyorum.

"Merhaba baba," diyor. Bana pek sık baba ya da babacığım demez ama dediğinde içim ısınır. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Saatin yediyi geçtiğini görmek için başımı çevirmeden önce nefes nefese kaldım. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Evet, annem ızgara peynir yaptı," diyor ve ben gülümsüyorum. "Anne, babam telefonda."

"Ne telefonu?" Addison'ın dairesinin bir yerinden sorduğunu duyuyorum.

"Benim," diyor annesine doğru yürürken. Giyindiğini görüyorum, ciyaklayıp Avery'nin elinden telefonu almadan önce bacağına ve dantel külotuna bir göz atıyorum.

Yüzü telefonla doluyor. "İşte bu yüzden dört yaşındaki bir çocuğun telefona sahip olması iyi bir fikir değil," diye tıslıyor.

"Yani, senin telefonunla beni arayabilirdi." Tartışmaya giriyorum ve tek yaptığı bana ters ters bakmak oluyor. "Git kızımızı yatır ve beni ara," diyorum ve bana bir şey söylemek üzere. "Bu dantel rengini seviyorum," diye ilan ediyorum. Bana kazandırdığı tek şey dişlerini birbirine vurması oldu.

"Babana iyi geceler dile." Telefonu Avery'ye uzatır. "İyi geceler baba," der Avery, "seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum usulca ve sonra telefon kapanıyor. Onun numarasını aramadan önce otuz dakika bekliyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor ve sonra FaceTime düğmesine basıyorum. "Neden benimle FaceTime yapıyorsun?" diye soruyor ama kabul ediyor ve yüzü ekranı dolduruyor.

"Ne yapıyorsun?" Kanepede olduğunu görünce soruyorum. "Ev ödevi," diyor bana. "Senin için ne yapabilirim?"

"İki şey var," diyorum tek parmağımı kaldırarak. "Birincisi, hesabı unuttun." Gözlerini deviriyor. "Ve ikincisi, benimle çıkar mısın?" Sadece ona bakıyorum. "Neden sadece bunu düşünmüyorsun?"

Sonsuz gibi görünen ama sadece birkaç saniye olan bir süre bekliyorum. "Tamam, iyi, bunu düşüneceğim."

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Gelecek Cumartesi boş musun?" Gülüyor. "Düşünmem gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Güldüm. "Ama plan yapmaya başlamalıyım." O da bana gülüyor. "Ya hayır dersem?"

Ona sırtıyorum, kalbim hızla hızlanıyor, sikim onun için sertleşiyor. "Ya evet dersen? Hazır olmalıyım."

Başını sallar ama yüzündeki gülümseme çok güzeldir. "Güle güle Stefano."

Ona bakıyorum, onu tekrar öpebilmeyi diliyorum. "İyi geceler, küçük anne." Ona göz kırpıyorum ve telefonu kapatmadan önce gözlerini deviriyor.

Hemen Matty'yi arıyorum, iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Ne istiyorsun?" Merhaba bile demiyor.

"Gelecek Cuma gecesi Avery'ye bakabilir misin?" Hayır derse ne yapacağımdan emin olamadığım için gergin bir şekilde bacağıma dokunuyorum.

"Tabii, neden?" Yumruğum gizlice havada uçuşuyor.

"Addison'ı bir randevuya çıkarmak istiyorum," diyorum ona.

"Sen Jenna'yla çıkmıyor muydun?" diye tersledi. "Yemin ederim kışına tekme basacağım ve sonra Matthew Amca'yı arayacağım."

Aval aval telefonuma bakıyorum. "Senin derdin ne be? Hâlâ Jenna'yla çıkıyor olsaydım ona çıkma teklif eder miydin sanıyorsun?" Devam etmeden önce bana cevap vermesini bile beklemiyorum, "Aptal. Beni ne sanıyorsun?"

"Dört yaşındaki kızınla daha yeni tanışmadın mı?" diye gülererek karşılık veriyor.

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum, telefonu yüzüne kapatıyorum ve Addison'a mesaj atıyorum.

Önümüzdeki cuma için bir bakıcı tuttum, iyi mi?

Ders çalışırken onu rahatsız etmek istemiyorum ama bekleyemem de. Elimdeki telefon çalıyor ve arayanın o olduğunu görüyorum.

Henüz evet demedim.

Ama sen de hayır demedin. Sorun olur mu , yoksa çalışmak zorunda mısın?

Çalışmak zorunda değilim.

Hala hayır demediği için gülümsüyorum.

Tamam, güzel. Endişelenecek bir şey daha azaldı.

Çalışmam lazım.

İstersen beni sonra ara.

Hemen babama yazdığım mesajı açtım.

İlk buluşma için ne yapmalıyım?

Gök gürültüsünün sesi odayı dolduruyor ve birkaç patlamanın ardından çakan şimşegi görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Pencereye vuran yağmurun sesi odayı dolduruyor ve bacağım aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor.

üç noktalı küçük gri baloncuk çıkıyor. Telefonum çalmadan önce iki dakikadan fazla bu şekilde kalıyor. Yeşil düğmeye basıyorum ve sonra babamın yüzü ekranı dolduruyor. "Selam," diyor bana gülümseyerek ve annemin de orada olduğunu görüyorum. "Ne yapmaktan hoşlanır?" diye soruyor babam ve tek yapabildiğim omuz silkerek başımı sallamak oluyor.

"Hiçbir fikrim yok." İkisine de baktım. "Bu yüzden sana soruyorum." "En azından seninle seks yaptıysa senden hoşlandığını biliyorsun,"

Annem gözlemliyor ve benim tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak. Ayrıca haksız da değil. "Tamam, onunla seks yapmayacağım." Yine de dışarıda bırakıyorum çünkü

kimse annesiyle seks hakkında konuşmamalı. Ama yine de, kimse benim annem değil.

"Neden olmasın?" Ellerini havaya kaldırdı. "Yaptığımız seks yüzünden babana aşık oldum."

"Ve balık," diye araya giriyor babam. "Ona balık Elsa'yı hediye ettiğimde beni gerçekten sevmeye başladı."

Annemin nefesi kesildi. "Senden o lanet şey yüzünden ayrıldım.

Kim bir kadına balık verir ki?" Başını sallar.

Telefonum Avery'nin adıyla çaldığında babam "O balığı çok sevmiştin," diyor.

Şimşegin çakmasıyla birlikte gök gürültüsü odayı doldururken doğruluyorum. "Gitmem gerek. Bu Avery." Babamın bir şey söylemesini bile beklemedim.

Yüzü ekranı dolduruyor ve karanlık bir odada olduğunu görebiliyorum. "Baba," diye mızızlanıyor, sesi yumuşak ve yemin ederim gözyaşlarının yüzüne damladığını görebiliyorum. Tüm vücudum aynı anda hem uyuşuyor hem de kaskatı kesiliyor. Daha o bir kelime bile etmeden dizüstü bilgisayarımı kenara fırlatıp kapıya koşuyorum. "Işığımız yok." Evin içinde koşturup anahtarlarımı arıyorum ve sonunda onları yatak odamda buluyorum.

"Annem nerede?" Ona soruyorum ve gök gürültüsü tekrar çaldığında sığırıyor.

"Kontrol etmeye gitti-" diyor. "Korkuyorum." Tüm vücudum buz kesiyor. Evden dışarı koşuyorum, rüzgar ve yağmur bana çarpıyor ve gözlerimi korumak zorunda kalıyorum.

Arabama binip garaj yolundan çıkarken ona "Hey, bana bak," diyorum, silecekler ön camımdaki yağmuru temizlemek için olabildiğince hızlı çalışıyor ama yağmur çok sert yağıyor. Avery usulca ağlarken parlak beyaz şimşek çizgisi önümde çakıyor. "Hemen geliyorum."

Orada," diye onu yatıştırırken, güvenli bir şekilde gidebildiğim kadar hızlı gitmeye çalışıyorum. "Bana bak bebeğim. Hemen orada olacağım," diyorum ona ve sonra hat kesiliyor.

"Avery!" Adını bağıyorum ve onu geri aradığımda kişinin müsait olmadığını söylüyor. Evinin önünde duruyorum ve hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kapıyı açıyorum ve sıcaklık beni hemen çarpıyor. "Siktir," diye tıslıyorum kapısına varıp hızlı ve sert bir şekilde kapıyı çalana kadar her seferinde iki adım atarken. "Addison!" Adını bağıyorum, "Avery!"

Kapının kilidinin açılma sesi bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Kapıyı açıyor ve onu kendime çekiyorum. "Stefano," diyor. "Sırılsıklam olmuşsun." Bana gülüyor, kalbim daha da hızlı atıyor. "Burada ne işin var?"

"Avery beni aradı," diye açıklıyorum, içeri giriyorum ve içimdeki sıcaklığı hissediyorum. "Avery," diyorum ve ben çömelirken koşarak yanıma geliyor. "iPad'in nerede?"

"Yatağın üzerinde, ortada kırmızı bir ışık var," diyor bana. "Korkmuştum."

"Seni aradı mı?" Addison bana soruyor. "Ama neden?" "Korkmuştum," diye tekrarlıyor Avery usulca.

"Gitmeye hazır mısınız?" Avery'ye soruyorum ve sonra Addison'a bakıyorum. "Benimle eve gelir misiniz?" Ona soruyor muyum yoksa söylüyor muyum, onu bile bilmiyorum.

"Burada iyiyiz," diyor. "Işıklar yakında tekrar yanacak."

"Odam var ve burası gerçekten çok sıcak oluyor." Buranın bir fırın olduğunu inkâr edemez. Pencereler açık ve havlular suyu emebildikleri kadar emmek için yerde duruyor. "Benimle gel."

"Peki," diye homurdanıyor, "birkaç şey alayım."

Avery'yi kucağıma alırken başımla onu selamlıyorum, ıslandığım ve şimdi onun da ıslandığı gerçeğini görmezden geliyorum. "Prenses yatağında mı uyuyacağım?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum. Bir şey söyleyemiyorum çünkü söyleyemiyorum. Kollarını boynuma doladığında göğsümden çıkacak olan kalbim şimdi boğazımda düğümleniyor. Gerçekten hiçbir şey söyleyemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Buraya geldiğimde onlar burada olmasaydı ne yapardım hiçbir fikrim yoktu. Hayal bile edemiyorum.

Addison elinde küçük bir çantayla yatak odasından çıkıyor. "Tamam," diyor ön pencereye doğru yürüyüp pencereyi kapatırken, "gidelim mi?"

Arabaya binip evime döndüğümüzde hepimiz sıırılsıklam olmuştuk. Addison, "Onu alıp üstünü değiştireceğim ve yatağa yatıracağım," diyor ama ben

Kollarımdan ayrılmasına izin verme. Onu yatak odasına götürüyorum. Işıkları açtım ve arkamdan gelen nefesi duydum.

"Bu da ne-" Addison başlıyor, odanın etrafına bakarken duruyor. Pembe, dört direkli, gölgelikli kraliçe yatak odanın ortasında durmaktadır. Pembe saten nevresim takımı, dört posterden sarkan pembe tüller gibi parlıyor.

Avery'yi pembe halının ortasına koyarken tek söyleyebildiğim "Annem," oldu.

"Yapma," diye uyarıyor Addison, kolunu uzatarak ileri atılıyor, "halıyı ıslatacak."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Fark etmez," diyorum ve çekmece kulplarında elmas düğmeler olan pembe şifonyere doğru yürüyorum. "Glammy sana kıyafet aldı." Çekmeceyi açıyorum ve Addison'dan bir nefes daha geliyor. Odanın köşesinde, duvara yaslanmış farklı pembe yastıklarla beyaz pelüş bir halının bulunduğu ve yastıkların etrafına pembe ipekten yuvarlak bir çemberin örtüldüğü yeri fark edince omzumun üzerinden geri dönüp bakıyorum. "Burası okuma köşesi."

"Okuma köşesi mi?" diyor, şaşırmış bir halde. Avery'yi ıslak kıyafetlerinden sıyrıp Addison'ın almak için adım attığı tarafa fırlatıyorum. Avery'ye pembe pijamalarını giydiriyorum ve onu yatağına yatırıyorum.

"İyi geceler," diyorum Avery'ye, boynunu öperek, "Biraz ışık yakacağım." Odanın kenarına doğru yürüyorum ve ışıkları kapatıyorum, ama sonra gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan ışıklar yanıyor.

"Tanrım," diyor Addison etrafına bakarak, "bu ışıklar bütün gece açık mı kalıyor?"

"Bir çeşit hareket sansürü var," diyorum ve başını sallıyor. "Tabii ki öyle," diye mırıldanıyor yatak odasından çıkarken.

"Nerede kalmak istiyorsun?" Koridorda durduğumuzda ona soruyorum ve o omuz silkiyor. "Misafir odasında uyuyabilirsin." Sol taraftaki odayı gösteriyorum. "Ya da benim yatağımda kalabilirsin." Ona sırtıtıyorum, tek gözümü kırıpıyorum ve onun gülümsemesini saklamaya çalıştığını görebiliyorum. Omzumu itiyor ve benden uzaklaşmak için yana doğru ilerliyor. Benden uzaklaşmadan önce elini tutuyorum ve onu kendime çekmek için dönüyorum. Onu öpmekten başka bir şey düşünmüyorum. Dudaklarım onunkilere çarpıyor. Dudaklarım dudaklarına değmeden hemen önce nefesi kesiliyor ve dilimin ağzına girmesi için gereken erişimi sağlıyor. Elim onunkini bırakıp beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Dillerimiz daireler çizerken onun göğsü benimkine çarpıyor. Onu öpüyorum

Bu sabah onu öpmek istediğim gibi şimdi de dillerimiz birbirleriyle savaşıyor ama bu sefer beni itmiyor. Elleri kalçalarımaya gidiyor ve sikim ıslak şortun içinden çıkmak için savaşıyor. Benden uzaklaşmadan önce bir dakika boyunca öpüşmeyi derinleştiriyorum. "Tamam, Stefano." Bana bakıyor, gözleri öncekinden daha koyu. Başını biraz geriye çekti. "Seninle çıkacağım."

addison

Masamdan kalkıp eteğimi düzeltmeden önce saatin dördü göstermesini izliyorum. Herkesin ofisinde olduğunu bildiğim evin arka tarafına doğru yürürken ellerim sinirden nemli. Kulaklarımda yankılanan seslere doğru attığım her adımda kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Yaklaştıkça ellerim gergin bir şekilde titriyor. Bu öğleden sonra yardım için başka birini getirme olasılığı hakkında küçük bir toplantı yapmaları gerektiğini biliyorum. Kafamı konferans odasına uzattığımda, dördünün masanın etrafında oturup bütün hafta boyunca başvuran adayları incelediklerini görüyorum. "Ben çıkıyorum," diyorum, her biriyle göz teması kurmaktan kaçınarak, oradan hızla çıkmadan önce hızlıca gülümsüyorum.

"Tamam," diyor Clarabella sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakarak.

Presley, "İyi geceler," diye sesleniyor ve "Randevunuzda," diye eklemekten hemen önce kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum.

"Siz biliyor musunuz?" Çığlık atarak odaya giriyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve hepsi bana gözlerini devirirken hepsine bakıyorum. Son bir haftadır onlardan ve sorularından kaçırıyordum. Odaya her girdiklerinde telefonu elime aldım ve müşterilerle konuşuyormuş gibi yaptım. Bu hafta yeni müşterilerle görüşmekle de çok meşguldüm. Görüştüğüm beş müşteriden dördünü ayarlamayı başardım, bu yüzden konuyu saptırmak kolay oldu. Ama sanırım konuyu saptırmakta o kadar da iyi değildim.

"Nasıl bilemeyiz?" Sofia ellerini önündeki kâğıtların üzerinde çaprazlıyor. "Bebek bakıcılığı yapıyorum."

"Bunun bir randevu olduğunu kim söyledi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İkimiz birlikte ebeveynliği tartışmak için dışarı çıkıyor olabiliriz."

"Öyle mi?" Clarabella kaşlarını kaldırarak soruyor. "Nasıl ifade etti Bu mu?"

"Şey," diye söze başladım, bir yalan düşünmeye çalışırıyordum, ama bu konuda çok kötüyüm yalan söylemeye geliyor. Hayatımı kurtarmak için bunu yapamam. "Konuşmak için bir araya gelelim, dedi." Tavana ve etrafa bakarken herkese bakmaktan kaçınıyorum.

"Öyle mi yaptı?" Shelby soruyor ve ona baktığımda dudaklarını büktüğünü görüyorum. "Öyle mi dedi?"

"Şey, aşağı yukarı," diye kekeliyorum ve Clarabella başını sallıyor. "Yani sana onunla çıkmanı teklif etmedi mi?" Presley beni suçluyor. kalemini masaya vuruyor.

"Ugh," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Evet, evet, yaptı."

Dördü birlikte el çırparak tezahürat yapıyor. "Her ihtimale karşı seksi külot giyecek misin?"

Evet! diye bağıyor kafam ama başımı iki yana sallıyorum. "Ne olursa diye?"

"Hadi ama," diye çıkışıyor Clarabella, "düşündüğün kadar iyi olup olmadığını kendine sormalısın."

"Olabilirdi, belki," diye itiraf ediyorum onlara, "ama onunla yatamıyorum."

"Neden olmasın?" Shelby kaşlarını birbirine çatarak bana soruyor. "İkiniz de bekâr yetişkinlersiniz."

"Evet, ama şimdi daha karmaşık." Geçen hafta beni öptüğünden beri kendime söylediğim sözleri tükürdüm.

"Neredeyse her gece onun evinde kalıyorsun," diyor Sofia şaşkınlıkla. "Bana ayrı yataklarda uyuduğunuzu mu söylüyorsun?"

Nefesim kesildi. "Nereden biliyorsun?" Kelimeler fısıltı gibi. Evimin elektriği kesildiğinden beri birkaç geceyi orada geçiriyoruz. Ertesi gece bir şekilde hala elektriğimiz yoktu çünkü yolun ortasına bir ağaç düşmüş ve bir direği devirmişti, bu yüzden onun evinde yatma teklifini kabul ettim. Sonra elektrikler geldiğinde ev fırın gibiydi. İçinde birkaç dakika kalsak bile yüzümüzden ter boşanıyordu, bu yüzden yine orada uyuduk. Hatta dün gece dersimi ofiste yaptım ve bitirdiğimde Avery çoktan uyumuştı, ben de yine kalmaya razı oldum. Ama bu gece kendi evime dönüyorum.

"Aynı blokta oturuyoruz," diye hatırlatıyor Sofia. "İki gün önce bir randevuya çıktık, bir saat sonra eve geldik ve araban onun garaj yolundaydı."

"Gücüm yoktu," diye savunmaya geçtim hemen, "ve o teklif etti."

"Başka ne teklif etti?" Clarabella bana göz kırpmıyor.

"Ben gidiyorum." Arkamı dönüyorum. "Avery'yi bıraktığımda görüşürüz."

"Tıraş olmayı unutma!" Clarabella gülmeden önce bağıyor.

Presley, "Ve üstünüzden yırtılmasını sorun etmeyeceğiniz külotlar giyin," diye ekliyor ve ben omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Ne? Eğer sen

Bütün hafta boyunca onun evinde uyudum ve ona hiçbir şey vermedim, bu adam ince bir çizgide yürüyor ve kırılmak üzere... Puf." İki elini yumruk yaptı ve sonra açtı. "Gitti." Haksız değil. İkimiz bu kedi fare oyununu oynuyoruz ve ben, kendi adıma, kopmaya hazırım. Bu noktada kimin kedi kimin fare olduğunu bile bilmiyorum ama bir şeylerin olması gerekiyor. Akşam yemeği hazırlarken küçük dokunuşlar; yatmadan hemen önce öpücükler. Bana çok yakın uyuduğunu bilmem. Sabah kalkıp üzerinde tişört olmadan aşağı inmesi, bana son seferden bu yana en azından bir şeyin değiştiğini gösteriyor. Karın kasları çok daha belirgin, ki bu da son seferinde sekiz paketi olduğunu düşününce bir şey ifade ediyor. Avery'yle birlikte olma şekli. Arka bahçeye gitmek için bile olsa kapıdan çıkarken elini benimkinin içine sokması. Sırf yanımda oturmak için kanepeye oturup benimle akılsızca televizyon izlemesi. Ders çalışabilmem için ofisini kurması ve Avery'yi meşgul etmesi. Onu öğrendiğinden beri yaptığı her şey.

"İyi hafta sonları," diye mırıldanıyorum onlara, çantama doğru ilerlerken ve onu alıp işten çıkarken.

"Dikkatli olun!" Presley'nin bağırdığını duydum.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum arabama doğru ilerlerken. Sofia'nın evine gitmekten bahsedip duran Avery'yi kreşten alıyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en arkadaş canlısı çocuk olduğu için mutlu olmalıyım. Çok sosyal ve hiçbir konuda utangaç değil.

Eve girer girmez telefonum çalıyor ve yere bakınca Stefano'nun aradığını görüyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, midem gerginlikten kusacakmış gibi oluyor.

"Hey." Sesi bedenimi ürpertiyor. "Avery'yi bırakmak için ne zaman orada olacaksın?"

"Nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum ve o sadece gülüyor.

"Sana sürpriz olduğunu söylemiştim." Yine güldü.

"Tamam. Ne giymeliyim?" Ona soruyorum ve kahkahası kesiliyor.

"Eğer sana hiçbir şey söylemezsem, ne yapacaksın?" Sesi o kadar alçak çıkıyor ki, karşımda olsaydı yanaklarımın pembeleştiğini görebilirdi.

"Saat altıda Sofia'larda olacağım," diyorum, sorusunu yanıtlamadan. "Hoşça kal." Telefonu kapattım ve yatak odama gidip dolabı açtım.

"Seninle seks yapmak istiyorum ama seninle seks yapmak istediğimi bilmeni istemiyorum diye bağırın şey nedir?" Önümdeki askılara soruyorum. Hareket ediyorum.

her seferinde bir askı, neyle çalıştığımı düşünüyorum. Elimde seksi sayılabilecek tek şey, bir gece Instagram reklamlarından birinden aldığım açık yeşil etek. Beyaz, ipeksi, kolsuz, kolsuz, arkadan çok düşük olan bir bodysuit alıyorum.

Her şeyin temizlendiğinden emin olmak için duş alıyorum. Kafamın içinde güldüklerini duyabiliyorum. "Bir kaza geçirirsem ve kıyafetlerimi kesmek zorunda kalırlarsa, bunu görmek isterler mi? Hayır." Aynada kendime bakmamaya çalışıyorum çünkü içten içe bunu yapmamın nedeninin her ihtimale karşı olduğunu biliyorum. Saçlarımı serbest bırakıyorum, ellerimi kullanarak bukleleri açıyorum ve kirpiklerime biraz maskara sürmeyi tercih ediyorum.

Atleti giyiyorum, eteği giymeden önce iki çıtçıtını birbirine tutturuyorum. Kalçalarımı sıkıyor ve arkada baldırlarımın ortasına kadar iniyor ama önü kalçamın ortasına kadar kesiliyor. Sağ bacağımın tamamı dışarıda ve yürüdüğümde diğer bacağım da dışarı çıkıyor.

Avery yatak odasına girdiğinde "Çok güzelsin anne," diyor.

"Teşekkür ederim." Transparan, alçak topuklu ayakkabılarımı giymeden önce ona gülümsüyorum.

Saat beş buçukta Avery'nin çantasını ve bu gece için planladığım clutch çantamı alıp arabaya gidiyoruz. Sofia'nın evine giderken her şeyi ikinci kez düşünmemeye çalışıyorum.

Arabayı garaj yoluna çekiyorum ve Stefano'nun çoktan orada olduğunu görüyorum. Arka kapıyı açıyorum ve ben çantasını alırken Avery dışarı atlıyor. Önümden ön kapıya doğru koşuyor, zili çalıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ön kapı Sofia tarafından çekilerek açıldı, Avery'ye gülümsedi, sonra bana baktı ve gözleri büyürken ağzı açık kaldı. "Oynamaya geldi." Ellerini başının üzerine koyup çırpıyor.

"Ben de oynamak istiyorum!" Avery zıplayarak bağılıyor.

Avery sanki her zaman buradaymış gibi koşarak eve girerken Sofia, "Matty Amca sana bir hediye aldı," diyor.

"Vay, vay, vay." Sofia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kahretsin, kızım, sen."

"Aman Tanrım." Arkasından gelen sesi duyuyorum ve Matty'nin yumruğunu ağzının önüne koyarak gülümsemesini gizlediğini görüyorum. "Aklını kaçıracak. Umarım Ring kamera bunu yakalar."

Ona ne demek istediğini sorma fırsatım olmuyor çünkü Avery koşarak geri geliyor. "Anne, bana bir çay seti almışlar," diyor, "çay içmek için."

Çantasını aldı. "İyi ki tacı getirmişim." Çantasının fermuarını açıyor ve tacı yavaşça çıkarıp başına takıyor. "Özel bir gün olacağını biliyordum." Sofia'ya döner ve "Çay partisini şimdi yapabilir miyiz?" diye sorar. Sofia sadece başını sallar.

Onlardan bana bakan Stefano'ya bakıyorum, gözleri bir aşağı bir yukarı hareket ederek beni içine çekiyor. Daha önce sinirlerimin bozuk olduğunu düşünüyorsam bile, bu bakış beni yörüngeden çıkarıyor. Ayrıca tıraş olduğum için diğer yanlarımı da çok mutlu ediyor. "Baba," diyor Avery, ona doğru yürürken, "Çay partisi veriyorum." İki gün önce ona sadece baba demeye başladı. Başlarda ona Baba Stefano diyordu ama bir gün sadece Baba demeye başladı.

Gözlerini benden ayırıyor ve onun önünde çömeliyor. "Çok eğlenceli. Yarın evde yapmaya ne dersin? Kahvaltıdan sonra gelip seni alırım."

Matty'ye dönmeden önce "Tamam," diye onaylıyor onu. "Çok sıcak su içemem. Cildimi yakacağım," diyor Matty'ye, o da başıyla onaylıyor.

Sofia, dışarı çıkan Stefano'ya "Tamam, çık buradan," diyor ve ben de onu içeri alıyorum. Üzerinde mavi bir elbise şortu ve üstten iki düğmesi açık, açık mavi düğmeli keten bir gömlekle merdivenlerden iniyor.

"Merhaba," diyor usulca önümde durduğunda. Tek görebildiğim o ve tek koklayabildiğim onun kokusu ve bu koku ağzımı sulandırırken aynı zamanda anatomimin bazı kısımları onun dokunuşunu hissetmek istiyor. "Anahtarların nerede?" diye soruyor dişlerini birbirine kenetleyerek. Elim havaya kalkıyor ve açtığımda biraz titriyor. Anahtarları elimden alıyor ve Matty'ye atmak için dönüyor. "Yarın görüşürüz çocuklar." Sonra elini benimkinin içine sokuyor ve dönüp ikimizi de arabasına götürüyor.

Ayaklarım Stefano'ya yetişmeye çalışırken omzumun üzerinden Sofia'ya, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye talimat veriyorum ama kapı yüzüme çarpıyor. "Bu çok kabaydı." Ona bakıyorum ama elimi onunkinden çekmiyorum.

"Hayır," diyor, arabasının yolcu kapısının yanında, tam önümde durup beni sıkıştırıyor. Ellerini başımın yanına koyarak bana yaklaşıyor. "Seni bu arabaya doğru itmeyim ve o elbisenin altında ne giydiğini öğrenmem kabalık olur." Bana biraz bastırırken sesi alçak çıkıyor. "Bu kabalık olur."

"Evet." Beni ne kadar etkilediğini göstermemek için kendimi zor tutuyorum ama sesim nefes nefese çıkıyor. "Bu kabalık olur." Gözlerim onun gözlerinin içine bakıyor,

Başının giderek benimkine yaklaştığını görebiliyorum. "Kameralar var," diyorum sonunda, "evin her yerinde."

"Oh, biliyorum," diye beni temin ediyor, "güven bana, biliyorum." Benim için kapıyı açtı. "Ayrıca, bunu yaptığımızda beş dakikalık bir şey olmayacak."

Ona bakıyorum. "Umarım değildir," diye mırıldanıyorum arabaya binerken, kapıyı kapattığında zıplıyorum. "Vibratörümü çıkarmalıydım" diyorum kendi kendime, arabanın etrafında dolaşmasını izlerken. Meme uçlarım tam anlamıyla dikleşiyor ve gözlerimi kapatıp beni eve götürmesini ve benimle birlikte olmasını istememi engelleyecek herhangi bir şey düşünmek zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" Bana sorduğunu duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ona tepki vermemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki arabanın kapısının çarptığını duymadım.

"Ne?" diye soruyorum. Göğsüm kabarırken ve kalbim saatte bir milyon kez atıyormuş gibi hissederken gözlerimi hızla kırıştırarak soruyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Bana adımın ne olduğunu sorsanız buna cevap verebileceğimi bile sanmıyorum. Başım dönüyor, bu hafta beni her yöne doğru itiyor ve çekiyor. Her şey çok fazla ve tutunduğum küçük ip yıpranmaya başladı.

"İyi misin?" diye tekrar soruyor, kollarından biri arabanın kapısına dayanmış, eli direksiyonda, diğer eli bacağında ama keşke benimkinde olsaydı. Elini uzatıp bacağıma koyduğunu hayal edebiliyorum. Parmak uçları çıplak bacağımın altından geçene kadar geziniyor. "Addison." Adımı duyuyorum ve hayallerimden sıyrılıyorum.

Yüzüm alev almış gibi hissediyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, ona bakmaktan kaçınarak. Ağzım o kadar kuru ki yutkunmakta zorlanıyorum. "Evet, ben iyiyim." Emniyet kemerimi takmak için döndüğümde kapının koluna öyle sıkı tutunuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Camdan dışarı bakıyorum, ağaçların geçtiğini görüyorum. Sokağın köşesine geldiğimizde durdu. "Bir şey yok." Kelime ağzımdan çıkıyor ve tek yapabildiğim onunla devam etmek.

"Ne?" diye soruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Tıpkı yıllar önce o gece olduğu gibi, aşağı yukarı aynı noktadayız. O gece ilk adımı atmış, odasına gelmemi istemişti. O zamanlar şimdi ne yaptığımı bilmiyordum ama o zaman bile geceyi onunla geçirmek istediğimi biliyordum. Ama şimdi ona sahip olduğuma göre, tek istediğim hafızamın gerçeğe benzeyip benzemediğini görmek.

"Bana daha önce sorduğun soru," diye açıklıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki, kendisinin duymamasına şaşırıyorum. "Bana sormuştun

Bu elbisenin altına ne giydiğimi." Gözleri Şimdiye kadar gördüğüm en koyu yeŐile döndü. "Cevap hiçbir Şey."

"Addison," diye hırlıyor ve yutkunurken adem elmasının inip kalktığını görebiliyorum. "Şu anda çok açık ol." Birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz gizli bir konuşma yapıyor. Gözleri beni eve götürmesini isteyip istemediğimi soruyor. Gözlerim gitmek istediğim başka bir yer olmadığını söylüyor. O sadece başını sallıyor ve evine doğru dönüyor.

Arabası hızlanıyor. "Tamam, biraz yalan söylemiş olabilirim," diye geri adımı atıyorum evine yaklaŐıkça. Ellerimi gergin bir Şekilde sallıyorum. "Zıbın giyiyorum, o yüzden kırpılmıŐ gibi." Vajinamı gösteriyorum. "Ama klipssiz, orada hiçbir Şey yok."

"Şu anda konuşmayı kesmene ihtiya ım var," diyor, çenesi gergin ve diŐleri birbirine kenetlenmiş. "İhtiya ım olan son Şey kenara çekip seni bu arabanın içinde becermek."

Ağzım Şokla açılıyor, sonra kapanıyor ve tekrar açılıyor, hiçbir Şey  ıkmıyor. Arabayı park ediyor ve onun garaj yolunda olduğumuzu görüyorum. "Şimdi, bu senin son Őansın," diyor bana bakarak. Kahretsin, dudaklarının düŐüŐü, saçlarının geriye itiliŐi, onu tatma isteğim, Şimdiye kadar yaşadığım en ezici duygu.

Elim kapı koluna dokunmak için yukarı kalkıyor, bu sefer kapıyı çekerek açıyorum. " n kapı açık mı?" Ona soruyorum ve bana cevap vermesini bile beklemiyorum. Kapıyı açıp dışarı  ıkıyorum. Dizlerim birbirine vuruyormuŐ gibi hissediyorum. Midemdeki kelekler tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve dilediğim tek Şey verandasının her yerine kismamak.

Ellerini ka alarımnda hissetmeden hemen önce kapının koluna uzanıyorum, kı ımı ona doğru çekiyor. Başını eğiyor ve nefesini boynumda hissedebiliyorum. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye kulağıma fısıldıyor ve bedenim titriyor.

"Ne yapacağım?" Cevap vermesini beklerken nefesimi tutarak fısıldıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuŐun gelmesini bekliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, gelmesini istiyorum ama onun yerine, "Sana göstersem daha iyi olur" diyor. Elini benimkinin üzerine koyup kapıyı açıyor.

stefano

Ön kapıyı iterek açıyorum. "Önden buyurun," diyorum. Neden bilmiyorum ama o eve ilk adımını atana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor.

Kalçasını tutan elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı iç içe geçiriyor. Sanki biri içime elektrik şoku göndermiş gibi hissediyorum. Vücudum büyük, sıkı bir sinir. Bütün hafta boyunca büyük, gergin bir sinir oldu. Konfor alanımın o kadar dışındayım ki, hiç komik değil. Bu noktada, benim istediğimi onun da istemesini umuyordum. Eve doğru bir adım atıyor, eli elimden hiç ayrılmıyor. "Üst katta mı, alt katta mı?" Omzunun üzerinden bakıyor.

Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatırken, "Sadece bu gece seni şarap ve yemekle ağırlamayı planladığımı kayda geçirmek istiyorum," diye açıklıyorum.

Yüzünü bana dönüyor, eli elimden kayıyor ama benden uzaklaşmıyor, onun yerine bir adım atarak mesafeyi kapatıyor. "Bu gece benimle yatmaya çalışmayacağını mı söylüyorsun?" Gözlerindeki pırıltıyla bana bakıyor.

Başımı salladım. "Bu hafta nasıl bir cehennemden geçtiğimi biliyor musun?" Ona soruyorum, elim saçlarını omzunun arkasına itmek için geliyor. "Sana yakın olmak ama yeterince yakın olmamak." Eğiliyorum ve burnumu boynuna sürüyorum. "Sana ihtiyacın olan alanı vermek ama senin alanında olmak istemek." Onu tam kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebildiğim yerden öpüyorum. "Seni korkutup kaçırmamak için gerçekten çok uğraşıyorum." Öpücüklerimi çenesine kadar takip ediyorum. "Her gece odana gelip seninle yatağa girmek istiyordum." Dokunuşumla ürperiyor ve ben buna bayılıyorum. Onun üzerinde böyle bir etkim olmasını seviyorum, onun benim üzerimde yarattığı etkinin aynısı. "Seni yatağımda istiyorum," diye heceliyorum ona, "bu gece, yarın." Dudaklarını usulca öpüyorum. "Her lanet gece." Onun yanında olmak ve yapmak istediğim şeyleri yapamamak hayatımda yaptığım en zor şey olmalı. Bu konuda ince davranmaya çalıştım, yanına oturdum, yan yana durduğumuzda ona dokundum. Sırf elini tutabilmek için izlediği saçma sapan programları izlemek. Son zamanlarda yapmayı en çok sevdiğim şey onunla oturup dışarı bakmak.

Avery'de. Ben boynunu öperken onun kucağında olması ya da önümde oturması dışında.

"O zaman odama gelmeliydin." Ellerini kalçalarına koydu. "Çünkü ilk hamleyi senin yapmanı bekliyordum." Başını arkaya yaslayıp çenemi ısırıyor, sikim içine girmek için çok zorlanıyor. "İyi ki vibratörüm burada değildi, yoksa vızıltıyı duyardın."

"Addison," diye tıslayarak adını söyledim.

"Stefano," diye inliyor ve benim tek yaptığım gözlerimi kapatıp ona kadar saymak oluyor. Ona kadar saymak zorundayım yoksa onu yatak odama taşıırken omzumun üzerinde olacaktı. "Dokun bana" demeden önce dörde kadar saydım.

Evet, işte o anda kendime geliyorum. Gözlerim çakmak çakmak açılıyor ve tek görebildiğim o oluyor. Onu omzuma atmak yerine, bir kolumu beline doladım ve kucağıma aldım. Bacakları belime dolanıyor, kolları boynuma dolanıyor ve sonra ağzı benimkinde. Ben merdivenlere doğru ilerlerken dillerimiz birbirininkine saldırıyor. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalışırken başlarımız bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Odama girdiğimizde, yatağa bakan kanepenin hemen önünde duruyorum. Öpücüğü bırakıyor ve etrafına bakınıyor. "Sonunda yatak odasına girebildim." Bacaklarını kalçalarımın sıyrırken bana sırtıyor. Önümde duruyor, bir ayakkabısını yana fırlatıp diğerini giyiyor. "Düşündüğümde çok daha farklı olacak."

Etrafına bakınıyor ve ben kıkırdıyorum. "Nasıl yani?" Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim onu izlemek. Üzerimde farkında olduğunu bile düşünmediğim bir etkisi var.

"Ben leopar bekliyordum." Kendi şakasına gülüyor. "Siyah saten çarşaflar, kesinlikle." Elleri eteğinin kenarına gidiyor ve fermuarın sesi odayı dolduruyor ve yaptığım tüm geri dönüşler pencereden dışarı çıkıyor. Şu anda kendi adımları bile bilmiyorum, tek yapabildiğim elini izlemek. "Belki deri duvarlar bile." Konuşmaya devam ediyor ama gözlerim eteği ayaklarına düşerken kalçalarından hiç ayrılmıyor. "Ayrıca, farklı görünebilirim," diyor, sadece beyaz vücut takımıyla önümde dururken. Daha çok mayoya benziyor. "Çatlaklarım var."

"O zamanlar olduğundan çok daha güzelsin," diye kestim sözünü, "ve o zamanlar piramidin en tepesindeydin. Sana baktığımda ağzım sulanıyor." Ağzımı durduramıyorum.

"Kalçalarım daha dolgun." Elini kalçasında gezdiriyor ve ben dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. "Göğüslerim de biraz daha dolgun ama o kadar da diri değil." O

yere bakar ve sesi kesilir.

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum. "Seninle ya da vücudunla ilgili olumsuz tek bir kelime bile etme," diyorum dişlerimi sıkarak ve gözleri tekrar bana dönüyor. "Vücudun beni dizlerimin üstüne çöktürüyor. Bütün geceyi sana ve vücuduna tapınarak geçirmek istiyorum." Hayatımın geri kalanını ona taparak geçireceğimi eklemiyorum çünkü onu çok hızlı zorlamak istemiyorum, ama bunca zaman sonra nihayet onu bulduktan sonra gitmesine izin vermemin bir yolu yok. "Göster bana."

"Zaten yarı çıplağım," diyor bana.

Ayakkabılarımı hemen yana atıp onunkilere katılıyorum. Ellerim gömleğimin önce üçüncü, sonra dördüncü düğmesine gidiyor, sonra da gömleğimi üzerimden çekip çıkarıyorum. "Bunu zaten gördüm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kalçasını eğiyor. Ellerim önce şortumun düğmesine, sonra da fermuarına gidiyor. Şortu çekip çıkarıyorum, üzerimde sadece boxer'ım kalıyor, sikim belirginleşiyor ve ne kadar sert olduğunu ona gösteriyorum.

"Bu daha mı iyi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ve sonra bir elini bacaklarının arasına kaydırıyor ve çıt sesini duyuyorum ve sonra tek bir akıcı hareketle beyaz zıbın başının üzerinde. Onu içime alırken elim ağzıma gidiyor.

"Harikasın amına koyayım!" Ona haykırıyorum ve o utangaç bir şekilde yere bakıyor. Yatağa doğru yürüyorum, gözleri beni izlerken yatağın ortasına geçiyorum. "Geliyor musun?" Ona elimi uzatıyorum ve o da yatağa doğru yürüyor, önce bir dizini sonra diğerini koyuyor ve bana doğru sürünüyor. Eğilip dilini ağzımın içine sokarken ona "Çok güzelsin" diyorum. Ellerinden biri başımın altından kayarken, benim elim yukarı kalkıyor ve bacağının arkasını, kıkına kadar okşuyor. Bacağını üzerime atmadan önce öpücüğü bırakıyor, ellerini göğsüme koyuyor ve tam kapalı sikimin üzerine oturuyor. Amının sıcaklığı boxerımın içinden sızarken inliyorum. "Bu hiç adil değil," diye inliyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kalçalarını sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirirken ellerim göğüslerini avuçlamak için yukarı çıkıyor, parmaklarım aynı anda iki meme ucunu da sıkıştırıyor. Öne düşüp beni öpmeden hemen önce inlerken alt dudağını ısıtıyor. Dilini ağzımın içine kaydırırken elleri yüzümü tutmaya geliyor.

"Bir şey yapmak istiyorum." Aşağı doğru inip göğsümü öperken, dilini göğsümün ortasında gezdirirken saçları beni gıdıklıyor. "Hayatım boyunca," diyor, tam boxer'ımın bandının üstünde durarak, "senin sikini emdiğimi hatırlayamıyorum." Hepsi

Yapabildiğim tek şey, boxer'ımı aletimin üzerinden aşağı sıyırırken onu izlemek. Üzerimden sıyırıp yana atarken kalçalarımı kaldırıyorum. Onu izlerken başım yataktan kalkıyor. "Evet, bunu hiç hatırlamıyorum" diyor, sikimin tabanını kavıyor ve sonra dili dışarı çıkıyor. Taşaklarımdan şaftıma kadar yalıyor ve ağız sikimi kaplarken başımın geriye düşmesine engel olamıyorum. "Ağzımda olsaydın kesinlikle hatırlardım," diyor. Beni sikimin ucundan ortasına kadar yutarken onu izliyorum, yumruğu ağızla birlikte çalışıyor. Her seferinde beni daha derine ve daha derine götürmeye çalışıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, dilini sikimin başının etrafında döndürüp emdiğinde. Yumruğu gittikçe hızlanıyor, taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyorum. "Ben gidiyorum-" Bitiremiyorum bile çünkü beni tekrar ağızına alıyor, boğazının arkasına doğru emiyor.

"Güzel." Sırtarak başını ağızına götürüyor, yumruğu hiç durmuyor. "Demek ki doğru yapıyorum."

Ona cevap bile veremiyorum çünkü ağızına boşalıyorum ve söyleyebildiğim tek şey onun adı. "Addison." Son damlasına kadar yutuyor ve sikim ağızından düştüğünde gülümsüyor.

"Evet," diyor, neredeyse gururla duruyormuş gibi dizlerinin üzerine kalkıyor ve öyle de olmalı.

"Bu-" diye söze başlıyorum ama kafam ellerimden daha yavaş çalışıyor çünkü onu çoktan sırt üstü çevirmiştım. "Benim sıram," diyorum yatağın ortasına oturduğunda, kollarını şilteye dayamış, bacaklarını yukarı kaldırmış ve açmış.

"Şimdi, bunu yaptığını kesinlikle hatırlıyorum," diye onaylıyor, sol uyluğunun iç kısmını öptüğümde sesi titriyor.

"Gerçekten hatırladığına emin misin?" Yarığından klitorisine kadar yalamadan hemen önce ona soruyorum. "Bunu kesinlikle hatırladığımı biliyorum." Klitorisini ağızıma alıyorum ve başımı sıkmaya çalışarak beni güldürüyor. "Bunu hatırlıyor musun?" Klitorisini kısıtırken iki parmağımı içine sokarken ona soruyorum. Bu sefer başı geriye gidiyor, kalçaları yataktan kalkıyor. "Biri daha fazlasını mı istiyor?" Elimdeki her şeyle amını yerken onu kızdırıyorum. Onu parmaklarken yalıyorum, emiyorum ve ısıyorum. İnleme sesi odayı dolduruyor ve gelmek üzere olduğunu biliyorum çünkü parmaklarımın daha sıkı ve daha sıkı sıkıldığını hissedebiliyorum. "Parmağımla boşalmak ister misin" - klitorisine hafifçe vuruyorum - "yoksa dilimle mi?"

"İkisi de," diyor ve ben de ona sırtıyorum.

"O zaman klitorisini ovala," diye talimat veriyorum. Ben dilimi içine kaydırırken, parmaklarım onu daha da ıslatırken ellerinden birini dilimin yerine koyuyor. "Tadın cennet gibi," diyorum ve kalçalarını yukarı iterek parmaklarımı eklemlerime kadar sokuyor.

"Stefano," diye nefes alıyor, elini saçlarımin arasında gezdirirken klitorisini bırakıyor. "O zamanı unutma-" diyor ama G noktasını ovduğumda duruyor.

"Saat kaç bebeğim?" Parmaklarım yavaşlarken onu kızdırıyorum.

"Banyodaki zaman." Onu dinledim ve neden bahsettiğini çok iyi anladım. Yıllar boyunca tekrar tekrar kullandığım bir anıydı. "Boşalıyordum ve sen sikini içime soktun."

"Evet," diyorum ona, parmaklarım hızlanıyor.

"Bunu istiyorum, lütfen," diye yalvarıyor ve yemin ederim ona ne isterse vereceğim. "Beni yine böyle becer."

"Tamam," diye kabul ediyorum, "ama sonra seni istediğim gibi becereceğim."

"Anlaştık." Elini klitorisine götürüp vahşice bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, parmaklarım hızlanıyor. "Neredeyse geldim."

"Biliyorum," diyorum, dilim parmağımla birlikte oraya kayıyor ve parmağımin ve dilimin etrafındaki spazmı hissediyorum.

"Stefano," diye haykırıyor bir, iki kez kasılırken ve sonra parmaklarımı içinden çekip hızla sikimi içine sokuyorum. Darlığın içine doğru kaydırıyorum ve taşaklarımin derinliklerine ulaşır ulaşmaz durmak zorunda kalıyorum. İkimizin de inlemeleri odayı dolduruyor. "Becer beni," diye inliyor, sırt üstü düşüyor, bacakları belime dolanıyor. "Beni daha sert siktiğini hatırlıyorum."

Dizlerimin üzerine kalkıyorum, bacakları yanlara düşüyor. Birini alıp omzumun üzerine koyuyorum, bir yandan da ona vuruyorum. Başparmağım klitorisini çalıştırırken kalçalarım ona doğru itiyor, daha önce boşalırken ya da boşalmaya devam ederken amı beni çok sert sıkıyor. Sikişme hızımı yavaşlatırken dudaklarımin yanındaki ayak bileğine bir öpücükle bastırıyorum, ama başparmağım klitorisini daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyor. Tam tekrar boşalacağını anladığım anda ellerim onun yanlarına doğru hareket ediyor ve daha sert bir şekilde içine giriyorum. Taşaklarım kıcını tokatlıyor, onu tekrar uçuruma götürürken elleri ön kollarımı tutuyor. Sikimin üzerinde tekrar tekrar spazm geçirirken beni ıslatıyor. O bitene kadar hızımı yavaşlatıyorum. "Bir tane daha?" Ona soruyorum ya da belki de söylüyorum. Bu sefer biraz üzerine düşüyorum ama sonra bacaklarını ön kollarımin üzerine getirerek onu daha da açıyorum.

"Evet," diye haykırıyor, ben sikimi sonuna kadar çıkarıp tekrar içine sokarken.

"Çok sıkı," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Sikimi izle," diyorum ve gözleri bacaklarının arasına gidiyor. "Aminin sikimi alışını izle." Her şeyimi içine itiyorum, sonra tekrar çekiyorum, o kadar yavaş ki ikimiz de inliyoruz. "Amin benim için yaratılmış," diyorum ona çarparak, "sikim senin için yaratılmış."

Gözleri sikimden hiç ayrılmıyor. Parmaklarını sikimin etrafında kaydırırken ellerinden biri aramıza giriyor, dokunuşu içime işliyor. Bacağını geriye iterek sikimi ondan çıkarıyorum ve ağzım ıslak amına iniyor. Bu dünyada yapacağım son şeymiş gibi amını öpüyorum. Yüzümü bir o yana bir bu yana hareket ettirirken dilim içine kayıyor ve yarığını klitorisine kadar yalayıp ısııyorum. Bir an için kalçalarını kaldırıyor ve adımı tekrar tekrar söylüyor, "Stefano." Geri çekilip sikimi içine doğru kaydırıyorum. "Evet," diye tıslıyor, bir bacağını yine omzuma atmış, diğerini uzatmış.

Bana o kadar açık ki, yavaşça içine kayıyorum, ama elim yukarı çıkıyor ve klitorisini iki parmağımla ovuyorum, daha hızlı ve daha hızlı. Her seferinde kendimi taşaklarının derinliklerine gömdüğümde inlemeleri daha da yükseliyor. Yavaşça girip çıkıyorum ama elim şiddetle bir yandan diğer yana hareket ediyor. "Aman Tanrım," diyor, bu hissi yaşarken gözleri kapalı. Yakın olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ayrıca bana henüz büyük bir tane vermediğini de biliyorum. Bunu istediğimi biliyorum. Benim için haykırmasını istiyorum. Sikimi içinden çıkarıp iki parmağımla içine sokuyorum, daha sert ve daha sert. "Evet," diye inliyor ve tam burada olduğunu biliyorum; sınırda. Tam boşalmak üzereyken, ona çarpıyorum. İkimiz de boşalırken adımı haykırıyor ve kendimi ona tekrar tekrar boşaltırken suları sikimi ıslatıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım sanırım. İkimiz de gevşediğimizde yana doğru yuvarlanıyorum. Kollarımı ona dolayarak, onu yanıma alıyorum. Sikim hala onun içinde gömülü. "Bu-" diyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Bu -"

"Hayal ettiğim her şeyden daha iyi," diye bitiriyorum düşüncesini, yüzünü boynuma gömerken.

"Ama bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye soruyor gülerek.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Oh, gece bitmeden önce bunu birkaç kez daha yapacağız."

Boynumdan kendini kurtarıyor. "Söz mü?"

Ona bakıyorum, dudaklarını öpüyorum. "Sana her şeyin sözünü veriyorum."

addison

"Giyinmek istediğine emin misin?" Duştan çıkarken Stefano bana soruyor ve bana pelüş beyaz bir havlu uzatıyor. "Seni çıplak seviyorum." Eğiliyor ve ıslak boynumu öpüyor.

"Mutfağa gidip çıplak yemek yemeyeceğim," diye karşı ç ı k ı y o r u m , havluyu etrafıma sarıyorum. "Ya biri kapı zilini çalarsa?"

"Cevap vermiyoruz." Bana sırtarak göz kırpıyor ve ben de onun benden çıplak bir şekilde uzaklaşmasını izlerken gülüyorum. Arka tarafı da ön tarafı kadar güzeldi. Saçımı ters çevirip sarmadan önce bir havlu daha alıyorum ve suyu emmesi için büküyorum. Birkaç saniye sonra boxer giymiş ve elinde siyah bir tişörtle geri geliyor. "Al bakalım." Gömleği bana uzattı. "Teşekkür e d e r i m ," diyorum gergin bir şekilde, ki bu çok aptalca bir şey çünkü son iki saatimi, belki de üç saatimi onun vücudunun her bir santimini öğrenerek geçirdim. Vücudumda öpmediği, yalamadığı, ısırmadığı ya da emmediği tek bir yer olmadığını biliyorum. Beyaz havlunun vücudumdan düşmesine izin verdim ve siyah tişörtü üzerime geçirdim.

üzerinde.

Üzerimde kocaman duruyor ve kalçalarımın tam ortasında. "Siktir." Ona bakıyorum ve Stefano bana doğru geliyor. Ellerinden biri kalçamı tutarken diğeri başparmağı yanağımı ovabilsin diye yukarı kalkıyor. "Kıyafetlerimin içinde çok seksisin." Sesi alçak. "Her seferinde nefesimi kesiyorsun ama benim kıyafetlerimle." Eğiliyor ve usulca dudaklarımı öpüyor. "Çıplak halinden bile daha ateşli."

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Bundan emin misin?" İkimiz birlikte gülüyoruz. "Tamam, seni aşağıya indireyim de karnını doyurayım, sonra da "Sen benim gömleğimi giyerken ben de seninle tezgahın üzerinde sevişeceğim." Beni mutfağa doğru çekerken elini benimkinin içine soktu.

"Yatak odasına geri dönebileceğimizden oldukça eminim," diye şaka yapıyorum ve adımın ortasında durup bana dönüyor.

"Benim horoz şimdi gitmeye hazır." Söz konusu siki işaret ediyor. "Onunla yarı yolda buluşuyorum."

"Peki," diye kabul ediyorum, sanki beni tezgâha çıkarmasından faydalanacak olan ben değilmişim gibi.

Mutfâğa doğru yürüdük. "Ne yemek istersin?" Elimini bırakıp buzdolabını açarken bana bakıyor. "Kahvaltı için bir sürü şeyim var," diyor ve ben tezgâha yaslanıyorum.

"Yaptın mı?" Gülmemeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Şey, seni benimle eve dönmeye ikna edebileceğimi umuyordum," diye itiraf ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Annem bir kez benimle yatacak kadar benden hoşlandığını söyledi, büyük ihtimalle yine benimle yatarsın."

"Annene birlikte yatacağımızı mı söyledin?" Çılgılık atıyorum.

"Aletimle yaptığım şeyler hakkında annemle pek konuşmam." Gülererek başını sallıyor. "Ama annem benimle aletimle ne yapmam gerektiğini düşündüğü hakkında konuşma eğiliminde."

"Aman Tanrım," diyorum, ellerimi yüzüme koyuyorum, sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum. "Onu bir daha gördüğümde yüzüne nasıl bakacağım?"

"Daha önce seks yaptığımızı biliyor," diye hatırlatıyor bana, buzdolabından meyve alırken. "Bizim bir kızımız var."

"Biliyorum ama"-ellerimi başımın üzerine koydum-"bir ay önce tam anlamıyla biriyle birlikteydin."

Hareket etmeyi bıraktı. "Biriyle" büyük bir kelime.

Ona ters ters baktım. "Onu bir aile düğününe getirdin mi, getirmedi mi?"

"Evet," diye itiraf ediyor ve tam başka bir şey söylemek üzereyken konuşmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Bundan sonra söyleyebileceğin hiçbir şey yok, bu yüzden tavsiyem konuşmayı kesmen." Bakışlarını yüzümden ayırmıyor.

"Not edildi," diyor. "Ayrıca ondan uzaklaşmamın iki nokta üç saniyeden daha kısa sürdüğünü de not ediyorum." Gözlerimi deviriyorum. "İstediğin kadar gözlerini devirebilirsin ama gerçek bu. Seni ve Avery'yi bulduğum an her şey bitmişti."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, bu konuşmayı hiç yapmak istemiyorum çünkü çok garip ve en son istediğim şey muhtaçmışım gibi görünmek.

Meyveleri kesmeye başlamak için bir bıçak almak üzere çekmeceye doğru yürüyorum. "İstediğin kadar 'her neyse' diyebilirsin bebeğim," diyor usulca ve

ben

ona doğru. Yanıma gelip arkamda durmadan önce elindekileri bırakıyor. Elleri kalçalarıma gidiyor ve onları sıkıyor. "Sensin." Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Her zaman sen olacaksın." Yüzümü dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor, ağzım kuruyor, ellerim titriyor.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Bir elimle yanağını okşamak için uzanıyorum. "Her zaman sen olacaksın." Dudaklarımı usulca öpmek için eğiliyor. "Avery ve sen"-gözlerini gözlerime dikeyor-"her zaman en büyük önceliğim olacaksınız."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tek söyleyebildiğim fısıltıyla tek bir kelime oluyor: "Tamam." Bana gülümsüyor ve sonra buzdolabına geri dönüyor.

"Omlet hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ona cevap veriyorum ve o da bana mantar kabını uzatıyor.

"Jambon, soğan ve mantar kulağa nasıl geliyor?" Şeffaf şarküteri poşetini çıkarıyor ve bir beyaz soğan alıyor. Elimdeki kabı işaret ediyor.

"Peynir," dedim ona. "Peynir yemelisin."

"Evet." Buzdolabına geri dönüp paslanmaz çelik kapağını açmadan ve rendelenmiş beyaz peynir torbasını almadan önce eşyaları yanımdaki tezgâha koyuyor. "Elimde sadece İsviçre peyniri var."

"Bu işe yarar." İki kesme tahtası almak için yürüyorum. Plastik filmi açıp birkaç mantar çıkarıyorum ve onları dörde bölmeye başlıyorum.

"Şu anda aklından neler geçiyor?" diye soruyor bana. Çekmecedan bir bıçak alıyor, sonra kalçasıyla kapatıp yanıma geliyor ve soğanın ucunu kesiyor.

Yan gözle bakıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Bu bağlantıyı paylaşmamız garip." Bir çift mantar daha alıyorum. "Bir kızımız var ve ben senin en sevdiğin yemeği bile bilmiyorum."

Yanımda kıkırdıyor. "Favori bir yemeğim var mı bilmiyorum," diyor soğanı doğrarken. "Yaya'm." Ona bakıyorum. "Babamın annesi. En iyi pastitsiyou o yapar."

"Bu da ne?" Daha fazla mantar alırken ona soruyorum.

"Bu makarna fırını. Bir tavaya koyduğunuz uzun eriştelere var ve sonra eriştelerin üzerine et sosu ekliyorsunuz." Bana anlatırken gülümsüyor. "Sonra üzerine beşamel ekleniyor. Çok güzel oluyor."

"Kulağa lezzetli geliyor." Ona gülümsedim.

"Çok güzel. Onu görmeye gittiğimizde bizim için yapmasını isteyeceğim," diyor sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "En sevdiğin yemek ne?"

"Muhtemelen tavuklu güveç, ama ev yapımı yufkalı ve tereyağlı."

"Sofia'nın büyük büyükannesi en iyisini yapar," diye paylaşıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Onun pişiremeyeceği hiçbir şey yoktur ve her zaman yediğim en iyi şeydir." Kıkırdıyorum. "Onun patates salatası cennetten çıkmadır."

"Soslu kızarmış tavuk bifteği," diye karşı çıkıyor ve ben inliyorum. "Matthew amcamın hayatımda hiç bu kadar hızlı sustuğunu görmemiştim."

İkimiz de gülüyoruz. "Peki," diye başlıyorum, "tam olarak nerede çalışıyorsun?" Burada olduğu gerçeğini hep göz ardı ettik ama burada kalıcı olarak kalması konusunu hiç konuşmadık. Avery'yi tanıdıktan sonra şehir dışına çıkacağını ve yılda birkaç kez geri geleceğini sanıyordum. Sanırım gittiği zamana hazırlanmak için kendime bunu söylemeye çalıştım. Kendime umursamayacağımı da söylemeye çalıştım, ama gittiğinde bunun gerçekten berbat olacağı çok açık.

Soğanı kesmeyi bitirirken burnunu çekerek, "Aslında her yerde çalışıyorum," diyor. "Merkez ofis Washington'da." Orasının bizden ne kadar uzakta olduğunu düşününce başım dönüyor. "Ama düğünden hemen önce San Francisco'daydım."

Nefesim kesildi ve ona baktım. "Bu benim ölmeden önce yapılacaklar listemde, daha önce Los Angeles'a gittim, San Diego'ya gittim ama San Fran'a hiç gitmedim ama bir keresinde televizyonda bir program vardı. Hayalim Golden Gate Köprüsü'nün üzerinden güneşin doğuşunu izlemek." Başımı sallıyorum. "Bulutların üstünde." Ona gülümsüyorum. "Gördüğüm resimlere bakılırsa büyülü bir yer." Bu benim kendime mezuniyet hediyem olacaktı ama bebek sahibi olmak bunu iptal etti.

"Gerçekten gezmedim. Günde on yedi saat ofisteydim." "Eğer geri dönersen şiddetle tavsiye ederim," diyorum ona, her ne kadar Ben hiç gitmedim.

"Anlaşıldı," diyor, bıçağı ve kesme tahtasını lavaboya koymadan önce soğanı bir kaseye koyuyor. "Ailenin Avery'den haberi var mı?" Yanımda durmadan önce başka bir kesme tahtası ve bıçak almak için yürürken ona bakıyorum. "Seni kovduklarını falan biliyorum." Elinin bıçağın sapını kavradığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum. "Ama doğum yaptığını biliyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bana onu ya da onları seçtirdikten sonra şehri terk ettim." Ona bakmaktan kaçınıyorum, ailemin bana bunu yapmasından utanıyorum. Utanç altında acı kaynıyor, özellikle de ailesi bizi kollarını açarak karşıladığı ve beni bir kez bile yargılamadığı için. "Kız kardeşim ben gittikten sonra bir süre benim yanımdaydı, erkek kardeşim ise her zaman

O yüzden ailemin tarafındaydı. Her gün mesajlaşır ve konuşurduk, ama sonra ailem onu harçlığını kesmekle tehdit edince hemen fikrini değiştirdi." Omuz silkiyorum, gözyaşlarımın acısını bastırmaya çalışıyorum. "Ondan sonra hepsini hayatımdan sildim." Derin bir nefes alıyorum. "Hayatımda yaptığım en iyi şeyi onlarla paylaşmayacaktım." Ona bakıyorum. "Onu hak etmediler." Birlikte yarattığımız küçük insanı düşünerek gülümsüyorum.

"Bunu tek başına yaptığın için üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

"Sorun yok." Dönüyorum ve kalçamı tezgâha yaslıyorum. "Avery'den asla ama asla pişman olmayacağım." Bir an için konuşmayı kestim. "Bununla birlikte..." Jambonu doğrarken bana bakıyor. "Bu sefer koruma kullanmadık. Korunduğumu bilmeni istiyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Benim için fark etmez," diye beni temin ediyor, bıçağını bırakıp bana dönüyor, kendi kalçası tezgâhın üzerinde. "Ama bil diye söylüyorum, hiç prezervatifsiz kalmadım."

"Geçen sefer prezervatif işe yaramadı." Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Denemeden yarattığımız şeye bak." Bana sırtıyor. "Denediğimizi hayal edebiliyor musun?" Gözleri kararıyor.

"Evet, çünkü bu akıllıca olurdu." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bir ay sonra nerede olacağınızı bile bilmezken birlikte bir çocuk daha yapalım."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bir ay içinde nerede olacağımı düşünüyorsun?"

"Şey," diyorum, bir şey söylediğim için kendimi tekmelemek isteyerek, "muhtemelen

Washington çalışıyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorduğunda ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Çünkü ofisiniz orada," diye cevap veriyorum, beni rahatsız ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "Washington'da bir ofisiniz varken nasıl burada yaşayabiliyorsunuz?"

"Her gün işe gitmek zorunda değilim," diyor sakince. "İş sahibi olmanın avantajları bunlar, ayrıca asla ofiste çalışmıyorum, her zaman saha dışındayım."

"Önemli değil." Arkamı dönüyorum ve bir tava almak için yürüyorum.

"Aklından geçen buysa önemli." Tavayı ocağa koymamı izliyor ve zeytinyağını almak için yanıma geliyor.

"Aklımdan hiçbir şey geçmiyor." Ocağın düğmesini çevirirken ona bakmaktan bile kaçınıyorum. Tıkırtı sesi sessiz odayı dolduruyor.

"Addison," dedi adımı söyleyerek, "bu konuşmayı yapacağız."

"Peki bu ne konuşması?" Tavayı hareket ettirerek yağın eşit şekilde yayıldığından emin oluyorum.

"Bana bakmayacak mısın?" diye sesleniyor bana.

"Yemek yapıyorum," diyorum, bir an ona bakıp sonra gözümü kaçırıyorum, kendimi onun gitmesine hazırlamış olsam da bunu göreceğinden korkuyorum, yine de bu beni rahatsız ediyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor ve başımı çevirip ona bakıyorum. "Burada seninleyim. Sen de benimlesin. Sonunda hayatımda sen varsın. Sonunda hissediyorum." Başını sallıyor. "Çok mutluyum. Ayda birkaç kez iş seyahatine çıkmak zorunda kalabilirim ama burası benim evim." Gözlerimin içine bakıyor. "Burası bizim evimiz."

stefano

Gözlerimi açmadan önce yatağın yanımda hareket ettiğini hissediyorum. "Nereye gidiyorsun?" Banyo kapısına doğru yürürken ona soruyorum. Saçları bir o yana bir bu yana hareket ederken gözlerim onun mükemmel poposuna takılıyor.

"Gidip Avery'yi almadan önce duş alacağım," diye mırıldanıyor omzunun üzerinden bakarak. "Yatmadan önce duş almış olmamıza rağmen hâlâ seks koktuğuma eminim."

Gülüyorum, yan dönüyorum ve başımı elimle destekliyorum. "Duştan sonra birkaç kez daha seks yaptık. Sebebi bu olabilir."

Yüzünü bana dönerek tüm çıplak vücudunu gösteriyor ve zaten yarıya inmiş olan sikim artık onun için tamamen sertleşiyor. "Bir çift mi?" diye homurdanıyor. "Gecenin bir yarısı yalnız başımıza üç kez seks yaptık." Başını iki yana sallıyor. "Gecenin bir yarısı rahatlamak isteyen diş çıkaran bir çocuktan daha kötüsün."

Elimle sikimi kavıyorum ve yorganı üstümden atıyorum. "Şimdi biraz rahatlamaya ihtiyacım var," diyorum ve bana ters ters bakıyor, bu da beni daha da güldürüyor çünkü o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor. Sadece bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor.

Banyonun kapısını çarparak, "Kendini yatıştırman gerekecek," dedi. "Ve buraya gelme."

"Peki," diye somurtuyorum, kalkıp komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sabah sekizi biraz geçtiğini görüyorum. "Ben kahve yapmaya gidiyorum."

"Sen yap!" diye bağılıyor, duşun açılma sesini duyduktan hemen sonra.

Aşağı inmeden önce bir şort ve telefonumu alıyorum.

Mutfak biraz dağınıktı, bu da sikimi daha da sertleştiriyordu. Pişirmeyi bitirdikten sonra ya da belki ortasında, dizlerimin üzerinde arkasına geçtiğimi ve mutfak zemininin ortasında beni becerene kadar onu dilimle becerdiğimi hatırlıyorum. "Hayatımda yediğim en iyi omletti." Kahve başladıktan hemen sonra bulaşık makinesini doldururken kıkırdıyorum.

Sofia'nın numarasını buldum ve ara tuşuna bastım. O cevap vermeden önce bir kez çalıyor. "Vay, vay, vay," diye şarkı söylüyor telefonda. "Bebeğin babası değil mi bu?" diye selamlıyor gülerek.

"O ben oluyorum," diyorum. "O nasıl?"

"Harika biri," diye övünüyor ve ben de yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Hâlâ yatakta. Dün gece annenle konuşmuş ve prenseslere yatakta kahvaltı verildiğini öğrenmiş, o yüzden..."

"Aman Tanrım," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

"Bundan sonuna kadar yararlanıyor." Gülüyor. "Neden ayaktasın?" "Hızlı bir soru," diyorum, hala ayakta olup olmadığımı görmek için merdivenlere bakıyorum.

Tek başına. "Addison'ı bir haftalığına götürmek ne kadar zor olabilir ki?" Fısıldıyorum. "Bir haftalığına mı?" Sofia kafası karışmış bir şekilde bana soruyor.

"Evet, onu ve Avery'yi San Francisco'ya götürmek istiyorum," diye onu bilgilendirdim ve nefesi kesildi. Bana bunun yapılacaklar listesinde olduğunu söylediği andan itibaren kafamda planlar yapmaya başlamıştım bile. Ama sonra işten ayrılabilceğinden emin olmam gerektiğini biliyordum.

"O biliyor mu?" Sofia bana soruyor.

"Hayır, bu bir sürpriz," diyorum ona, sürekli omzumun üzerinden bakarak. Telefonu kulağıma dayıyorum, böylece hiçbir şey duymuyor.

"Çıldıracak," diyor, sesindeki heyecan beni daha da gülümsetiyor.

"Evet, peki bu nasıl olacak?" Bulaşık makinesini doldurmayı bitirirken ona sordum.

"Takvimi kontrol edebilirim."

"Tamam, bu iyi." Bunu onun için yapabileceğimi umuyorum. "Lütfen bana haber ver ve mümkünse bunu bir sır olarak sakla."

"Ah," diyor Sofia, "sadece onu al."

"Ne?" Şaşırmış bir halde soruyorum.

"Sadece onu al," diye tekrarlıyor. "Ben onun yerine bakarım ve kızların onun gitmesini isteyeceğini biliyorum."

"Emin misin?" Telefonu kapatıp planlamaya başlamak yerine neden ona sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum.

"Evet," diye beni temin ediyor ve yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyorum. "Bu işi berbat etmesen iyi edersin Stefano, yoksa."

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve telefonu hızla kapatıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, yatak odasına giriyorum ve hâlâ düşün sesini duyuyorum.

Babamın ismini bulup yeşil tuşa basıyorum. Yarım zil sesinden sonra "Merhaba," diye cevap veriyor.

"Çok fazla zamanım yok," diye aceleyle çıkıyorum, yatağa oturup banyo kapısına bakıyorum. "Addison ve Avery'ye sürpriz yapacağım ve onları San Francisco'ya götüreceğim," diyorum. "Sence bir süit alabilir miyim?"

"Tamamdır," diyor. "Ayarlamaları yapacağım ve size onayı göndereceğim. Bugün, değil mi?"

"Evet," diyorum, bedenimi dolduran sinirle ayağa kalkarak. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Bir uçak çağıracağım." Suyun kesildiğini duyduğumda banyo kapısına bakıyorum. "Geliyor," diyorum fısıltıyla. "Kahretsin."

"Ben her şeyle ilgileneceğim. Senin tek yapman gereken onu havaalanına götürmek," diye onaylıyor babam neşeyle.

"Kıyafetler falan ne olacak?" Ona sordum.

"Annen bayram edecek," diye mırıldanıyor, "ama hepsi otelde olacak."

"Tamam, detayları bana mesaj at."

"Yapacağım," diyor ve bağlantıyı kesiyor. Aynı anda kapının kolunun kilidinin açıldığını ve kapının açıldığını duyuyorum.

Beyaz bir havluya sarınmış, uzun saçları başına dökülmüş bir halde dışarı çıkıyor. "Duş harikaydı," diye inliyor. "Neden buradasın?"

"Burası benim yatak odam." Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Neden?"

"Sorun nedir?" Sadece bana bakıyor. "Sofia aradı mı?" Yüzünü endişe kaplıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece yatakta kahvaltı isteyip istemediğini sormaya geldim." Bir bahane buldum.

"Bu oral seks istediğinin şifresi mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de-" diye başlıyorum ve elimdeki telefon bip sesi çıkararak yere bakmama neden oluyor.

Baba:

Uçak bir saat içinde hazır olacak. Fairmont'ta süit ayırttım.

"İkiniz için bir sürprizim var," diyorum. "Bu gece için sakso işini masaya yatırmaya ne dersiniz?" Ona göz kırpyorum. "Gidip kızımızı alalım, böylece bu sürprizi başlatabilirim."

"Ne tür bir sürpriz?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sana söylersem sürpriz olmaz." Ona doğru yürüdüm ve dudaklarını öpmek için eğildim. "Benim gibi kokmana bayılıyorum." Boynunu emiyorum ve o beni itiyor.

"İç bacaklarımın her birinde bir morluk bıraktın," diye homurdanıyor, "ve benim göt."

"Öyle mi yaptım?" Cahil numarası yapıyorum. "Kanıtları görmeden önce itiraf et."

"Oh, sana göstereceğim," diyor ve havlu düştüğünde dudaklarımı yalıyorum. "Sen çok fazlasın." Havluyu yerden alıp kendi önüne koyuyor. "Gidip Avery'yi almamız gerekiyor, benim de eve gidip üstümü değiştirmem lazım," diyor, odanın içinde dolaşıp eşyalarını toplamaya çalışırken.

"Ne? Neden?" Zıbını giymesini izlerken söyledim.

"Sofia ve Matty'nin önünde utanç yürüyüşü yapmayacağım," diye homurdanıyor, eteğini kapmak için dönüyor, bana tulumun bir tanga olduğunu gösteriyor ve eğildiğinde inliyorum.

"Geceyi birlikte geçirdiğimizi bilmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Kalçalarını eteğin içine sokarken ona soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok ama bu sonuca varmalarına yardımcı olmayacağım. Şimdi duş alıp benimle aşağıda buluşacak mısınız?"

"Sırtımı yıkamana ihtiyacım olabilir." Ona göz kırpıp banyoya doğru ilerliyorum.

"Bence bunu büyük bir çocuk gibi kendi başına yapabilirsin." Gülüyor ve odadan çıkıyor.

Hızlıca duş alırken boş odaya "Bu geceyi erteleyeceğim," diyorum. Beyaz bir tişört almadan önce bir kot pantolon giyiyorum. Telefonumu alıp mutfığa gitmeden önce spor ayakkabılarımı giyiyorum. Onu tezgahı silerken görüyorum ve bana bakıyor. "Sana kahve yaptım." Tezgâhın köşesindeki termal bardağı işaret ediyor. Ona doğru yürüyorum, eğilip dudaklarından öpmeden önce yüzünü bana çeviriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

"Rica ederim," diye yanıtlıyor ellerini kalçalarıma koyarak. "Siz hazır olduğunuzda ben de gitmeye hazırım."

"Yolu göster," diyorum, yaklaşık kırk dakika sonra hayatının sürprizini yaşayacağını bilerek.

Onu evine götürüyorum ve bana dönmeden önce dün geceki kıyafetini hızla değiştiriyor. "Ne giymeliyim?"

"Günlük kıyafet" diyorum, o da başını sallıyor. Dolabına dönüyor, birkaç dakika sonra yüksek belli, mavi-beyaz çizgili, kuşağı fiyonkla bağlanmış bir şort ve beyaz kısa kollu bir tişört giymiş olarak geri geliyor. Deri parmak arası terliklerini giydikten sonra banyoya doğru yürüyor ve saçlarını çıkarıp tarıyor.

"Hazır mısın?" Banyodan çıktığında ona soruyorum. Başını sallıyor ve Avery'yi almak için arabaya dönerken elini benimkinin içine sokuyor. Sofia ve Matty ile birlikte merdivenlerde oturuyor.

Arabadan iniyoruz ve Avery'nin ellerini çırpıldığını duyabiliyoruz. "Anne!" diye bağırıyor ve merdivenlerden aşağı koşarak Addison'a doğru gidiyor, Addison da kollarını uzatıp onu kucağına alıyor.

"Merhaba," diyor, öne doğru eğilip boynunu öpüyor. "Nasılsın?" "Yatakta kahvaltı ettim," diyor ve Addison Matty'ye bakıp Sofia.

Matty, "Kayınvaliden prenseslerin böyle yaptığını söylemiş," diye mırıldanıyor. "Herkes için eğlenceliydi," diyor alaycı bir şekilde.

"Çok teşekkür ederim," diyor Addison. "Bu kraliyet meselesi hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Stone bir keresinde Ryleigh'e *prens* demişti," diye hatırlıyor Matty gülerek, "topuğunu onun ayak parmağına sokmuştu."

Başımı sallıyorum, hatırladıkça gülüyorum. "Tanrı'ya şükür sezon dışıydı." Sonra Avery'ye dönüyorum. "Tahmin et ne oldu?" Eğildim ve onu öptüm. "Sana ve anneme bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" diyor ciyaklayarak. "Hoşça kalın, Sofia Teyze ve Matty Amca." Prens elini onlara doğru sallıyor.

"Kovulduk," diyor Matty, Sofia'ya bakarak. "Bu acıtıyor." "Öperim ve daha iyi olmasını sağlarım," diye yatıştırıyor Sofia.

"Eww." Avery'nin kulaklarını kapatıyorum. "Bir çocuk var."

"Oh, lütfen." Sofia ayağa kalkar. "Sürprizle iyi eğlenceler." Addison'a göz kırptırıyor, o da bana bakıyor.

"Sürprizin ne olduğunu biliyorlar mı?" diye soruyor bana, onu onlardan uzaklaştırıp arabaya doğru götürürken.

Avery'yi araba koltuğuna oturturken ona "Yakında öğreneceksin," diyorum.

"Bilgin olsun, sürprizlerden nefret ederim," diyor, oflayıp puflayarak yürüyor

öpücüğünden uzaklaştı. "Nefret-nefret gibi." Yolcu kapısını açtı.

Arabaya binip kapıyı çarpmadan hemen önce ona "Not edildi," diyorum. Gülüyorum ve gökyüzüne doğru bakıyorum. "Lütfen çıldırmasın."

Arabayı çalıştırdım ve şehrin sanayi bölgesindeki özel havaalanına doğru yola çıktım. Arabayı durdurmadan önce otoparka çekiyorum. "Gidelim," diye ısrar ediyorum, o bana soru sormadan önce arabadan iniyorum. Zincirle çevrili çit, dışarıda iki uçağın bulunduğu bir hangarı gösteriyor. Uçaklardan birinin merdivenlerinde bir halı var.

"Neredeyiz biz?" Addison etrafına bakınırken soruyor.

Avery'yi koltuğundan kaldırdım. "Bak, bir uçak." Ben arabanın etrafında dolanıp elimi Addison'ın elinin içine sokarken o uçağı işaret ediyor.

"Burada ne işimiz var?" Addison tekrar soruyor, bu sefer dişlerini sıkmış bir halde tel örgülere doğru yürüyoruz.

"Bu bir sürpriz," diyorum ona, elini daha da sıkı tutarak, elimden kayıp gittiğini hissettiğimde.

Cam kapıya doğru yürüyoruz, kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Uzun masa bize dönük, kadın ayağa kalkmış ve gülümsüyor. "Bay ve Bayan Dimitris?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bu taraftan," diyor ve dönüp yan kapıdan asfalta doğru yürüyor.

Dışarı çıkıp uçağa yaklaştığımızda onlara bakıyorum. "Sürpriz," diyorum endişeyle.

"Bu bir uçak mı?" Addison bana soruyor, yüzü şokla dolu. "Bu özel bir uçak mı?" Önce bana sonra da uçağa bakmaya devam ediyor. "Bu uçağa mı biniyoruz?"

"Öyleyiz," diye onaylıyorum ve Avery zıplarken o da aynı anda nefesini tutuyor.

"Ben hiç uçağa binmedim," diyor ellerini birbirine vurarak. "Anne, ben uçağa bindim mi?"

"Hayır," diyor Addison başını sallayarak, yüzünde şok ifadesi. "Çantamı hazırlamadım."

Uçağa giden merdivenlere vardığımızda, "Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Ben hallederim." Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum, neredeyse onu merdivenlere doğru itiyorum.

"Anladım da ne demek?" Dönüp sıkılmış dişlerinin arasından bana soruyor. Avery zaten dördüncü basamakta.

"Bana güven demek." Ellerim yüzünü tutmak için yukarı kalktı. "Söz veriyorum sana sahibim." Başparmaklarım yanaklarını ovuyor.

"Çantamdan başka hiçbir şeyim yok," diyerek uçağa bakıyor ve Avery'nin önünde çömelmiş elini sıkın görevliyle konuştuğunu görüyor.

"Otelde her şey hazırlanıyor," diyorum ve ellerimin arasında titremeye başladığını hissedebiliyorum. "Hey," diyorum gözyaşlarını kaçırırken, ama bir tanesi kaçıyor, "neden gözyaşları?"

"Bunu karşılayamam," diye sızlanıyor, sanki onu bıçaklamışım gibi, "bu çok fazla." "Bebeğim," diyorum usulca. "Kızımızı dört yıl boyunca tek kuruş almadan büyüttün.

Penny. İnan bana, sana bir seyahatten çok daha fazlasını borçluyum." Öne doğru eğildim, onu öpme ihtiyacı hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

"Ama iş," diye homurdanıyor sonunda, bir elini alınına koyarak.

"İcabına bakıldı." Ellerim yüzünden düştü. "Sana bunu vermeme izin ver." Ondan rica mı ediyorum yoksa ona yalvarıyor muyum bilmiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, "bunu ikiniz için yapmama izin verin."

addison

"Anne," diye bağılıyor Avery uçağın içinden, "burada bir kanepe var!"

Ona gülümsüyorum ve sonra Stefano'ya bakıyorum. "Bu normal değil."

Kıkırdıyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Bebeğim, aramızdaki hiçbir şey normal olmayacak." Dudaklarımı öpmek için başını eğiyor. "Her şeyin olabileceği kadar normal."

"Gelip sizi kışınızdan ısırsa bile nasıl normal davranacağınızı bileceğinizi sanmıyorum." Başımı sallıyorum. Eli belime dolanırken kolu belimden kurtuluyor ve diğer elini belime koyarak beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. İlk basamağı çıkıyorum ve aklımdan geçen tek şey bunun ne kadar çılgınca olduğu.

"Gemiye hoş geldiniz," diyor görevli, ellerini önünde birleştirerek. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazır olacağız."

Tek yapabildiğim ona başımı sallamak ve Stefano'nun içeri girebilmesi için kenara çekilmek. "Pencere kenarında oturmak istiyorum," diyor Avery, ortasında bir masa olan bir taraftaki dört koltuğa doğru yürürken. "Baba, şuraya oturabilir miyim?" Pencereye bakan tek sandalyeyi işaret ediyor.

"İstediğin yere oturabilirsin," diye cevap veriyor ve yalan bile söylemeyeceğim, korkmamaya çalışırken göğsümün inip kalktığını hissediyorum.

"Rahatla." Stefano eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı usulca öpüp Avery'yi koltuğuna oturtmadan önce kıkırdamasına neden oluyorum. Onun hemen yanına oturuyor ve eliyle yanıma gelmemi işaret ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve karşısındaki sandalyeye yürüyüp oturmadan önce nefesimi veriyorum. Uçağın kalkış sesi Avery'nin ciyaklamasına neden oluyor, yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyor. O her zaman mutlu bir çocuk olmuştur. Her zaman ona söylediklerimi hiç itiraz etmeden kabul eden bir çocuk olmuştur, örneğin ona *Frozen* spor ayakkabılarını alamadığımda, omuz silkip benimle çıkmadan önce uzun süre onlara baktı. Kalbimi o kadar kırmıştı ki

Ertesi gün onları almak için geri döndüm ve iki hafta boyunca ramen noodle yedim. Onu ve Stefano'yu birlikte izlerken gözyaşlarımı kırpttırıyorum.

Başını onunkinin yanına koymuş ve olan biten her şeyi anlatırken kolunu ona dolamış. Uçak hareket etmeye başladığında, gözleri iri ve ağzı büyük bir "O" ile ona bakıyor. Uçak hızlandığında iki elini kolçaklara koyuyor ve basınç sırtının koltuğa yapışmasına neden oluyor.

Ellerini kulaklarının üzerine koyarak "Kulaklarım tuhaf hissediyor," diyor.

Stefano ona "Gökyüzüne çıktığımızda daha iyi hissedeceksin," diye güvence veriyor ve o da başını sallamakla yetiniyor.

Pencereden dışarı bakıyor ve soluk soluğa, "Anne, bak, bulutların üzerindeyiz." diyor.

Pencereden dışarı bakarken ona gülümsüyorum. "Oldukça havalı, değil mi?"

Emniyet kemeri için ping sesi duyulur ve Stefano önce kendi emniyet kemerini, sonra da onunkini çözer. Dizlerinin üzerine çöküp pencereden dışarı bakarken, "Sadece bir dakikalığına dışarıya bakabilirsin," diyor.

"Nereye gidiyoruz?" Bana sırtarak bakan Stefano'ya soruyorum.

"Bu bir sürpriz," diye tekrarlayınca gülmesine neden olan bir bakışla karşılaşılıyor. "Sonuncusu, söz veriyorum."

"Bilmiyorum ama bu ifadenizde size inanmamamı sağlayan bir şey var" diye onu suçluyorum. Görevli gelip bize su verdikten sonra kocaman bir meyve tabağıyla geri dönüyor. "Ona seyahatin bu şekilde yapılmadığını kim açıklayacak?" Çilek yerken pencereden dışarı bakan Avery'yi işaret ediyorum. "Kimse böyle seyahat etmez."

"Ne sıklıkla normal bir uçağa bindin?" diye sorduğumda dudaklarını büküyor.

Gözlerini deviriyor. "Birçok kez."

"Beş isim söyle," diye elimi kaldırıyorum ve o beni görmezden gelip Avery ile konuşmak için dönüyor.

"Kanepede film izlemek ister misin?" Beş kişinin oturabileceği bir kanepenin bulunduğu diğer tarafı işaret ediyor. Avery başını sallıyor ve adam oturduğu yerden kalkıp uzanarak onu kucağına alıyor.

İkisini kanepede oturmuş, Avery'nin seçtiği bir filmi izlerken izliyorum. Kızın her dediğini yapıyor. Bunu ne zaman gerçekten kendi yararına kullanacağını merak ediyorum. Sandalyede oturup etrafıma bakıyorum ve nasıl

Buraya geldim. Sandalyemden kalkıp kanepeye doğru yürüyorum. Avery'nin diğer tarafına oturacağım, o yanıma geçtiğinde ben de onun yanına oturacağım.

Avery şimdi diğer tarafa uzanmış, ayaklarını onun kucağına koymuş. "Merhaba," diyor kolunu omuzlarıma dolayarak. "Nasılsın?"

"Nereye gittiğimizi bilseydim çok daha iyi olurdu." Ona bakıyorum.

"Yüzünde o ifade varken çok güzelsin," diyor ve dudaklarımı usulca öpüyor.

"Ne bakışı?" Yanına yerleşerek ona soruyorum.

"Beni öldüreceğin ama yine de benden hoşlandığın bakış," diye dalga geçiyor ve bu sefer elimde olmadan başımı arkaya atıp kahkahayı patlatıyorum.

"Bana söylemeyecek misin?" Onu dürtüyorum ve o da başını sallıyor.

"Her zaman sorumlu olan sensin. Bir kez olsun başkasının seninle ilgilenmesine izin ver." Elini yüzüme dokunmak için kaldırırken sesi yumuşak.

"Bir haftalığına kraliçe ol."

"Bir hafta mı?" Fısıldayarak bağıriyorum. "Bir hafta uzak kalamam." "Sofia ile konuştum-" diye başlıyor ve gözlerim büyüyor.

"Ne yaptın?" Başımı sallıyorum, yerimden fırlamaya hazırım.

"Sofia'yı aradım." Midem yükselirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Seni bir haftalığına götürebilir miyim diye sordum."

Ayağa kalktım ve çantama doğru yürüdüm. Telefonumu çıkarınca onlardan gelen cevapsız mesajları görüyorum.

Sofia:

Addison bu hafta yok.

Shelby:

Hasta mı?

Sofia:

Hayır, bebeğinin babası ona bir seyahatle sürpriz yapıyor.

Clarabella:

Ön kapıyı kapat!

Presley:

O kadar aşağı ve kirli olmak zorunda kalacak.

Sofia:

Sanırım dün gece çok pis işlere bulaştılar.

Shelby:

Nondate'de. B a h a h a h a

Clarabella: O midilliye bir rodeo kraliçesi gibi bindi.
Başımı sallıyorum.

Bu hafta dışarıda değilim. Birkaç gün dışarıda olabilirim.

Sofia:

Onayladım ve eğer geri gelersen kilitleri değiştireceğiz.

Bu hafta izin almayacağım.

Shelby:

Başladığından beri hiç tatile çıkmadın.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Tatil yapmadım, bu doğru, ama tatil günlerimi Avery'nin hastalandığı günlere saklama eğilimindeyim.

Geçen yıl bir hafta izin almıştım.

Clarabella:

Çünkü Avery hastaydı ve sen de onun sahip olduğu her şeyi aldın.

Yine de bir hafta izin aldım.

Presley:

Katılıyorum, bu hafta ofise dönmene izin yok. İyi eğlenceler.

D.

Presley:

Yani tatil.

Shelby:

Evet, tüm resimleri gönderin.

Clarabella:

Bütün resimleri değil. Bir sikle uyanmaya ihtiyacım yok.

Resim.

Presley:

Evet, bize bir kış resmi gönderdiğin zamanı unutmayalım.

Clarabella:

Bulanık bir fotoğraftı ve çocuklar çekti.

Shelby:

Yemin ederim top çuvalı gördüm.

Clarabella:

Sen yapmadın.

Sofia:

Onaylamak ya da reddetmek için bana o resmi göndermeyin.

Presley:

Ayrıca, geri döndüğünüzde yapacağımız ilk şey tarihsiz.

Clarabella:

Evet, ortak ebeveyn toplantısının nasıl geçtiğini konuşmalıyız.

Ortak ebeveynlik toplantımız harika geçti, teşekkürler.

Sofia:

Bu sabah yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kıyafetinden de anlaşılacağı üzere çok uzağa gidememişler.

"Her şey yolunda mı?" Stefano bana soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Hayır," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu hafta işe gelmem em söylendi."

"Oh, güzel," diyor. "Gördün mü, şimdi rahatlayabilir ve gevşeyebilirsin."

Telefonumu yere bıraktım, başım dönüyordu ki "Acıktım" dediğini duydum.

Stefano görevlinin dikkatini çekmek için elini kaldırır. Yanına gelir ve hindili sandviç ve patates kızartması sipariş eden Avery ile konuşur.

Öğle yemeğimizi yiyoruz ve pencereden dışarı baktığımızda alçalıyor gibi görünüyoruz. Stefano'nun Avery'nin yanındaki koltuğa oturuyoruz, görünüşe göre uçuşunu engellemek için kolunu onun önüne uzatmış. İniş mükemmel ve uçak durur durmaz Avery ellerini çırpıyor. "Geldik mi?" Ben emniyet kemerimi çözerken o pencereden dışarı bakıyor.

Bacaklarımı uzatıyorum ve Stefano'nun Avery'yi yakalayıp önüne yatırmasını izliyorum. "Önce ben çıkacağım," diyor ona, "ve seni bekleyeceğim. Ama bekle."

"Tamam," diyor, onun her kelimesini dinleyerek. Merdivenlerden iniyor ve her adımda geriye dönüp kızın iyi olduğundan emin olmaya çalışıyor.

Siyah bir kamyon yan tarafa park etmiş, şoförü de yanında duruyor. Beş basamak inip Stefano'nun Avery'nin elini tutmuş beklediği asfalta doğru yürüyorum. Kamyona doğru yürümeden önce diğer elini benimkine koyuyor.

"Hoş geldiniz," diye selamlıyor şoför kamyonun arka kapısını açarak, "San Francisco'ya."

Nerede olduğumuzu söylediği anda olduğum yerde durdum ve "Ne?" diye sordum.

Stefano, Avery'yi araba koltuğuna yerleştirirken omzunun üzerinden "Sürpriz," diyor. Ne dediğini duyup duymadığımdan ve gerçekten San Francisco'da olup olmadığımdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor ve onları kırıştırarak uzaklaştırıyorum ama yine de bir tanesi kaçıyor.

"Burada televizyon var!" Avery bağılıyor ve ben gözyaşlarımı silerken beni güldürüyor.

Stefano yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Hey," diyor usulca, başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor.

"Bu-" Boğazımdaki yumrunun beni rahatsız etmesine izin vermeden söylemeye başlıyorum ama gözyaşları yine de geliyor. "Bu çok fazla."

"Hayır." Gözyaşımı yanağımdan öperken gülümsüyor. "Bu asla yeterli olmayacak." Kısa bir süre önce benim için sadece bir anı olan bu adama bakıyorum, ama şimdi bu adam gerçek ve isteyebileceğiniz ve umabileceğiniz her şey. Belki de benim dilediğimden bile fazlası. "Şimdi gidelim. Bir sürprizimiz daha var."

"Lütfen, buna dayanabileceğimi sanmıyorum," diyorum bir elimi karnıma koyarak. Tüm bunlar hayal ettiğimden çok daha fazlası. Kamyona biniyorum ve pencereden dışarı bakıp her şeyi içime çekiyorum. Otele giriyoruz ve ismi gördüğümde başımı kaldırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, nasıl olduğunu düşünmeye bile çalışmıyorum.

Bu ona çok pahalıya patlayacak. Kapı iki taraftan da açılıyor, adam bana yardım etmem için elini uzatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve aşağı inip kamyonun etrafında yürüyerek Stefano'yu Avery ile birlikte görüyorum. Adamın eli her zaman Avery'nin elini tutuyor.

"Bay ve Bayan Dimitris." Adam yanımıza geldi ve ben de Stefano da onu düzeltmedik. "Fairmont'a hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Stefano ona "Burada olduğum için heyecanlıyım," diyor.

"Beni takip ederseniz, sizi katınıza götüreceğim," diyor ve ben insanların koşuşturmasını görerek etrafıma bakıyorum. Bizim için açılan kahverengi kapılara doğru dört basamak çıkıyoruz. Lobiye girdiğimde ağzım açık kalıyor. Bej rengi mermer zeminler pırıl pırıl, tavanlar yüksek, pervazlar altınla boyanmış sanat eserleri gibi görünüyor ve odanın her yerinde sütunlar var. Şimdiye kadar gittiğim en güzel otel. Yan tarafa yürüyüp doğruca asansöre giderken adamın Stefano'ya ne söylediğini duymuyorum bile.

"Giriş yapmamız gerekmiyor mu?" diye soruyorum ve o sadece başını sallıyor. "Çoktan yaptım," diye cevap veriyor ve adamın ardından asansöre biniyor. I

dokuz kattan sekizinci kata basmasını izlemek. "Ayrıca ailem de şehirde." Ağzım açık kaldı. "Ya da gelecekler. Birazdan gelirler. Bize bu geceyi verecekler." Başımı yana eğiyorum. "Muhtemelen vermeyecekler çünkü Avery'yi görmek istiyorlar."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü asansörün kapıları açılıyor ve kabinin karşısında iki pirinç kapı beliriyor. "Çatı katı süitine hoş geldiniz."

stefano

Süite girdiğimizde yüzünü izliyorum. Gözleri bebek kuyruklu piyanosunun bulunduğu oturma odasında geziniyor ve gülmemek için dudaklarımı bükmek zorunda kalıyorum. "İyi misin?" Yanına gittiğimde ona soruyorum.

"Bir konuşma yapacağız," diye tıslıyor nefesinin altından, "ciddi, ciddi bir konuşma."

"Dört gözle bekliyorum." Elimi onun elinin içinde kaydırırken başımı sallıyorum.

Kapıcı hâlâ bizi gezdiriyor ama onunla konuşan tek kişi Avery. "Şaka yapmıyorum," diyor fısıltıyla ama ses tonu sert. Avery'nin bana sırtını döndüğünü görünce onu öpmek için eğiliyorum. "Buranın üç yatak odası olduğunu mu söyledi?"

"Emin değilim," diyorum, Addison'ın çıldırmasından çok endişelendiğim için adını bile öğrenemediğim adama bakarak.

"Kaç yatak odası var?" Addison kendisine gülümseyen adama soruyor ve ben boğazını yumruklamak istiyorum. Altmışlı yaşlarına yaklaşmış olsa da, onun elini tuttuğum ve birlikte olduğumuz açık olduğu için bu aptalca.

"Üç tane var," diyor. "Eğer şuradaki kapıdan geçersen." Cam kapıyı işaret ediyor. "Orası açık veranda." Ellerini önüne koyuyor. "Kütüphaneye ve resmi yemek odasına erişimi var."

"Kütüphane mi?" Addison şaşkınlıkla soruyor ve o da gururla başını sallıyor.

"Bence aramız iyi. Seni tutmak istemiyorum," diyorum ona. "Etrafa bir göz atacağız."

"Birkaç saat içinde çay için her şeyi hazırlayacağım." Bize baktı. "Kıyafetler çoktan çıkarıldı ve asıldı."

"Teşekkür ederim," diyorum ve kapıya doğru dönmeden önce onun odadan çıkışını izliyorum. Kapı kapanır kapanmaz Addison kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Avery," diye sesleniyorum ve kafasını odaya uzatıyor. "Büyükannem sana birkaç şey gönderdi." Gözlerim ayağa fırlayan Avery'ye bakıyor. "Sanırım dolaplardan birinde." Koşarak odadan çıkmak için dönüyor.

"Bize kıyafet alma işini annene mi bıraktın?" diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yaptım," diyorum usulca, "ama kendimi savunmak gerekirse, yeterince düşündüğümü sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" diye karşılık verince kıkırdıyorum ama ne kadar kızgın olduğunu görünce kıkırdamam kesiliyor.

"Dinle, sen duştaydın," diye anlatmaya başladım, "ve sonra sana sürpriz yapmak istedim, bu yüzden Sofia'yı aradım. Sonra ne kadar zamanım olduğunu bilmediğim için babamı aradım." Ellerimi kaldırıyorum. "Açıkçası, bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum."

"Sıra dışı mı?" diye bağılıyor. "Kütüphanesi olan üç yatak odalı bir çatı katı süiti." Gülmemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bebek kuyruklu piyanosu olan." Piyanoyu işaret ediyor. "Daha önce birçok süitte kaldım" -etrafa bakıyor- "ama bu bile benim konfor alanımın biraz dışında."

"Anne, anne!" Avery buralarda bir yerden bağılıyor, sesi yankılanıyor. "Şuna bak," diyor, arkasında mavi ve ışıltılı bir şey sürükleyerek odaya girerken. "Bak, bu Sindirella'nın elbisesi."

"Aman Tanrım," diyor kendisinden daha büyük olan elbiseyi eline alırken. "Aman Tanrım," diye tekrarlıyor Avery'den elbiseyi alırken. "Bu..." Kelimenin tam anlamıyla Külkedisi'nin giydiğinin bir kopyası gibi görünen elbiseyi uzatıyor.

"Takabilir miyim?" Avery aynı yerde zıplayarak soruyor, eli bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Bugün giymek istiyorum."

Addison elbiseye bakarken, "Bu," diyor. "Bu pahalıya mal olmuş olmalı-" Hiçbir şey söyleyemiyor çünkü kapı çalınıyor.

"Buna cevap vermelisin, Prenses Kate bizimle çay içmeye gelebilir," diye mırıldanıyor Addison ve tek yapabildiğim dudaklarını öpmek oluyor. "Sohbet ediyoruz." Onu tekrar öpüyorum. "Bu çizgiyi aştı."

Tam o anda ikimiz de yere bakıyoruz ve Avery'nin bize baktığını görüyoruz. "Aa," diye söze başladım, "annenden hoşlanıyorum." Şu anda ne kadar aptalca konuştuğumu düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

"Sofia Teyze ve Matty Amca her zaman öpüşürler," diyor. "Ondan böyle mi hoşlanıyorsun?"

"Evet," diye onaylıyorum, bana bakan ve tek kelime etmeyen Addison'a bakarak.

"Bu gece çok konuşacağız," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Kişi kapıyı tekrar çalarken ona "Not edildi" diyorum. "Ama kendimi savunmam gerekirse, annemle tanıştınız mı?"

"Stefano," diye feryat ediyor ben ondan uzaklaşırken, ön kapıya gidiyor, kapıyı açıyor ve annemle babamın orada durduğunu görüyorum.

Annem bana kocaman gülümsüyor. "Bonjour." Merhaba, diyor, içeri girip bana sarılıyor.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyor babam, "ama neyse."

"Büyükanne!" Avery sevinçle bağırarak bize doğru koşuyor. Annem hemen beni bırakıp aşağı iniyor ve Avery'ye kollarını açıyor. Kollarına koşuyor ve annem sadece başını öpüyor.

"Ma puce." Güzellik, diyor. "Seni özledim." Onu öpücüklere boğuyor. "Tu as grandi." Bana bakan Avery'ye "Büyümüşsün" diyor.

"Büyümüşsün," diye tercüme ettim.

Oturma odasına girerken babam bana "Addison nerede?" diye soruyor. Addison hâlâ elbiseye bakıyordu.

"Anne, bak," diyor Avery ona ve Addison başını kaldırıp annemlere bakıyor. "Annem ve babam öpüşüyor," diyor ve Addison'a baktığımda sanki odanın onu yutmasını istiyor gibi görünüyor.

"Öyle mi?" diyor babam gülümsemesini gizlemeye çalışarak. Annemin kaşları havaya kalkıyor.

"Evet, Matty Amca ve Sofia Teyze gibi dudaktan," diye detaylandırıyor Avery ve Addison sadece gözlerini kapatıyor.

"Bu çok eğlenceli," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu oda neden bu kadar küçük?" diye yakınıyor annem odaya girerken. "Markos, onlara bir süit ayırtmadın mı?"

"Ellerindeki en büyüğü Vivienne," diye aktarıyor babam, Addison'a doğru yürürken. "Merhaba canım," diyor. "Aile tatilinizi böldüğüm için özür dilerim ama-"

"Lütfen," diye yanıtlıyor Addison, "ne kadar çok o kadar iyi." Çıldırmasına bir saniye kaldığını ve bunu saklamaya çalıştığını söyleyebilirim. "Her şeyi rezerve ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor annem yanına gidip ona kocaman sarılırken, "ve bunu." Elbiseyi elinde tutuyor. "Belki de elbiseler hakkında konuşmamız gerekiyor." "Olamaz," diyor annem, elini ağzına götürerek, "değil mi?"

uygun mu?" Öfkeli görünüyor. "Onlara geçen sefer aldığımız ölçülerini verdim. Bütün seriyi yaptırdım."

"Pardon," diyor Addison, "tüm satır mı?"

"Geçen sefer Avery bütün prensesleri sevdiğini söyledi, ben de tarzımı çağırdım ve bana hepsini yaptı." Babama baktı. "Onları yeniden yapmalıyız."

"Hayır," diyor Addison hızla, "demek istediğim onlar-" Kelimeleri düşünmeye çalışıyor ve sonra bana bakıyor.

"Anne, biraz yumuşatmamız lazım." Addison'ın yanına gidiyorum. "Onu seviyoruz ama bunu giyemez."

"Tabii ki bunu giyebilir," diyor annem. "Bugün bunu giyiyor." Avery'ye bakıyor. "Ayakkabıları buldun mu?"

"Ayakkabılarla birlikte mi geliyor?" Addison yanımdan mırıldanıyor ama tek duyduğum annem ve Avery.

"Gidip odanı kontrol etmeliyiz." Annem elini Avery'ye uzatıyor, o da tutuyor ve odadan çıkıyorlar. Annem sanki piyango kazanmış gibi omzunun üzerinden bakıyor.

"Baba," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Dinle, biliyorum." Ellerini kaldırdı. "Ben de onunla aynı konuşmayı yaptım ama bu onun ilk torunu."

"İşte beklediğim suçluluk duygusu." Kolumu Addison'ın omzuna doladım.

"Sanırım" diyor babam, ellerini cebine sokup gülümsemesini gizleyerek, "sana ne aldığını görmedin mi?"

"Bana ne aldı?" Addison kendini işaret ederek soruyor.

"Sana tatil için birkaç şey almasını istemiş olabilirim," diye itiraf ediyorum ve kafasının patlamaya hazır olduğunu görebiliyorum. "Baba." Ona dönüyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Oh, evlat." Kanepeye doğru yürür. "İnan bana, bu beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ediyor." Oturdu. "Ayrıca bana borçlusun. Matthew amcanın gelmesini engelledim."

"Stefano," diyor Addison yanımdan, "beni kıyafetlerin olduğu odaya götürmen gerekiyor."

"Bunu yapmamız gerektiğini sanmıyorum," diyerek başımı sallıyorum. "Bu halinle iyi görünüyorsun."

Kapı tekrar çalınır. "Kim o?" Addison bana bakıyor ve bu benim kaçmak için bir şansım.

"Ben bakarım," diyorum, kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum ve beş kişinin orada durduğunu görüyorum. "Merhaba."

"İkinci çayı için hazırlık yapmaya geldik," diyor ön taraftaki kadın, ben onların içeri girmesi için yolumdan çekilirken. "Nereye kurmamızı istersiniz?"

"Nereyi düşünüyorsan," diyorum ve Addison oturma odasından çıkıyor. "Çay için hazırlık yapacaklar."

"Gidip üstünü değiştirmelisin!" diye bağılıyor babam oturma odasından. "Ben burada bekleyeceğim."

Koridorda yürürken bilardo odasının önünden geçiyoruz ve annemle Avery'nin ikinci yatak odasında konuştuklarını duyuyoruz. "Çay partilerine bayılırım," diyor Avery yatak odasından. "Sence bir taca ihtiyacım var mı?"

"Elbette, aşkım." Annemin sesini duyuyorum ve Addison bana bakıyor.

"Peki," diye homurdanıyor, "ona çay partisi vereceğim, ama sınırlarımız olmalı." Elbiseyi kaldırdı. Sadece başımı sallıyorum. "Sessizlik altın değildir," diye mırıldanıyor ana yatak odasına girerken. "Hiç dolap yok mu?" Yatak odasının etrafına bakıyor ve ben de yan taraftaki duvarı işaret ediyorum. "İşte başlıyoruz," diyor ve ben de büyük boy yatağın üzerine oturup çıldırmasını bekliyorum. Bunun onun için çok fazla olduğunu biliyorum ama ailemin onu ne kadar çok sevdiğini bilmek her şey demek. Beş yıl boyunca hiç desteği olmadığını ve şimdi bize sahip olduğunu bilmek, bunun için hiçbir kelime yok.

"Stefano." Gömme dolaptan çıkıyor. "Yere kadar uzanan pelerinli bir elbise var." Dolaba geri dönüyor. "Ayrıca evde sahip olduğumdan daha fazla kıyafet var burada."

Ayağa kalkıyorum, dolaba doğru yürüyorum ve sanki burada yaşıyormuşuz gibi her iki tarafın da doldurulmuş olduğunu görüyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bana da kıyafet aldı."

"Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor." Başımı sallar ve on beş dakika sonra uzun çiçekli bir etek ve kolsuz beyaz bir gömlek giyerek dolaptan çıkar. "Bu ayakkabılar-" Elbisesini kaldırıyor. "Bunlar *Sex in the City'dekiler*. Carrie ayakkabıları." Mavi ayakkabıyı işaret ediyor. "Onlar da sekiz yüz doksan dolar tutuyor," diye homurdanıyor. "Güven bana, biliyorum çünkü onlar benim hayalimdeki ayakkabılar."

"Çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyorum ona, "çok, çok güzel." Ayağa kalkıyorum ve bej keten takımımı giyerken bana bakıyor. "Gidelim mi?"

"Elbette," diyor elimi onun elinin içine kaydırırken. "Bunu Avery için yapıyorum," diye mırıldanıyor dışarı çıkarken, "ve annen için."

"Teşekkür ederim," diyorum oturma odasına doğru yürürken. Köşede arp çalan bir kadın var.

"Kızımız bu noktada İngiltere Kralı ile evlenmek zorunda kalacak." Dış avlunun ortasında yuvarlak bir masa ile dönüştürüldüğünü gördüğümüzde bana yan gözle bakıyor. Masanın her yerinde yemek tepsileri ve tabii ki çaydanlıklar var.

Annemle babam Kùlkedisi gibi giyinmiş, başında tacı olan Avery'nin fotoğraflarını çekiyorlar. Annem "Ayakkabılarını göster aşkım," diye ısrar ediyor ve Avery elbisesini kaldırıp bize cam ayakkabılarını gösterirken gülümsüyor. "Sen gerçek bir prensessin." Babam anneme dünyanın tüm sevgisiyle bakıyor. Zorladığını biliyorum ama sevgisini böyle gösteriyor. Addison'a söylemediğim şey, annemin çok özlediği için kaç kez ağladığı. Onları sevdiğimi hissettirdiğinden emin olmak için beni kaç kez aradığı. Kaybettiği zamanı bu şekilde telafi ediyor. "Seni çok seviyorum."

Verandaya çıkıyoruz ama Addison beni takip etmiyor, ben de duruyorum. "Oraya çıkamam," diyor bana ellerini önünde kavuştururken.

"Ne, neden olmasın?" Hasta olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Ayakkabıların altını bozamam, yoksa iade edemeyiz," diyor usulca.

"Addison." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "O ayakkabılar asla geri verilmeyecek, aşkım." Ona aşkım dediğimde gözlerinin nasıl büyüdüğünü görüyorum. "Şimdi kızımızla çay içelim."

addison

Karşımda duruyor, dünyamı kelimenin tam anlamıyla alt üst eden bu adam, kızımızla çay içmemi istiyor. Kızımızla. Gözlerindeki yaşlar o kadar belirgin ki bu anı kızımıza vermek istiyor. Onu daha önce sevdiğimden emin değildim ama şimdi seviyorum. Tüm bu gün bir rüyadan çıkmış gibiydi. En hafif tabiriyle bir peri masalından fırlamış gibiydi. Özel bir uçakla ölmenden önce yapılacaklar listemdeki yere gitmek. Sonra dairemin dört katı büyüklüğünde bir süite sahip olmak, sadece satın almayı hayal edebileceğim kıyafetlerle dolu bir dolaba sahip olmak. Dört yaşındaki bir çocuğun çay partisinde arp çalarak dışarı çıkmak. Tam anlamıyla bir peri masalının tanımı. Böyle şeyler olmaz, en azından ben olduğunu düşünmüyordum.

"Tamam," diyorum ve içten içe bu ayakkabıları asla geri veremeyeceğimi düşünüp sızlansam da bir adım öne çıkıyorum.

Elli müşteri ayarladıktan sonra kendime hediye edeceğim bir çift ayakkabı şimdi ayağымda. "İşte buradalar," diyor Markos, bize bakıp gülümseyerek. O da takım elbisesini giymiş, elleri cebinde.

"Anne," diyor Avery, Sindirella elbisesini giymiş, bir prenses gibi görünerek yanıma geliyor, elbisesinin sesi yol boyunca sallanıyor. Saçları yumuşak bir şekilde kıvrılmış, başında yeni bir taç var, bu taç elbiseyle uyumlu olması için bebek mavisi yapay elmaslarla süslenmiş. "Cam ayakkabılarıma bakın."

"Onlar gerçek cam değil," diye beni temin ediyor Markos. Bana şeffaf plastik ayakkabılarını göstermek için büyük, kabarık elbisesini kaldırırken kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Vivienne birini tanıyor-" Gülüyorum çünkü bu beni şok edecekken, neden bunu bekler hale geldiğimi bilmiyorum.

"Şunlara bak," diyor Vivienne, yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. Ayrıca üzerine tam oturan bebek mavisi, dantelli güzel bir elbise giymiş. "Bir aile fotoğrafı çektirmeliyiz."

"Evet," diye kabul ediyor Stefano, elini benimkinin içine sokarak, "bir aile fotoğrafı çektirelim."

Onunla birlikte verandanın köşesine kadar yürüyorum ve yanında duruyorum. Kolunu bana dolayarak beni kendi tarafına çekiyor, Avery de önümüzde duruyor. Vivienne fotoğrafı çekiyor ve ben de çay partisini düzenleyenlerden birini çağırıyorum. "Bir fotoğrafımızı çeker misin?" Sonra Vivienne'e bakıyorum. Toparlayabildiğim en iyi Fransızcayla, "Haydi büyük anne," diyorum. Markos Stefano'nun yanına giderken o da yanıma geliyor ve yanımda duruyor. Beşimiz de fotoğraf için gülümsüyoruz. "Şimdi sadece üçünüz," diyorum Vivienne ve Markos'a, Avery'nin yanında dururlarken. Vivienne onun arkasında durmak yerine Avery'nin hizasına iniyor ve Markos da onu takip ederek ortada kucaklaşıyorlar. Resim o kadar güzel ki, odası için çerçeveleteceğimi biliyorum.

"Şimdi, çay içelim mi?" Avery masaya doğru yürürken Vivienne ellerini çırparak sorar.

"Vivienne," diye sesleniyorum usulca ve bana bakıyor. Bana doğru gelirken yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana, endişesi yüzüne kazınmış bir halde.

Elleri benimkilere uzanıyor. "Bizim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum," diyorum endişeyle.

"Oh, Addison." Gülümsüyor. "Avery'yi benden saklamadığın için minnettarım." Gözyaşlarını siliyor ve tek yapabildiğim elini sıkmak oluyor.

"Onu senden asla uzak tutmayacağım," diyorum dürüstçe. "Benim kızım dünyadaki tüm sevgiyi hak ediyor." Avery'ye bakıyorum, bir sandalyede oturmuş, iki yanında Markos ve Stefano, onlara çayın nasıl içileceğini anlatıyor. İkisi de sanki güneşin ve ayın nasıl çalıştığını anlatıyormuş gibi söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyor.

"İkiniz için her şeyi yaparız," diyor Vivienne usulca ve ben de ona bakıyorum. "Hiçbir şey annenin yerini tutamaz," diyor nazikçe, "ama Stefano hakkında konuşmak için bile olsa ihtiyacın olan her şeyde yanında olacağım. Ya da onun hakkında şikâyet etmek için. Oğlumu seviyorum ama kimse mükemmel değildir." Şaka yapmaya çalışıyor ama tek yapabildiğim onun karşısında hüngür hüngür ağlamamaya çalışmak.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona cevap vermeden önce yavaşça nefes alıyorum, "Onu iki haftadır biliyorsun ve ondan daha fazlasını yaptın."

annemin bizim için yaptığı tek şey. Ve hayatı boyunca onu tanıdı."

"Siz de bize katılacak mısınız?" Markos oturduğu yerden, serçe parmağıyla bir çay fincanı tutarak soruyor. "Şimdiden bütün pastaları yedi." Yanağında çikolata, burnunda da krem şanti olan Avery'ye bakıyorum. Stefano bir peçete kapıp Avery'nin yüzünü temizliyor ve Avery de ona gülümsüyor, ikisi de birbirlerine burunlarını kıvırıyorlar.

Vivienne masaya doğru yürürken ve Markos sandalyesini çekmek için ayağa kalkarken ben burada duruyorum. Oturmadan önce dudaklarını usulca öpüyor ve kucağına koymak için keten peçetelerden birini alıyor. Stefano sandalyesinden kalkıyor ve başını eğerek yanıma geliyor. Kulağıma fısıldıyor ve kıkırdamadan edemiyorum: "Ayakkabıların aşınmasın diye mi burada kalıyorsun?" "Seni oraya taşımamı ister misin?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum, yere bakıp bir adım ve sonra bir adım daha atıyorum. Tıpkı babasının annesine yaptığı gibi benim için sandalyeyi çekiyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve o da başını eğip dudaklarımdan öpüyor.

Kendi sandalyesine geçerken gözlerim şaşkınlıktan büyüyor. "Yani ikinizin birlikte olduğunu varsayabilir miyiz?" Annesi hiç istifini bozmadı.

"Öyleyiz," diyor Stefano benimle aynı anda, "Bunu konuşmadık."

Ailesi sadece bize bakıyor. "Bunu hatırlıyorum," diyor Markos ve Vivienne gözlerini deviriyor. "Ona bir balık gönderdim."

"Oh, mon dieu." Aman Tanrım. "Bana canlı bir balık gönderdi." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kim yapar?"

"Benim için iyi haber." Markos ona gülümsüyor. "Onu yıprattım."

Bize kızın çıldırıp balığı geri getirme hikâyesini anlatırken ona gülmekten kendimi alamıyorum. Çok güldüğüm için karnım ağrıyor. Stefano gözlerini devirerek otururken eğilip kolunu bacağımın üzerine koyuyor.

Masada ne kadar oturduğumuzu bile bilmiyorum ama güneş yavaş yavaş batıyor. Avery ayağa kalkıp elbisesiyle yürürken tabii ki ilgi odağı oluyor. Çok geçmeden yanıma geliyor ve kucağıma tırmanıyor. "Sana banyo yaptırmaya ne dersin?" Ona soruyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Saat farkı yüzünden," diye gözlemliyor Vivienne. "Saat dokuzda onu."

Beşimiz içeri girdik. "Bana bir öpücük ver." Vivienne çömeldi onun önünde. "Yarın seni yavru köpekleri görmeye götürmeye ne dersin?"

"Um," diyorum gergin bir şekilde, "kesinlikle hayır." Ses tonum keskin. "Evimize evcil hayvan giremez."

"Benim mekânlarımdan birini ziyaret edeceğiz," diye açıklıyor Markos, "sabah erkenden bir köpek yavrusu sınıfı var."

"Yavru köpekleri görebilir miyim?" Avery bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Yarın u y a n d ı ğ ı n d a s i z i a r a r ı z ," diyor Stefano anne ve babasına, onlar da sadece başlarını sallıyorlar. Kollarını sallayarak odadan çıktılar.

birbirlerine kilitlendiler.

Stefano kapıyı kapatıp bana ters ters bakınca, "Burada kalabilirler," diyorum. "Ne? Burası üç yatak odalı bir süit. Avery ile paylaşabilirim."

"Kendini benim yatağında paylaşabilirsin, yapabileceğin bu," diye homurdanıyor ve sonra iki yatak odasının olduğu yere doğru geri yürüyor. "Ben banyoyu hazırlayayım," diyor ve yan yana Avery'yi yatağa hazırlıyoruz. Başını yastığa koyduğunda, ne kadar mücadele etse de gözleri çoktan kapanmış oluyor. Büyük boy yatağın ortasında, büyük bir yatakta gerçek bir prenses gibi görünen ona bakıyorum.

Stefano elini benimkinin içine sokuyor ve beni odadan çıkarıp ebeveyn yatak odasına götürüyor. "Yorgun musun?" diye soruyor eğilip boynumu öperken ve beni gülümsetiyor. Ağzı benimkini kaplamadan önce ona cevap verme şansım olmadı. Söylemeye gerek yok, beni kollarına sardığı ve gitmeme izin vermediği için onunla birlikte yatağa giriyorum. Uykuya dalmasını bekleyecek ve sonra sıvışacaktım ama uyku önce beni aldı.

Yatak çökerken yanımdan gelen yumuşak bir öpücük hissediyorum. Gözlerim açılmak için mücadele ediyor. "Bebeğim," diyor Stefano usulca, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken. Gözlerim titreyerek açılıyor ve Stefano'yu görüyorum ve çoktan giyinmiş gibi görünüyor.

"Saat kaç?" Yorganın altından kollarımı uzatarak soruyorum. "Saat neredeyse beş," diye yanıtlıyor beni. "Annemler az önce gelip Avery."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Neden?"

"Bir, üç buçuktan beri ayakta," diyor ve ben sadece ona bakıyorum. Bunların hiçbirini nasıl duymadım? "Üç saatlik zaman değişimi öldürücüdür. Annemlerle birlikte krep yemeye gidiyor."

"Saat sabahın beşi," diye tekrarlıyorum, bir dirseğimin üzerinde kalkarak.

"Giyinebilir misin?" diye sordu bana. "Araba on dakika içinde aşağıda olacak." Öne doğru eğildi. "Bu bir sürpriz." Ona ters ters bakıyorum.

"Tamam, iyi, özel bir noktada güneşin doğuşunu izleyeceğiz." Gözlerim büyüyor ve kalbim hızlanıyor. "Peki hazır olabilir misin?"

"Evet," diye mırıldanarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Çekil." Onu tekrar itiyorum, banyoya yürüyüp yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Gömme dolaba gidip, buraya geldiğim kıyafeti giysem mi diye düşünüyorum. Onun yerine askıdan bir kot pantolon alıp fiyat etiketini arıyorum ama tabii ki üzerinde yok. Bacaklarımı kotun içine sokuyorum ve sonra tam belime oturan, biraz tenimi gösteren beyaz kısa kollu bir bluz alıyorum. Stefano'nun yatakta oturmuş beni beklediğini görmek için dışarı çıkmadan önce eğilip ayakkabılarımı alıyorum. Beni duyunca başını kaldırıyor ve ayaklarım onun önünde durmak için hareket ediyor. "Hazırım," diyorum ona ve ellerini kaldırıp kalçalarımı kavrayarak beni kendine çekiyor.

Ellerimi omuzlarına koyup ona bakıyorum, saçlarım öne düşüyor. Başını arkaya yatırıyor. "Çok güzelsin." Sesi bir fısıltı ve ona bakmasaydım duyabilir miydim bilmiyorum. "Nefesimi kesiyorsun." Eğiliyorum ve usulca dudaklarından öpüyorum. Dudaklarımı meşgul etmek için bunu yapmaktan başka çarem yok, çünkü öyle olmasalardı söylememem gereken şeyleri söylerdim. Ona, kızımıza babalık yapmasını izlemenin gördüğüm en güzel şey olduğunu söylerdim. Bunca yıl sonra beni tekrar öptüğü an, tıpkı ilk günkü gibi olduğunu söylerdim. Ona umutsuzca aşık olduğumu söylerdim, bunu ona itiraf etme düşüncesi bile beni hayal edebileceğimden daha fazla korkutuyor. "Hadi gidelim," diye yumuşakça ısrar ediyor, ayağa kalkıyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Asansörle ürkütücü bir sessizliğin hakim olduğu lobiye iniyoruz, masanın arkasındaki kişi başını kaldırıp bize gülümsüyor.

Şoför bizi görüyor ve siyah arabanın arka kapısını açıyor. Arabaya binerken ona "Günaydın," diyorum. Şehir hâlâ karanlığa gömülü. Stefano yanımda arabaya biniyor, köprüye doğru ilerlerken ikimiz de sessiziz.

"İşte geldik," diye anons ediyor şoför, arabayı durduruyor ve kapımı açmak için iniyor. Dışarı çıkıyorum ve kendimi bulutların arasında hissediyorum. Köprünün tepesi bulutların arasından sıyrılıyor, köprünün tepesindeki iki kırmızı ışık yanıp sönüyor.

Ne kadar güzel olduğunu görünce kelimenin tam anlamıyla nefesim kesiliyor. Şoför Stefano'ya nereye gideceğimi söylüyor ama tek yapabildiğim uzaktaki şehre bakmak, ışıklar yoğun sisi kesmeye çalışıyor. Stefano beni büyük bir kaya olan gözetleme noktasına götürüyor. Diğer birkaç kişi de

Aynı planı yapıyoruz. Stefano kayanın üzerine oturuyor ve beni bacaklarının ortasına oturmam için aşağı çekiyor. "Bu-" Kollarını bana doladığında sırtımı göğsüne bastırıyorum, başı benimkinin yanında, dışarı bakıyor. "Bu hayatımın en güzel anlarından biri olmalı," diyorum usulca, yüzümü çevirip ona bakarak. "Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra uzaklara bakıyorum ve siyah gökyüzünün yumuşak bir altın rengine dönüşmesini izliyorum. Güneş önce yavaşça ortaya çıkıyor ve sonra gökyüzünde gittikçe yükseliyor. Ve yükseldikçe ufuktaki sis kayboluyor ve uzaktaki ışıklar yavaşça kararıyor. Burada ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum, ikimiz de tek kelime etmiyor ve sadece içimize çekiyoruz. İkimiz de kendi düşüncelerimiz içindeyiz. Keşke onun ne düşündüğünü bilseydim. Keşke şimdi ne olacağını bilseydim. Tüm bunları dilerken içimden ona ve evrene, umarım bizimle kalır diyorum.

stefano

"Evet," diye tıslıyorum, ellerimi kalçalarından göğüslerine doğru hareket ettirirken, sırtımı yatak başlığına yaslayarak sikime bastırıyor.

"Stefano," diye inleyerek adımı söylüyor ve sikimin içinde seğirmesine neden oluyor. Meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlarken, onları sıkıştırmadan hemen önce sırtını kavislendiriyor. "Evet." Hızını artırıyor, yukarı doğru hareket ediyor ve sonra tekrar bana çarpıyor. Başı geriye gidiyor, saçları kalçalarımaya sürtünüyor. "Neredeyse geldim."

"Seni hissedebiliyorum, bebeğim." Hareketleri hızlanırken gözlerinin kapanışını izliyorum. Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, emiyorum ve sonra ısııyorum. Amcığı beni o kadar sıkıyor ki ikimiz de tıslıyoruz. Diğer meme ucuna saldırmadan önce ona "Bırak" diyorum. Bırakmadan önce tek ihtiyacı olan buydu. Amcığı sikimin etrafında kasılıyor ve bittiğini anladığımda ellerim kalçalarını kavırıyor ve onu sırt üstü çeviriyorum, sikim hala içine gömülü. "Benim sıram," diye homurdanıyorum, tekrar tekrar içine girerken. Dilimi ağzına sokarken alnım onunkinin üzerinde. "Bu çok iyi," diyorum onu ucuna kadar çekerken ve sonra ona geri çarparken. "Her zaman çok güzel." Bacaklarını kalçalarımaya doluyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve kalçalarını yukarı kaldırarak itişlerime uyuyor. Tekrar inliyor, ağzım onun iniltisini yutuyor ve iki saniye sonra o da benimkini yutuyor. Yüzümü boynuna gömerken kendimi onun içine yerleştiriyorum, bacakları yavaşça kalçalarımaya kayıyor, bana yanıma dönme şansı veriyor, yine onu yanıma alıyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor, aynı anda yan masadaki alarm çalıyor. Telefonu alıp kapatmak için döndüğümde "Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Sana da günaydın," diyorum, "ağzın sikimin üzerindeyken uyandığım her an çok güzel bir sabaktır."

"O şeyle sırtımı dürtüyordun. Şifreli olduğunu sanmıştım." Beni iterken gülmekten kendimi alamıyorum. Sikim içinden kayıyor, ona uzanmaya çalışıyorum ama o bu sabah benden daha hızlı. "Ben

Sen de aşığıya inip bize kahve yapacaksın. İşe geri dönüyoruz bayım, ikimiz için de."

"Ugh," diye inliyorum, üzerimdeki örtüleri savuruyorum ve yatağın yanındaki yerden bir çift şort alıyorum, yatağı kaymadan önce dün gece onları çıkardığım yerden.

Addison omzunun üzerinden, "Kızımızın sabahın erken saatlerindeki ısıltısını nereden aldığını görüyorum," diyor ve yatak odasından çıkarken gülümsememe neden oluyor.

Aşığı inmek yerine ilk durağım Avery'nin yatak odası oluyor. Kafamı içeri uzattığımda yatağın ortasında yüzüstü yattığını görüyorum, ama yan yatmış. İyi olduğunu görünce nihayet merdivenlerden mutfağı doğru ilerliyorum. Dönüp buzdolabından sütü almadan önce iki fincan kahve alıyorum. Kahveler bittikten sonra iki fincanı da üst kattaki yatak odasına götürüyorum. Odaya geri döndüğümde duşun sesi hala devam ediyordu. İki fincanı da sehpanın üzerine koymadan önce kahvemden bir yudum alıyorum. Duştaki ona katılmayı düşünüyorum ama tam karar verdiğim anda yere vuran ayakların sesini duyuyorum. Yatağı oturup kapı aralığını izliyorum, odaya girmeden önce yerdeki gölgesini görüyorum. Minik elleriyle gözlerindeki uykuyu siliyor. "Günaydın," diyorum ona ve homurdanarak beni biraz kıkırdatıyor.

"Annem nerede?" diye soruyor oturduğum yatağın yanına gelirken.

"Duştaki." Boynundan öperim. "İyi uyudun mu?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. San Francisco'dan döneli iki gün oldu. Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Uçaktan iner inmez her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Addison'ın evine gittik. Son iki gündür bulunduğumuz evime gidene kadar birkaç saat kaldık. "Gidip kahvaltıya başlamak ister misin?" Onu kucağıma aldım ve kucağıma koydum, kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Başını sallarken başını bana yaslıyor. Göğsüm o kadar doluyor ki bazen nefes almakta zorlanıyorum ama aynı zamanda bir korku hissediyorum. Onu bulduğumdan beri ilk kez bugün işe gideceğim. Yani daha önce de çalışıyordum ama bugün uçağı bineceğim ve birkaç toplantı yapmak için ofise gideceğim.

"Bugün kreş var mı?" Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Kucağımdan iniyor ve ben de ayağı kalkıyorum.

"Git giyin," diyorum ona, "sonra benimle aşığıda buluş." Dönüyor ve yatak odasına doğru yürüyor. Ben onun kahve fincanını alırken duş kapanıyor,

banyoya doğru yürüyordu. Kapıyı açtığımda onu etrafına bir havlu sararken buluyorum. "Avery uyandı." Kahve fincanını ona uzattım. "Gidip ona kahvaltı hazırlayacağım."

"Toplanman gerekmiyor mu?" diye soruyor ve karnım sıkışıyor.

"Avery'yi bıraktıktan sonra eve gelip toparlanacağım," diyorum ona. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz, bugün zaten yedim sayılır."

Başımı salladım. "Öyle yaptın." Boynunu ve dudaklarını öptükten sonra kahvaltıya başlamak için aşağı iniyorum.

Avery biraz krep ve meyve yedikten sonra hepimiz birbirimizi kapıya kadar uğurladık. Addison'a doğru yürümeden önce Avery'yi arabama bindirdim. "Seni sonra ararım." Kollarımı ona doladım. "Akşam yemeği için de seni FaceTime'dan ararım."

"Tamam," diyor usulca, "güvenle uç." Dudaklarımdan öpüyor. "Cumartesi günü görüşürüz."

Ona başımı sallıyorum, kapısını açmadan önce bir öpücük daha veriyorum ve o da biniyor. Arabama binmeden önce o garaj yolundan çekilirken elimi kaldırıyorum. Avery'yi kreşe götürmek için acele etmiyorum ve park ettiğimde dışarı atlıyor. Olması gerekenden çok daha yavaş yürüyorum, sınıfının kapısında duruyorum, önünde çömeliyorum. "Seni bu akşam arayacağım," diyorum, "sonra bu hafta sonu belki hayvanat bahçesine gidebiliriz."

"Tamam baba," diyor, şu anda kalbimin kırılıyor olması umurunda bile değil. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyor.

"Bana sarıl ve öp," diyorum ve uzattığım kollarıma girip yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum," diyorum ve sınıfına doğru koşuyor, dönüp bana el sallıyor ve adını haykıran arkadaşlarına katılıyor.

Eşyaları toplamak çocuk oyuncağı. Bunu daha önce o kadar çok yaptım ki, gözlerim kapalı bile yapabilirim. Uçağa bindiğimde bile, kendi kendime bunun bir yerde en uzun süre kaldığım an olduğunu düşünüyorum. Uçuş uçup gidiyor ve evimden ayrıldıktan iki saat sonra ofisimize giriyorum. "Vay anasını," diyor ortağım Levi içeri girdiğimde, "hâlâ hayatta." Takım elbise giymişti ama ceketini çıkarmıştı. Üniversitede birlikte bilgisayar kodlama dersi aldığımız ilk günden beri arkadaşız. İkimiz de sınıfın en iyileriydik ve sonra birlikte takılmaya başladık. Şirketi birlikte açtık ve yaklaşık on iki yıl ileri gittik ve işte buradayız.

Gülüyorum. "Her gün çalıştım," diyorum ona ofisime doğru yürüyüp kapıyı açarken ve havasızlığın dışarı çıktığını hissederken. Masama doğru yürümeden önce çantamı köşedeki koltuğa bırakıyorum. Postalar üst üste yığılmıştı. "Toplantı ne zaman?"

Levi bana, "Ne zaman hazır olursan o zaman başlayabiliriz," dedi.

"Gitmeye hazırım," diyorum ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı alıp konferans odasına doğru ilerliyorum.

"Savaş odası," diyor Levi, bir elinde kendi dizüstü bilgisayarı, diğerinde bir şişe suyla içeri girerken. "Sizi bilmem," diyor otururken, "ama ben bu zamanları seviyorum, seviyorum, seviyorum." Sandalyesinde arkasına yaslanmış, personelin geri kalanının gelip bize katılmasını bekliyor. "İşler nasıl gidiyor?"

"Güzel." Kocaman gülümsememeye çalışıyorum ama elimde değil.

"İnanılmaz, gerçekten."

"İyi görünüyorsun." Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Kızının ve senin birkaç fotoğrafını gördüm..." Sözüünü kesiyor ve beni güldürüyor. "Ona ne diyorsun?"

Kıkırdıyorum ve ellerime bakıp "Benim" diyorum. O sadece gülüyor. "Sen de denemelisin."

Bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Deli misin sen?"

"Ne?" Onu taklit ederek arkama yaslanıyorum. "Meşhur bekar yerleşebilir."

Kıkırdıyor. "Bana göre değil."

"Doğru kişiyi bulana kadar," diyorum ona ve o da oflayıp gözlerini deviriyor bana.

"Sözüne güveniyorum." Öne doğru eğiliyor, kol düğmelerini açıyor ve kollarını sıvıyor. "Hayatımda bir geceden fazla kalan tek kadın Eva'dır ve bunun tek nedeni de her zaman ekürim olmasıdır. Tüm sırlarımı biliyor ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyor."

"Yani sana bir metrelik sopayla bile dokunmayacağını mı söylüyorsun?" Ona son geldiğinde bana söylediklerini hatırlatıyorum ve çıkmaları hakkında şaka yapıyorum.

"Bu da var." Beni işaret ediyor. "Saçmalıklarımın kokusunu bir mil öteden alıyor." Daha fazla insan içeri girip bana merhaba deyince konuşmayı kesiyor.

Müşterilerimizin listesini gözden geçirirken tüm koltuklar doldu. "Pekâlâ millet," diyorum ellerimi çırparak, "hadi şu işi bitirelim." Müşteri listemizi gözden geçirmemiz ve herhangi bir ihtiyaçları olup olmadığına bakmamız gerektiğini biliyorum. Sonra hangi müşterileri kabul edeceğimizi görmek için bekleme listemizi gözden geçirmeliyiz.

önümüzdeki birkaç ay içinde. Levi listedeki ilk isimden başlarken sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum bile. Levi, "Devam edeceksek yemek sipariş etmeliyiz," diyor ve ben bilgisayar ekranının köşesine bakıp saatin akşam sekiz buçuğu biraz geçtiğini görüyorum ve paniklemeye başlıyorum.

Bilgisayarımın yanında telefonumu ararken birinin "Eve gitmeliyim," dediğini duyuyorum ve boş olduğunu görüyorum. Kalma ya da gitme konusunda oylama yapan herkesi görmezden gelerek sandalyemden fırlıyorum. "Her neyse ben varım," diyerek ofisime koşuyorum ve telefonumu masamın üzerinde buluyorum. Telefonu çevirdiğimde Addison'ın beni bir kez aramaya çalıştığını görüyorum ama Avery'den on tane cevapsız FaceTime var.

Sandalyeye oturdum ve önce Addison'ı aradım. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve uyuduğunu anlıyorum. "Hey, seni uyandırdım mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, "Avery ile uyuyakalmış olmalıyım," diye fısıldıyor.

"Uyuyor mu?" Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatarak söylüyorum.

"Evet, yoğun bir gün geçirdi. Görünüşe göre sınıfa bir prenses gibi nasıl el sallanacağını öğretiyormuş. Avery olmak zor." Kıkırdıyor ve gözlerim kapalı olsa bile onu hayal etmek durumu daha da kötüleştiriyor. "Senin günün nasıldı?"

"Güzel, sadece bir şeyler yemek ya da bitirmek için durduk, emin değilim. Saati gördüm ve seni aramak için koştum," diyorum ve koridorda insanların yürümeye başladığını duyunca başımı kaldırıyorum. "Sanırım bu işi bitireceğiz. Otele gittiğimde seni ararım."

"Tamam" derken aynı zamanda esniyor. Telefonu kapattım ve masama geri koydum.

Levi kafasını ofisime soktu. "Yarın saat 10'da yeniden toplanacağız," dedi. "Biraz uyu. Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve kalkıp ofisten iki kapı ötedeki otele doğru ilerliyorum. Otele giriş yaptım ve yatak odasına çıktım. İçeri girdiğimde kapının kapanma sesini duyuyorum.

Çantamı yatağın yanına atıyorum ve hemen Addison'ı arıyorum; bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Merhaba," diye homurdanıyor ve FaceTime düğmesine basıyorum. Zil sesi telefonu dolduruyor. "Benimle FaceTime mı yapıyorsun?"

"Evet," diye onaylıyorum, beyaz daire o ekranı doldurana kadar dönerken telefonu önüme koyuyorum. "Merhaba güzelim," diyorum usulca.

"Yorgun görünüyorsun," diye belirtiyor. "Neden bir duş alıp yatağa gitmiyorsun?"

"Birazdan geleceğim. Seni özledim," diye itiraf ediyorum ve ağzı sırtıtmaktan tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, yan dönüyor ve keşke ben de onunla birlikte yatağa girseydim diyorum.

"Seviyorum." Ona sırtıyorum. "Avery nasıl?"

"O iyi," diyor ve bir şeyler sakladığını hissedebiliyorum. "Bana FaceTime atmaya çalıştı," diyorum ve üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Evet. Seni benim telefonumdan birlikte aradık ve sonra o yatak odasına gitti." Sözüünü kesiyor. "Onu yorganın altında seni aramaya çalışırken buldum."

Gözlerimi kapatıyorum ve sanki biri hayalarım tekme atmış, ben dizlerimin üzerine çöküp hayalarımı avuçladıktan sonra da ağzıma tekme atmak için geri gelmiş gibi hissediyorum. "Ona ne söyledin?"

"İşteydiniz ve meşgul olmadığınız zamanlarda onu arıyordunuz. Bir ebeveynin iş için uzaklara gitmesi tamamen normal. Baban da bunu yapardı."

"Biliyorum, ama ben yapmadım. Beni dört yıl boyunca terk ettikten sonra hayatıma girmedim," diye inliyorum.

"Onu terk etmedin ve Sofia'nın aileyle dramatik olmak hakkında ne söylediğini anlıyorum." Yumuşakça kıkırdıyor. "Git bir duş al, yarın onu arayabilirsin. O zaman seni suçluluk duygusuna sürükleyebilir ve sen de eve gelip havaalanında bulduğun tüm eşyaları getirebilirsin."

"Şimdi sipariş edeyim mi?" Soruyorum ve gözleri büyüyor.

"Alay ediyordum," diye karşılık verir. "Ona bir şey almayacaksın çünkü o zaman sen her gittiğinde bir şey alacağını düşünecek."

"Ama arayacak," diye onu temin ediyorum ve gözlerini deviriyor. "Güle güle," diyor, "beni yarın ara."

"İyi geceler, bebeğim." Ona bakıyorum ve bağlantıyı kesiyor. Duş almadan önce biraz yemek sipariş ediyorum ve uyumadan önce yatağımda yiyorum. "Bu benim hayatım," diyorum yorganın altına girerken.

Ne zaman uykuya daldığımı bile bilmiyorum ama telefon sesi odayı dolduruyor.

Yatakta doğrudum, nerede olduğumu anlamadan önce etrafıma bakındım. Telefonu aldım ve beni arayanın Avery olduğunu gördüm. Bağlan tuşuna basıyorum ve onu arabada otururken görüyorum. "Baba," diyor, sesi yüksek. "Gördün mü anne, sana cevap vereceğini söylemiştim."

"Selam," diyorum yatağa tekrar uzanarak, "nasılsın güzel kızım?"
"Güzel, kreşteyim," diye haber veriyor ve arka kapı açılıp dışarı atlıyor.
"Şimdiden mi? Tamam, iyi günler," diyorum ve telefonu Addison'a uzatıyor.

"Neden beni aramadın?" Ona sordum.

"Çünkü uyuyacağını biliyordum ve eğer benim gibiysen, bütün gece boyunca dönüp durdun, bu yüzden nazik davranıyordum."

"Beni özlemişsin." Telefona gülümsüyorum. "Gitmem gerek," diye geçiştiriyor. "Hoşça kal de."

"Hoşça kal baba, beni bu akşam ara," diyor Avery ve sonra telefon kapanıyor. Tekrar yatağa uzanıyorum, başımı yana çeviriyorum ve saatin sekizi biraz geçtiğini görüyorum. Kalkıp işe gitmek için giyiniyorum, ofise geri dönmeden hemen önce bir fincan kahve alıyorum. Eskiden ofise girerken aldığım keyif sanki yok olmuş gibi hissediyorum.

İçeri girdiğimde beni karşılayan resepsiyon görevlisine başımla selam veriyorum. Çoğu insan henüz içeri girmemişti, ben de masamdaki postaları gözden geçirdim. Levi içeri girdiğinde savaş odasına geri dönüyoruz ve tıpkı önceki gece olduğu gibi, nihayet kafamı kaldırdığımda saat dokuzu geçiyor. Öğle yemeğinden sonra saatin ilerlediğini bile görmedim. Sanki öğleden sonra birden sonra bakmışım gibi hissettim ve sonra bir sonraki müşterimiz hakkında konuşmaya başladık. Beni günlerce çalıştıracak büyük bir iş olacaktı. Yalan söylemeyeceğim. Başlamak için can atıyordum, özellikle de bu şirketi isteyen ben olduğum için.

Herkes kalkıyor, bu sefer dünden daha yavaş. Aşağıya bakıyorum ve cevapsız arama olmadığını görüyorum ama bir video var. Eşyalarımı alıp ofisime gidiyorum, oturuyorum ve Addison'ın mesajını açıyorum. Videoyu oynat tuşuna basıyorum ve Avery'nin yüzü telefona doluyor.

"Merhaba baba. Benim, Avery. Yatmaya gidiyorum ve annem meşgul olduğun için seni aramama izin vermiyor." Sesi üzgün bir şekilde kesiliyor. "Beni yarın ara. Seni seviyorum." Kapatmadan önce kameraya prenses elini sallıyor. Gözlerim kapanırken ellerim telefonu kavriyor.

"Yarın sabah altı buçukta uçuyoruz," diyor Levi, kafasını ofisime uzatarak. "Toplantı tam sekizde başlıyor."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, kalkıp telefonu arka cebime koyuyorum, "o zaman konuşmamız gerek," diyorum ve bana bakıp başını sallıyor. "Şu müşteriyi halledelim, sonra konuşuruz, tamam mı?"

addison

"Babam bu gece dönecek mi?" Avery mutfaktaki sandalyeye oturduğunda bana soruyor. Gideli dört gün oldu. Dört uzun lanet gün. Dört gündür kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum. Dört gündür saatler yıllarmış gibi hissediyorum. Onsuz dört yıl geçirdim ve şimdi onsuz dört gün bile geçiremiyorum. Bu delilik ve aynı zamanda asla özgürce itiraf edemeyeceğim bir şey.

"Bu gece olmaz, tatlım," diye cevap veriyorum ve o inliyor. Ona bakıyorum ve "Kızım, aynı," demek istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum.

"Pedikür gecesi yapmaya ne dersin?" Fikrini değiştirmeye çalışıyorum. Son birkaç gündür onunla geçinmek kolay değildi ve acaba onun için geri dönmeyeceğini mi düşünüyor diye merak ediyorum. Hatta pes edip bu gece onun evinde kalıp kalamayacağımızı bile soracaktım, sırf geri geleceğini bilsin diye. Bunun iyi bir fikir olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok çünkü bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmadım. Aramızda kimse olmadan hep o ve ben vardık ama şimdi her şey babasıyla ilgili. Babası nerede? Ne yapıyor? Sence onu özlüyor mudur? Çok acımasızdı ve gün geçtikçe Stefano ile olan iletişimim de azaldı, ki bunu düşünmeyi reddediyorum. Geceleri beni aramaktan sadece mesaj atmaya başladı. Ben de sadece sabahları cevaplıyordum. Uyanık olduğunu umarak bir mesaj gönderiyordum ama mesaj ancak ben işe gittikten sonra yanıtlanıyordu. Dün, tek aldığım gece yarısından sonra bir "iyi geceler" mesajı oldu. Bunu düşünmeyi reddediyorum ama içten içe değişimin yaklaştığını biliyorum. Değişim ne olursa olsun, iyi olduğumu söyleyeceğimi de biliyorum. Stefano Dimitris tarafından terk edilmekten daha kötüsünü atlattım. İyiymişim gibi davranacağım ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım. Bunu kızım için yapacağım.

"Tırnaklarımı büyükannem gibi kırmızıya boyayabilir miyim?" diye soruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Sadece ayak parmakların, ellerin değil." Uzlaşıyorum ve sanırım o da bunu biliyor, bu yüzden kreplerini yerken gülümsüyor. İş bittiğinde onu arabaya götürmeden önce ellerini yıkamak için zamanım oluyor. Hayatımda hiç geç kalmadım, şimdi de kalmayacağım. Rutinimize devam ediyorum.

Onu bırakıp öpüyorum ve ofise gidiyorum. Bu sabah Stefano'yu aramaya bile çalışmadım çünkü otel odasına döndüğünde saat on biri geçmişti. Ya da en azından bana o mesajı gönderdiği saatti. Ona cevap vermedim. Mesajın geldiğini gördüm ve saatlerce Instagram'da düğün fikirlerine bakarken mesajı silip attım.

Ofise ilk gelen ben oluyorum, bu yüzden perdeleri açıyorum ve masama doğru yürümeden önce kendime bir kahve yapıyorum. Ön kapı açılıyor ve kafamı kaldırdığımda Sofia ve Shelby'nin birbirleriyle konuşarak içeri girdiklerini görüyorum. Onlara gülümsediğimde bana bakıyorlar ve ikisinin de durmasını sağlıyorum. "Neyin var senin?"

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde ayağa kalktım. "Bunu neden sordun ki?" Nefes nefese kaldım.

Sofia, "Bilmiyorum, ev ödevini köpeğin yemiş gibi görünüyorsun," diye cevap verir.

"Ve sonra nişanlın sana başkası için yazılmış bir aşk mektubu gönderdi," diye araya giriyor Shelby, bu onun başına geldiği için tekrar nefesim kesiliyor. Kapı açılmadan ve Clarabella ile Presley içeri girmeden önce ona cevap verecek zamanım olmadı, neredeyse iki kadına çarpıyordum.

"Bu da ne böyle?" Clarabella onlara soruyor, sonra bana bakıyor. "Biri mi öldü?" Ellerini göğsüne koyuyor.

"Sence biri ölse, öylece durur muydu?" Presley ona gülüyor ve sonra bana bakıyor. "Aman Tanrım, hamile misin?"

"Ne?" Gıcırđıyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "San Francisco'dan beri her gün bu tartışmayı yapıyoruz. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Yoksunluk çekmediğiniz sürece hiçbir şeyin yüzde yüz güvenli olmadığını söylemek için buradayım." Presley konuşurken kaşlarını kaldırıyor. "Aldığımız hikâyelere bakılırsa, siz öyle değilsiniz."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, "sana bir sorun olduğunu düşündüren nedir?" Shelby, "Her zamanki gibi güneş ışığına sahip değilsin," diye yanıtlıyor.

"Gülümsüyorsun falan ama son iki gündür," diyor Sofia, "üzgünsün."

"Hayır," diye savunmaya geçtim, şok olmuş bir halde, "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diyor Clarabella. "Erkeğini özlemen normal."

"Erkeğimi özlemiyorum," diye yalan söylüyorum. "O benim erkeğim bile değil." Sofia buna sadece homurdandı.

Presley, kendisine ters ters bakan kız kardeşine bakarak, "Ace, Shelby ile birlikte olduktan sonra gittiğinde," diyor. "İşe bir kadınla geldi."

Saçında Cheeto."

"Yapmadım," diye karşılık verir Shelby. "Dışında mıydım? Evet." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturur. "Onu özledim mi? Evet. Darmadağın mıydım?"

"Clarabella onun yerine cevap veriyor ve ölümcül bir bakış atıyor. "Randevuya iki farklı ayakkabıyla geldin!" diye hatırlatıyor ve hemen yere bakıp aynı ayakkabıları giydiğimi görüyorum.

"Aynı ayakkabıya benziyordu." Shelby ofisine doğru yürüyor. "Biri siyahtı."

"Biri de lacivertti." Presley dudaklarını yuvarlıyor. "Çifte onun renk körü olduğunu söyledik."

Shelby'nin nefesi kesilir. "Damat bu yüzden mi önümdeki çiçeklerin renklerini söyleyip duruyordu?" diye soruyor. "Hatta 'Üzerindeki mavi gömlek çok güzelmiş' diyordu" diye adamı taklit ediyor ve ben dört gündür ilk kez gülüyorum.

"Bunu duyduktan sonra" -elimle bir daire çiziyorum- "sanırım iyi olacağım."

"Renk körü mü?" Shelby az önce söylediklerimi duymazdan geliyor.

"İnanılmaz."

"Ne söylememiz gerekiyordu?" Clarabella bize soruyor. "Berbat durumdaydınız."

"Ben değildim!" Shelby onlara bağırır.

"Saçların taranmamış halde geldin ve muhteşem plaj dalgalarına sahip olduğunu düşündün. Kafanın arkası fare yuvası gibiydi" diye paylaşıyor Presley.

"Sizinle konuşmuyorum," diye suratını asan Shelby arkasını dönüp bana baktı. "O kadar da kötü değildim."

"Sana inanıyorum," diye başımı sallayarak onu yatıştırıyorum ve beni tersliyor ve yine gülmekten kendimi alamıyorum.

Telefon çaldığında ona cevap vermek üzereydim. Cevap veriyorum ve üçü de ofislerine gidiyor. Kimse benimle konuşmak için geri gelmiyor ve öğleden sonra yaklaşan düğünlerini görüşmek için gelen bir gelin ve damadım var. Üçümüz oturduk ve her bir detayın üzerinden geçtik. Saat dördü biraz geçe ofisten çıkıyorum ve Avery'yi almaya sadece birkaç dakika geç kalıyorum.

Yol boyunca bana San Francisco'daki anılarını hatırlatarak konuşuyor. Omuzlarımda dünyanın bütün yükü varmış gibi hissediyorum. Elini tutup ön kapiya doğru yürümeye başladığımda

Avery yanımda ıgık atıyor. "Baba!" diye bağıyor, elimi bırakıp Stefano'y a koşuyor, Stefano da ömeliu onu yakalıyor.

"İşte orada," diyor ve onu koltuk altlarından tutup kendine doğru çekiyor. "Seni özledim," diyor ona ve sonra bana bakıyor.

Boğazımdaki yumruyla savaşmaya çalışarak ona gülümsüyorum. Ayaklarım onlara ulaşıyor. "Merhaba," diye elimi kaldırarak onu beceriksizce selamlıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor usulca, eğilip yanağımdan öpmek için vücudunu döndürüyor.

"Şaşırdın mı?" diye soruyor bana, sonra Avery'ye bakıyor. "Seni o kadar özledim ki hemen geri geldim."

Elimi karnıma götürüyorum ve yemin ederim, sanırım çimlerin üzerinde midem bulanacak. Bu plana çok sıcak bakan Avery'ye "Neden benim arabama binip evde akşam yemeğı yemiyoruz?" diye sorar. "Avery'yi de alırsın, ikiniz biraz baş başa kalırsınız.

Zaman," diye araya girdim, şu anda bu konuşmayı yapabileceğimden emin değılim.

Bir an bana, sonra tekrar Avery'ye bakıyor. "Ya da burada kalabiliriz."

Sanırım gitmeden önce her şeyi yoluna koymak istiyor, diye düşünüyorum kendi kendime. "Tamam, seni arabamla takip edeceğim o zaman," diyorum ona ve ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor.

"Baba." Avery onun yüzünü çevirmek için ellerini kullanıyor. "Yüzümü yalayan yavru köpeğı hatırlıyor musun?"

"Evet." Stefano biz dönerken başını sallıyor ve bana bakarak arabasına doğru yürüyor. "Beni takip edecek misin?"

"Evet." Ona başımı salladım ve arabama doğru yürümeye başladım. Arabama geri oturup onu evine kadar takip ediyorum. Hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum, aileme hamile olduğumu söylemek zorunda kaldığımda bile. Yanına park ediyorum ve Avery arabadan inip eve giriyor, sanki burada yaşıyormuş gibi, ki bazı günler öyle olacak.

Adam ön kapıyı açar ve kız ayakkabılarını çıkarır. "Ben odamda oynayacağım," diyor. Ona orada kalmasını söylemek istiyorum çünkü korkağın tekiyim ve içten içe bu konuşmayı yapmak istemediğimi biliyorum. Ama bunun yerine ayakkabılarımı tekmeleyip onu evin içine kadar takip ediyorum.

"Akşam yemeğı için pizza ister misin?" diye omzunun üzerinden soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve eve girip kanepeye oturuyorum. Stefano telefonundan siparişi verirken ben minderin kenarına oturuyorum.

Oturma odasına geldi, kanepenin ortasında durdu. "Bir şeyler mi oluyor?" diye soruyor bana, emin olmadan.

Ona bakıyorum ve sahte bir gülümseme yapıyorum. Bunun sahte bir gülümseme olduğunu ben de biliyorum, o da biliyor. "Dinle, sanırım konuşmamız gerek."

"Var," diye kabul ediyor ve yanıma gelip oturuyor. Midemdeki sinirler boğazıma doğru ilerliyor.

Boynum aniden bir ısıtıcı gibi oluyor. "Anlıyorum," diyorum. "Anlıyorum."

Elimi tutmak için bir hamle yapmıyor, onun yerine kanepeye yaslanıyor. "Anlıyorsun." Başımı salladım. "Anladığın şey ne?"

"Bence oldukça açık." Ona bakmaktan kaçınıyorum ve bunun yerine başımı çevirip kaşınıyormuş gibi yaparak boynumu kaşıyorum.

"Benim için açık değil, o yüzden neden bana ne anladığını söylemiyorsun?"

"Bu senin için değil," diyorum sonunda. "İşe gitmen gerekiyor ve burada mutlu olmaya çalışsan da -bilmiyorum- mutlu değilsin. Mutlu değilsin." Ona bakıyorum ve o da ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Anlıyorum, güven bana, biliyorum."

"Anlıyorsun." Sözlerini fısıltıyla söylüyor.

"Bir ebeveynlik planı yapmamız gerekeceğini biliyorum." Titremelerini engellemek için ellerimi birleştirdim. "Yakında okula başlayacak, o yüzden fırsat buldukça gelip onu görmem gerekecek elbette. Ve tabii ki sen ne zaman eve gelsen, o da gelip seninle kalabilir." Kelimenin tam anlamıyla kusacağımı düşündüm. Stefano'nun yanından hızla uzaklaşıp banyoya koşarken onu şok ederek ayağa fırlıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ona kadar sayarak gözlerimi kapatıyorum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum lavaboya doğru yürüyüp soğuk suyu açarak. "Her şey yoluna girecek." Elim ıslatıyorum ve sonra yanaklarıma dokunuyorum. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın." Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum, onu orada dururken görünce çığlık atıyorum. "Lanet olsun, ödümü kopardın."

"Güzel," diyor, ses tonu gergin, "umarım artık gerçek Addison benimle birlikte, o odadan çıkan kişi değil." Oturma odasını işaret ederek beni sinirlendiriyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyordum," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor ve ne kadar seksi olduğunu asla unutamayacağım. Bugün onu gördüğümde olduğu gibi, ona bakmaktan kendimi alamadım. Saçları alışık olduğumdan daha uzun ve sakalları da gittiğinden beri kesilmemiş gibi görünüyor. Ayrıca biraz yorgun görünüyordu ama bunun olacıklardan dolayı kendini suçlu hissetmesinden kaynaklandığını düşündüm. "Bana nasıl yardım etmeye çalışıyordun?"

"Aman Tanrım." Ellerim havaya kalktı. "Neden senin için hecelemem gerektiğini bilmiyorum. Biliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Biliyor musun?" diye cevap veriyor ve neden bilmiyorum ama bana sırtıttığını düşünüyorum. "Hayatımın en kötü dört gününü geçirdiğimi biliyor musun?" diye soruyor. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ona cevap vermemi beklemiyor. "Son yirmi dört saattir bir odaya kapanmış, artık sahaya inmek zorunda kalmamak için lojistiğin işlemlerini sağlamaya çalışıyordum." Ağzım açık kaldı. "Yani, yine de sahaya inmem gerekecek ama en fazla iki gün sürecek. İhtiyacım olanı alıp eve geleceğim. Casey Barnes'la telefonda altı saatten fazla bu konuyu tartıştık," diye bilgi veriyor. "Beş saat elli beş dakika da beni tehdit etti bu arada." Konuşmadığımdan emin olmak için elini kaldırıyor. "Eve, kızlarımın yanına koş çünkü onlarsız perişan haldeyim." Bu kadar kızgın olmasaydım iç çekebilirdim ama kızgınlığım, o yüzden iç çekmiyorum. "Yatma saatlerini kaçırdığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Zaten çok şey kaçırdım. Daha fazla kaçırmayacağım. Ayağımı yere bastım, konuşmam gereken kişilerle konuştum. İş için üzerime düşeni yapacağım çünkü bu işte iyiyim ve bu işi seviyorum ama bunu dokuzdan beşe kadar evimin rahatlığında yapacağım."

"Stefano," diye fısıldıyorum.

"Size şarap ve yemek ısmarlama ve yanıma taşınmanızı isteme planıyla eve koştum." Sesi daha da yükseliyor. "Sadece soğuk bir omuz vermek için ve sonra orada oturup bana bildiğini söylüyorsun." Gözleri neredeyse bana dik dik bakıyor. "Bir öpücük bile yok. Gideli dört gün oldu ve sen beni gördüğüne bile sevinmedin."

Bana bir sürü şey söylediğini biliyorum. Söylediklerine odaklanmam gerektiğini biliyorum ama odaklanabildiğim tek şey şu: "Yanına taşınmamızı mı istiyorsun?"

"Evet," diyor sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi. "Bilmiyor muydun?"

Son sözüne gözlerimi deviriyorum. "Addison, sana aşığı," diye ilan ediyor, sesi yumuşak ve sessiz, bu da kalbimin tam anlamıyla bir

yendi. "Sana çok aşığım." Gözyaşlarımı kırıştıyorum. "Ve bunun Avery ile hiçbir ilgisi yok. Elimi tuttuğunda huzur hissetmemle ilgisi var. Beni öptüğünde kalbimin hızlanmasıyla ilgisi var. Bana gülümsediğinde, sadece sen yanımdayken dünyayı ele geçirebilirmişim gibi hissediyorum."

"Sen." Hıçkırıklarımı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum ama artık çok geç. "Gitmiyor musun?" Bir adımda önümde, elleri yüzümde, ona bakmam için yüzümü geriye doğru eğiyor.

"Gitmiyorum," diye beni rahatlatıyor, "ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Sonunda dudaklarımı öpmek için başını eğiyor. Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum ve sonra gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

"Yok artık," diyor başını sallayarak. "Ne bildiğini sandığını bile bilmiyorum."

"Şu anda benimle kavga edemezsin. Seni özlediğim için neredeyse uykusuz dört gün geçirdikten sonra değil," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "ve sonra eve gelip yanağımdan öpüyorsun."

"Tuhaf davranıyordun," diye yanıtlıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sen daha tuhaf davranıyordun," diye karşılık veriyorum. Bunun iyi bir cevap olmadığını biliyorum ama şu anda elimdeki tek şey bu.

"Kira kontratın ne zaman bitiyor?" diye sordu. "Fark etmez, öylece boş duracak."

"Gelecek ay bitiyor."

"Yarın benim yanıma taşınmayı düşünüyor musun?" Bana sırtıyor. "Yani, senden bunu bugün yapmanı isterdim ama geç oldu. Kızımı beslemem gerekiyor, sonra da dört günlük sekse yetişmem lazım."

"Dört gün mü?" Yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu çok fazla seks demek."

"Bize güveniyorum," diyor dudaklarımı öperek. "Şimdi gidip kızımıza taşındığınızı söyleyelim."

epilog biri

Stefano

Bir yıl sonra

"Nasıl bu kadar sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı olabiliyorsun?" Casey orada öylece durmuş telefonuna bakarken ona bakıyorum.

"Şey, birincisi." Sırıtmamaya çalışıyor. "Benim bu oyunda hiç payım yok. Beni duydukları ve toplantıyı kabul ettikleri için buradayım. İkincisi, ben de senin geçtiğin yollardan geçtim." Ona bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Param olduğunda yaptığım ilk şey eski sevgilimin çiftliğini satın almak oldu. Kimse ben olduğumu bilmiyordu. Çiftliği ona ahırın ortasında bıraktım ve onu başka biriyle sevişirken buldum. Güzel bir gündü."

"Yani kıssadan hisse?" Pencereden dışarı bakıyorum.

"Hikâyenin özü şu: Bir, onun çiftliğini satın alarak kazandım; iki, hayatımın aşkını bularak, ki bu aşk o değildi." Göğsünü şişiriyor. "Şimdi rahatla."

Tam ona bir şey söyleyecekken konferans odasının kapısı açılıyor ve bir kadın içeri giriyor. "Gösteri zamanı," diyor Casey ve ben de başımı sallıyorum.

Tepeden tırnağa tasarımı bir kıyafet giymiş. "Merhaba beyler." Casey'ye gülümsüyor ve sonra sırtırken gözleri bana kayıyor.

"Kristina." Sandalyesini çekip telefonunu masanın üzerine koyarken ona başımla selam veriyorum.

Sıradaki erkek kardeşi, bu toplantıya çağrıldığı için sinirlenmiş görünüyor. Aslında ne halt ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için bu beni şaşırtmıyor. "Otuz dakika içinde bir toplantım var," diye homurdanarak bir sandalye çekti ve biliyorum ki öyle. Aslında nişanlısının en yakın arkadaşının erkek arkadaşıyla bir ilişkisi var.

Onu tanıma zahmetine bile girmiyorum, çünkü içeri günün adamı giriyor. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım, ama hayatımda hiç kimseden yan odaya giren bu adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. "Beyler," diye selamlıyor bana gülümseyerek. Boğazını yumruklamak yerine tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Bay Laurier." Ona başımı salladım. "Gününüz nasıl geçti?"

"İyi oldu," diye yanıtlıyor, masanın başında genellikle başkanın oturduğu sandalyeyi çekerek. Casey'ye bakıyorum, o da önündeki, ortadaki sandalyeyi çekiyor.

"Başlayalım mı?" Onlara bakıyorum.

"Hissedarların geri kalanını beklemeyelim mi?" Kristina parmağını masaya vururken bana gülümsüyor.

Gerald derin bir nefes alıyor, sıkılmış görünüyor ve sadece bu işin bitmesini istiyor. Haberleri paylaşmadığımız tek üç kişi onlar. Haberi onlarla paylaşmaya hazırım. Umarım bu haber onların tüm dünyasını paramparça eder. "Sanırım onlar olmadan başlayabiliriz," diyorum sandalyesinde arkasına yaslanan Casey'ye bakarak. Soğukkanlı, sakın ve derli toplu.

"Evet, yapalım," diyor Casey sırtarak. "Onları öldürelim."

"Bu konuyu uzatmak istemiyorum, o yüzden sadede gelelim. Şirketiniz halka açık ve Casey bir süredir Laurier Lumber'ın çoğunluk hissedarı olmak için hisse satın almayı düşünüyor." Bir ileri bir geri sallanan Casey'ye bakıyorum. "Birkaç hissedarla görüştüm." Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Ve rakamlarınız, nasıl desem?" Casey'ye bakıyorum. "Hayali." Üçünün de tepkisine bakıyorum, buna şaşırmayan tek kişi masanın başındaki adam. "Görüyorsunuz, işimde gerçekten iyiyim."

"Yalan söylüyor," diye araya giriyor Casey. "İşinde en iyisi o, ben bile biraz etkilendim."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Şimdi, Laurier Kereste'nin gelecekteki hissedarları olarak, Bay Laurier'in ne kadar hissesi olduğunu görmek hakkımız, nasıl desem?"

"Sanırım buna zimmete para geçirmek deniyor." Casey bana bir sır verecekmiş gibi eğiliyor ama tüm masa onu duyabiliyor. Daha önce bana gülümseyen Kristina şimdi kocaman gözlerle bana bakıyor.

Gerald aniden sandalyesinde doğrulur, şimdi çok dikkatlidir.

"Affedersiniz?" Bay Laurier sandalyesinde doğruluyor.

İçeri girdiğimizde masanın üzerine koyduğum dosyayı açarken ona "Gidebilirsiniz," diyorum. Her birine üzerinde sütunlar ve rakamlar olan birer kâğıt uzattım. Onlara doğru kaydardım, Bay Laurier elindeki kâğıdı kaptı. "Gördüğünüz gibi, üçünüz de, şey-" Söyleyecek söz arıyorum. "Sana ait olmayan paralarla gününü gün ediyorsun." Casey'ye baktım,

yüzünü buruşturuyor. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bunu bazı hissedarlara gösterme şerefine nail olduk."

"Geçtiğimiz birkaç hafta mı?" Bay Laurier diyor ki. "Arkamdan iş çevirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Aslında," diyorum başımı sallayarak, "senin arkandan iş çevirdiğimizi söylüyorum."

Casey, "Bunun için övgü almayacağım," diye açıkladı. "Bunların hepsi Stefano'nun işiydi. Ben sadece birini tanıdığım için buradayım." Bana baktı. "Devam et."

"Bu saçmalık." Bay Laurier eliyle masaya vurur. "Bu ofisten hemen çıkmanı istiyorum."

Casey gülerken ben sadece ona bakıyorum. "Hiç sanmıyorum." Ben de gülüyorum. "Görüyorsun, ben bir çeşit-" Başımı bir o yana bir bu yana oynatıyorum. "Bir nevi"-parmaklarımı şıklatıyorum-"çoğunluk hissedarıyım."

"Bu," diye bağırır Bay Laurier, "bu imkansız!"

"Ama öyle mi?" Casey ona soruyor, sonra bana dönüyor. "Devam et."

"Bay Laurier," diyorum adını, "bulgularıma göre elinizi gitmemesi gereken yerlere daldırıyormuşsunuz." Sırıttıyorum. "Ama bir tek siz değilsiniz." Diğer ikisine bakıyorum. "Oğlunuz Gerald'ın şirket kartıyla haftada dört kez rezerve edilmiş bir otel odası olduğunu görüyorsunuz." Ona bakıyorum ve ona döndüğümde yüzü bembeyaz oluyor. "Ve oraya müşteri getirdiğinizi sanmıyorum." Bir şey söylemesini beklemiyorum. "Şuradaki Kristina'nın da yardıma ihtiyacı olan küçük bir sorunu var."

"Kapa çeneni," diyor elini masaya vurarak.

"Ve, şey, sen." Bay Laurier'i gösteriyorum. "Aile tatilleri var. Otel süitleri. Özel jetler şirket tarafından ödeniyor."

"Harçlığım var." Sandalyesi geriye doğru fırlarken ayağa fırlıyor. "Bu şirketi babam kurdu."

"Kesinlikle öyle," diye onaylıyorum. "Ve tüm bunlara girmeyeceğiz bile. Çünkü eğer hepsine girseydik, baban bazı malzemeleri elde etme şekli yüzünden parmaklıklar ardında olurdu. Ama sonuçta bunu çocuklarınıza bırakacağınızdan eminim." Yanındaki iki kişiye bakıyorum.

"Bu bir aile geleneği," diye belirtiyor.

"Sadece iki çocuğunuz var o zaman?" Ona soruyorum ve tam bana cevap verecekken kapı açılıyor ve nefret ettiğim diğer kişi içeri giriyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, etrafına, kocasına ve çocuklarına bakarak. "Ne halt etmeye beni buraya çağırdın?" Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum.

Addison nasıl oldu da bu insanların arasından çıktı? Ellerim masanın üzerinde yumruk oldu.

"Bayan Laurier," diyorum, sesim gergin, "kocanıza ve iki çocuğunuza artık şirketin ana hissedarı olduğumu açıklıyordum." Son bir yılda yaptığım her şeyin karşılığını tam da bu an için almıştım. Ailesinin önünde durmak, en sevdikleri şeyi ellerinden almak.

"Bu tam bir saçmalık." Gerald tıpkı babası gibi yerinden fırlar.

"Hayır," diyorum sessizce ve ayağa kalkıyorum. "Saçmalık olan dördünüzsünüz." Casey'ye bakıyorum ve o sadece sırtıyor. "Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum." Kadına bakıyorum. "Benim adım Stefano Dimitris." Hepsi bana bir şey ifade etmiyormuş gibi bakıyor ve sanırım onlar için bir şey ifade etmiyor. "Kızınızın hayatında olsaydınız kim olduğumu bilirdiniz."

Ellerini havaya kaldıran Kristina'ya bakarlar. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"O kız değil," diye açıklıyorum. "Addison'dan bahsediyorum." Onun adını söylediğim anda yüzlerindeki kan çekiliyor. "Yüzlerinizdeki tepkiden kimden bahsettiğimi anladığınızı tahmin ediyorum. Gördüğünüz gibi, altı yıl önce ona sırtınızı döndünüz."

"Evet, ne olmuş yani?" Gerald diyor ki. "Kapıyı çalacak kadar aptaldı. yuk

arı." "Nefes al," diyor Casey yanımdan.

"Ben olsam söylediklerine dikkat ederdim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Şu anda

nişanlım ve kızım. Eğer hayatınızın geri kalanında pipetle yemek yemek istemiyorsanız, ağzınızdan çıkacak bir sonraki kelimelere dikkat edin."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Göğsünü şişiriyor.

"Hayır, tehdit bunu yapmayacağım anlamına gelir." Sırtıyorum. "Bu, sana hayatının geri kalanında pipetle yemek yedireceğimi söylememdir."

"Ne oluyor lan?" Bay Laurier diyor ki.

"Neler oluyor, ihtiyar," -ona bakıyorum- "bu senin bu şirkette çalıştığın son gün." Casey'ye bakıyorum, o da bana başıyla selam verip ayağa kalkıyor. "Her ne kadar eğlenceli olsa da." Dosyadaki diğer kâğıdı alıp onlara uzatıyorum. "Göreceksiniz, Casey şirketten iki hisse satın aldı." Onlara kocaman gülümsüyorum. "Diğer altmış hisseyi ise ben aldım. Bu da demek oluyor ki..." Elimde tutuyorum.

bir el. "Bu da demek oluyor ki, şirketten çıkarılmanızı öneriyorum," diyorum. "Kabul edenler, evet desin."

"Evet," diyor Casey ve sonra dördüne birden bakıyor. "Sanırım siz karşı çıkıyorsunuz."

"Hiç fark etmez." Ellerimi çırpıyorum. "Hisselerim müstakbel eşime ve kızıma gidiyor. Her şey onun ellerinde. Ama şimdilik, benim için, bu gece ofisinden çıkmanı istiyorum." Sonra annesine baktım. "Kızınıza sırtınızı döndünüz ve onu bir çöp gibi attınız. Sen bir hafta sonu Bahamalar'da kırk yedi bin dolar harcarken o tıbbi faturalarını ödemek için mücadele etti."

"Yatağını kendi yaptı," diye karşılık veriyor babası, "içinde yatmak zorundaydı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyor kadın. "Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"İnanın bana hanımefendi, sizinle konuşmak isteyeceğim son şey." Başımı salladım. "Senin gibi olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum." Sonra kız kardeşine bakıyorum. "Rehabilitasyona gitmelisin." Sonra kardeşine bakıyorum. "Sen de nişanlına onun senin tipin olmadığını söylemelisin."

"Siktir et, istifa ediyorum!" Gerald bağırıyor. "Burada durmayacağım."

"Hayatında bir gün bile çalışmadın." Gülüyorum. "İşini nasıl yapacağını bile bilmiyorsun. Senin yerine sekreterini işe aldık bile, çünkü sen işe başladığından beri o senin işini yapıyor."

"Eşyalarını toplamak için gün sonuna kadar vaktin var." Casey'e baktım. "Haklıydın, eğlenceliydi ama benden bu kadar." Bana başını salladı ve ben de dışarı çıkmaya başladım. "Sıçtın batırdın ihtiyar. Hâlâ ellili yaşlarındaymışsın gibi bir şeyler yapmaya çalışıyorsun ve kimsenin aradaki farkı anlamayacağını düşünüyorsun," diye onu bilgilendiriyorum. "Kızına sırtını döndüğünde daha da büyük bir hata yaptın. Onun dönüştüğü kadını ve kızımız olan iyiliği asla göremeyeceksin." Sonra annesine baktım. "Onun için savaşman gerekiyordu. Onun gücü olman ve ona yol göstermen gerekiyordu ama sen bunun yerine kocanın arkasında durmayı seçtin."

"Benimle bu şekilde konuşma," diye öfkeleni annesi. "Bilmiyorsun ki bize."

"Çok şükür," diye cevap veriyorum, "aynı sokakta yürümek bile istemezdim. senin gibi."

Onlara bir göz attıktan sonra Casey arkamda olduğu halde dışarı çıkıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve ben sadece yere bakıyorum. "Ben gidiyorum."

Şu anda bokun içindeki bir domuz kadar mutlu olduğumu söyleyebilirim." Ona bakıyorum. "Bunu onsuz yaptığımız için Matthew'un ne kadar kızacağını biliyor musun?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu yapmam için bana parayı kim verdi sanıyorsun?" Ona bakıyorum. "Ne yaptığımı çok iyi biliyordu."

Kapıdan çıkıyoruz ve kamyonun yanında Matthew Amca, Max Amca ve babam yan yana duruyorlar, hepsi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar. "Vay anasını," diye selamlıyor Casey, "ne kadar da güzel görünüyorsunuz."

"Seni de özledim Casey. Yoksa ortak mı demeliydim?" Matthew diyor ki. "Neden her yerdesin?" Casey kıkırdarak ona sorar.

"O meyve sinekleri gibi," diye kışkırtıyor Max, "onu öldürdüğünüzü sanıyorsunuz ve sonra etrafınıza bakıyorsunuz ve o hala orada."

"Bu benim cazibem." Omuz silkiyor, sonra bana bakıyor. "İyi miyiz?" Tekrar şirkete bakıyorum. "İyiyiz."

Casey, "İçeride her şey pamuk ipliğine bağlıydı," diye paylaşıyor. "Kesin benim temizlemem gereken bir şey yapar diye düşündüm ama"-Casey omzuma vuruyor-"iyi iş çıkardı."

"Eve gitme zamanı," diye karar veriyorum, derin bir nefes alarak, "ve Addison'a söyle." Casey bizi uçağa bırakıyor, biz de biniyoruz ve yirmi beş dakika içinde

Herkes New York'a dönerken ben arabada eve dönüyorum.

Arabayı garaj yoluna çektim, onu yanıma taşınmaya ikna edebileceğimi umarak satın aldığım eve baktım. Bir yuva yapmak istediğim eve. Artık bizim evimiz olan ev. Ben istedikten sonraki hafta sonu taşındı. Kıyafetlerimiz artık aynı dolapta asılı. Evin her yerinde birlikte yaşadığımız muhteşem hayata dair resim çerçeveleri var. Addison'ın çoktan eve geldiğini görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yolcu koltuğundaki zarfı alıp iç cebime koyuyorum. Dışarı çıkmak için sürücü kapısını açtığımda, aynı anda sarı bir okul servisi evin önüne yanaşıyor.

Avery'nin son basamaktan atladığını görmek için tam zamanında otobüse doğru yürüyorum, prenses sırt çantası ondan daha büyük, ama onu takmakta ısrar ediyor. Ayrıca otobüse binmekte de ısrar ediyor. Yalan söylemeyeceğim, her saniyesinden nefret ediyorum ama Addison bunu denemesine izin vermemiz gerektiğini söyledi. Sonunda bundan sıkılacağını ve onu okula bırakıp alabileceğimi umuyorum.

"Baba!" diye bağılıyor, bana doğru koşuyor ve onu yakalayacağımı bildiği için kollarıma atlıyor.

"Günün nasıl geçti?" Boynunu öperek soruyorum, o da kıkırdıyor. Döndüğümde Addison'ın ön kapıdan çıktığını görüyorum.

"Güzel, resim yaptım ve büyükannem için bir resim çizdim," diye cevap veriyor ben onu kucağıma alıp merdivenlerden çıkarken.

"Hey, siz ikiniz," diye selamlıyor Addison bizi merdivenlerin başında, aşağıya bakarak. Onun altındaki basamakta duruyorum ve eğilip dudaklarımı öpmeden önce Avery'ye gülümsüyor.

"Eve erken döndün," diyor bana, gülümsemesi dizlerimin bağını çözüyor.

"Düşündüğümde daha hızlı geçti." Avery'yi yere bıraktım.

Addison içeri girerken ona, "Git ellerini yıka ve beslenme çantasını tezgâhın üzerine koy," diyor ve sonra bana dönüyor. "Bana söylemen gereken bir şey varmış gibi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum, dönüp verandaya oturuyorum. "İstiyorum," diyorum ve o da hemen yanıma oturuyor. Elini benimkinin içine koyuyor. "Seni seviyorum," diye hatırlatıyorum ve o sadece gülüyor.

"Sanırım bunu zaten biliyordum." Dudaklarımı öpmek için eğildi. Sadece ona bakıyorum. "Ne oldu?" Eli yanağıma tutmak için kalktı.

"Bugün bir şey yaptım," diye itiraf ediyorum, iç cebimden zarfı çıkarıp ona uzatıyorum. "Bu senin için."

"Bu nedir?" diye sorar, beyaz zarfı ters çevirir ve beyaz kâğıdı çıkarır. Zarfı açıp bakıyor ve üst kısmını görünce nefesi kesiliyor.

"Bir yıl önce seni tekrar bulduğumda ve ailenin ne yaptığını öğrendiğimde bir plan yapmaya başladım." Kağıda bakıyor, eli titriyor. "Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ama onları gömmek istedim. Senin canının yandığı gibi onların da canının yanmasını istedim. Daha fazla olmasa bile." Bana bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. "Biraz zaman aldı ama bugün sana bunu getirebildim."

"Anlamıyorum," diyor bana ve elim gözyaşlarını silmek için kalkıyor.

"Bu öğleden sonra itibarıyla Laurier Lumber'ın çoğunluk hissedarı sensin," dedim ve işin özünü anlattım, "babam artık yok. Kız kardeşin ve erkek kardeşin de öyle."

"Ama nasıl?" diye fısıltıyla sorar. "Neden?"

"Çünkü senin olanı hak ediyorsun," diye bilgilendirdim onu. "Ayrıca, onlara bunu ödetmek istedim."

"Ama..." Başını sallıyor. "...görmüyor musun?" Sadece ona bakıyorum. "Ben kazandım. Bir de bana bak. Sağlıklı ve sevgi dolu güzel bir kızım var. Bazı günler sevdiğim, çoğu günler taptığım bir adamım var. Beni kollarını açarak kabul eden, bana kendilerinden biriymişim gibi davranan bir ailesi var. Senin ailen bana bir kez bile ailenin bir parçası olmadığımı hissettirmedi. Bir kızın isteyebileceği en iyi işe sahibim." Kağıdı kucağına bıraktı. "Stefano, ben kazandım." Ellerini yüzüme koyuyor. "Biz kazandık."

"Kazandık," diye kabul ediyorum, elimi cebime atıp yüzük kutusunu çıkarıyorum. "Bugün bana kim olduğumu sordular." Onun dokunuşundan uzaklaşıyorum, elleri kucağına düşüyor, tek dizimin üzerine çöküyorum. "Onlara nişanlım olduğunu söyledim." Yüzük kutusunu açıyorum. "Addison, bana dilediğimi bilmediğim bir hayat verdin. Bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdin. Beni daha iyi bir adam yaptın. Kalbim dün, bugün ve her zaman seninle. Senden daha çok çocuğum olsun istiyorum. Sonsuza dek bana bağlı kalacağını bilerek yüzüğümü parmağına takmak istiyorum." Buna gülüyor. "Yani teknik olarak sonsuza dek bana bağlısın ama bunu herkes bilsin diye söylüyorum."

"Ben seninim," diye onaylıyor, "yüzükle ya da yüzüksüz."

"Bu bir evet mi?" Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına takarak ona soruyorum.

Yere bakar ve nefesi kesilir. "Bu-"

"Parmağında ve geri almayacağım," diyorum ve kapı açılıyor. Avery dışarı çıktı, bizi izliyordu.

"Annem neden ağlıyor?" diye soruyor, önce bana sonra annesine bakarak.

"Anneme benimle evlenmesini teklif ettim," diye açıklıyorum ona.

Addison, kolunu onun omuzlarına doladı. "Ona bir yüzük verdim."

O da soluk soluğa kalıyor. "Prenses elbisesi alabilir miyim?" diye soruyor ve Addison'ın gözlerini devirmesine neden oluyor. Bizim evde o kadar çok prenses elbisesi var ki. Annemlerin evinde de. Gittiği her yerde onu bekleyen bir tane var.

"İkiniz de prenses elbisesi alacaksınız," diyorum ikisine de. "Şimdi, annenizi öpebilir miyim?"

"Ah, yine mi?" diye inliyor. "Acıktım." Dönüyor ve evin içine doğru yürüyor.

"Haberini iyi karşıladığına sevindim," diye şaka yapıyorum ve eğilip Addison'ın dudaklarını öpüyorum. "Söz veriyorum seni asla pişman etmeyeceğim."

Son

Stefano ve Addison'dan daha fazlasını ister misiniz?
Natasha'nın haber bültenine kaydolun ve özel içeriklerin doğrudan gelen
kutunuza gönderilmesini sağlayın!
[Kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Sevgili aşkım,
Şuna bakın, bir tanesi daha toz oldu.
İki insanın aşkı bulması insanın ruhunu dolduruyor, değil mi?
Havada bahar var, bu da düğün sezonunun hızla yaklaştığı anlamına geliyor.
Gelinler ve damatlar adım atmaya ve koridorda yürümeye hazırlanıyor.
Ya da.
Bir kadın en iyi arkadaşından büyük bir iyilik istiyor.
Sadece bir
yıllığına. Sahte
bir düğün.
Onun dışında.
Birbirleriyle yaşamak zorunda kaldıklarında ne olur?
Aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldıklarında ne olacak?
Her şey bulanıklaşmaya başladığında ne olur?
Birbirlerine ettikleri yeminler gerçek olacak mı?
Bu sözlerini yerine getirecekler mi?
Zaman gösterecek!
XOXO
NM

Mine To Honor 3 Kasım'da geliyor!
[Buradan Ön Siparis Verin!](#)

EVA
Sonunda işler benim için iyiye gidiyordu.

Kendi kendimin patronuydum. Kendi evim vardı-
ve yakın zamanda sahip olduğumu bilmediğim bir ablam benimle iletişime
geçti.

Her şey mükemmeldi... Ta ki bir trajedi yaşanana kadar.
Hayatıma giren her şey bir anda yok oldu - tek bir şey hariç: yeğenim.

LEVI

Onaylanmış bir bekardım.

İşimle evliydim ve kendimi başka hiçbir şeye adamamıştım.

Hiçbir kadın bunu değiştiremezdi.

Eva benim en iyi arkadaşım ve hayatını değiştirecek bir iyiliğe
ihtiyacı vardı: Onunla evlen ki yeğeninin velayetini alabilsin.

En fazla bir yıl sürecekti bir mantık evliliği.

Ama planlamadığımız bazı şartlar vardı.

İşler bulanıklaştı, sınırlar aşıldı.

Taahhüdümü yerine getireceğim, umarım çekip gidebilirim.

Mine To Honor 3 Kasım'da geliyor!

[Buradan Ön Sipariş Verin!](#)

natasha madison ile tanışın

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen iş seyahatlerini planlayan kocasıyla birlikte bulabilirsiniz.

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

[Bülten Web](#)

[Sitesi](#)

[Okuyucu Grubu](#)

ayrıca natasha madison tarafından

Güney Düğün Serisi

[Öpmek Benim](#)

[Sahip Olmak Benim](#)

[Tutmak Benim](#)

[Değer Vermek](#)

[Benim, Sevmek](#)

[Benim](#)

[Almak Benim](#)

[Söz Vermek Benim](#)

[Onurlandırmak](#)

[Benim](#)

[Benim Olsun](#)

Seri İçin Üretildi

[Benim İçin Yapıldı](#)

[Senin İçin Yapıldı](#)

[Bizim İçin Yapıldı](#)

[Made For Romeo](#)

[Made For Stone](#)

The Only One Serisi

[Sadece Bir Öpücük](#)

[Sadece Bir Şans](#)

[Sadece Bir Gece](#)

[Sadece Bir](#)

[Dokunuş Sadece](#)

[Bir Pişmanlık](#)

[Sadece Bir Hata](#)

[Sadece Bir Aşk](#)

[Sadece Bir](#)

[Sonsuzluk](#)

Güney Serisi

Southern Chance

Southern Comfort

Güney Fırtınası

Güney Gündoğumu

Güney Kalbi

Güney Sıcaklığı

Güney Sırları Güney

Güneşi

This Is Serisi

Bu Çılgınlık

Bu Vahşi Bu

Aşk

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyet Serisi

Hollywood Playboyu

Hollywood Prensesi

Hollywood Prensi

Something So Serisi

Çok Doğru Bir Şey Çok

Mükemmel Bir Şey

Öyle Karşı Konulmaz Şey

Bir Öyle Senaryosuz Bir

Şey Öyle BOX SET

Ayartma Serisi

Patronu Ayart Playboyu

Ayart

[Bağlantıyı Ayart Eski](#)

Sevgiliyi Ayart

Cennet & Cehennem Serisi

[Cehennem ve Dönüş](#)

[Cennetin Parçaları Cennet](#)

& Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

[Mükemmel Aşk Hikayesi](#)

[Beklenmedik Aşk Hikayesi](#)

[Kırık Bir Aşk Hikayesi](#)

[Karışık Aşk Gafları](#)

[Brandon'a kadar](#)

TEŞEKKÜRLER

Her seferinde bunun kolay olacağını düşünmeye devam ediyorum. Yardım etmek için bir köy gerekiyor ve ben kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorum.

Benim kocam: Seni seviyorum, bunu sana yeterince söylemiyorum. Günün büyük bir kısmında yatakta oturup yazı yazmama izin verdiğin ve yemek yapmadığımda beni kırmadığın için teşekkür ederim. Oh bekle, yapıyorsun!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Benimle gurur duyduğunuz için teşekkür ederim, sizi bal demetleri ve yulaf seviyorum!

Shauna: Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Anlamsız mesajlara katlandığınız ve bunun ne anlama geldiğini bildiğiniz için teşekkür ederim.

Dani: Beni kabul ettiğin ve sana günde yirmi kez mesaj atmaya başladığımda beni bırakmadığın için teşekkür ederim! Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gideceğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Karen: Beni sevdiğin ve sözlerimin güzel görünmesini sağladığın için teşekkür ederim!

BLOGGERS. BANA ŞANS VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve bunu onsuz yapamayacağımız bir sessiniz.

Benim takımım: Aileme, yani en sevdiğim yeğenlerime ve teyzelerime grup sohbeti. Tüm bu yolculuk boyunca desteğiniz inanılmazdı. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç şüphesiz hayatımın en iyi ekibine sahibim!!!!

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, Siz olmadan bunların hiçbiri gerçek olmazdı. Bu yüzden okuduğunuz için teşekkürler!

Ücretsiz kitap

başka hiçbir perakendecide bulunmayan ÜCRETSİZ bir kitap ister misiniz?
Buradan alın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

